திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDA POZHIL

April - June 2023 Quarterly

The Journal of Dravidian Studies

திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDA POZHIL

April- June 2023 Quarterly Vol.3, Issue 2 The Journal of Dravidian Studies

Patron
Dr. K.Veeramani
Chancellor

Editorial Board
Prof. **Dr. M. Naganathan**
Prof. **Dr. P. Jagadeesan**
Prof. **Dr. P. Kalimuthu**
Prof. **Dr. Sp. Thinnappan**
Prof. **Dr. Nam. Srinivasan**
Prof. **Dr. Kannabiran Ravishankar**
Dr. V. Neru
Dr. Soma Ilangovan

Published by
Centre of Excellence for Periyar Thought
Periyar Maniammai Institute of Science and Technology
(Deemed to be University)
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Language
Bi-lingual

Single Issue (India)	Rs.200/-
Annual Subscription (India)	Rs.800/-
Single Issue (International)	$15
Annual Subscription (International)	$50

Designed & Printed at:
PMIST Press
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684
Email: *dravidapozhil@pmu.edu*

Visit our Website at
dravidapozhil.pmu.edu

1. **Periyar and Bhagat Singh** — 3
   Prof. M. Naganathan

2. **The Myth of Rama Setu** — 11
   Prof. Kannabiran Ravishankar

3. **கற்றலும் கற்பித்தலும் – சங்ககாலம் முதல் சோழர்காலம் வரை** — 51
   எழுத்தாளர் மு. சங்கையா

4. **வைக்கம் போராட்டம்: சமூகநீதிக்கான வரலாற்றுத் திருப்புமுனை** — 63
   முனைவர். தேமொழி

5. **உயர்கல்வியும் திராவிட இயக்கமும்** — 71
   முனைவர் வா. நேரு

- சாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிராகவும், சாதிகளின் பெயரால் நடக்கும் சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகவும்தொடர்ந்து போராடி,
- ஒதுக்கப்பட்டவர்களுடைய உரிமைகளுக்காகவும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுடைய சமத்துவத்திற்காகவும், வாழ்நாள் எல்லாம் குரல் கொடுத்து,
- எளிய மக்களின் உரிமைகளைப் பற்றி விழிப்புணர்வை ஊட்டிய, நம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்துத் தந்த அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்களுடைய பிறந்த நாளில்,
- சாதி வேறுபாடுகள் ஏதுமில்லாத சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைக்க நாம் அனைவரும் பாடுபடுவோம் என்றும்,
- சகமனிதர்களைச் சாதியின் பெயரால் ஒருபோதும் அடையாளம் காணமாட்டேன் என்றும்,
- சக மனிதர்களிடம் சமத்துவத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிப்பேன் என்றும் உளமார உறுதி ஏற்கிறேன்!

சமத்துவ நாள் உறுதிமொழி!

(தமிழ்நாடு அரசு–14. 04. 2022)

ஆசிரியர் குழுவின் முகவுரை

அன்பும் அறிவும் கெழுமிய திராவிடப் பொழில் வாசகர்களுக்கு, வணக்கம்

புரட்சியாளர் அண்ணல் அம்பேத்கரின் பிறந்தநாளான ஏப்ரல் 14ஆம் நாளைச் 'சமத்துவ நாள்' என அறிவித்து, அந்நாளில் யாவரும் சமத்துவ உறுதிமொழி ஏற்க ஆவன செய்துள்ளார், மாண்புமிகு மானமிகு தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் அவர்கள். திராவிடக் கல்விச் சிந்தனையின் அடிநாதமே சமத்துவமும், அதன் பாற்பட்ட சமூகநீதியும் தானே! சமத்துவ உறுதியேற்போம்!

இவ்வாண்டு, வைக்கம் போராட்ட நூற்றாண்டு விழா ஆண்டு எனும் பெருஞ்சிறப்பு பெற்று மிளிர்கிறது.

ஆதிக்க மனப்பான்மையை வீழ்த்திச் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும் முகத்தான், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் எழுந்த முதற் போராட்டம், வைக்கம் போராட்டம். வீதி நுழைவாகத் தொடங்கி, ஆலய நுழைவாக வளர்ந்து, யாவரும் கோயிலுக்குள் நுழையலாம் என்ற நிலையை அடைய, பின்னாளில் எழுந்த பற்பல போராட்டங்களின் தாய், வைக்கம் போராட்டமே!

அதற்குள் ஒரு நூற்றாண்டு கடந்து விட்டதா? ஆயினும், சமத்துவம் இன்னும் முழுமையாகக் கிட்டியபாடில்லை. ஆலய நுழைவைக் கண்டு விட்டாலும், அனைத்துச் சாதி அர்ச்சக உரிமையை இப்போது தான் சிறுகச் சிறுகப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளோம். "நான் மேல், நீ கீழ்" எனும் நிலையே இல்லாத கோயில்களையும், கோயில்கள் மட்டுமல்லாது எல்லாச் சமூக நிறுவனங்களையும், சமத்துவக் குடையின் கொண்டு வர உழைப்புறுதி மேற்கொள்வோம். "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்ற தமிழ் அறத்தை இந்த நூற்றாண்டிலாவது முழுமையாக நிலைநாட்டுவோம்.

இவ்விதழ், 5 ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

1. Ever Vibrant Revolutionary (EVR) Periyar & Ever Remembered Revolutionary Bhagat Singh
2. The Myth of Rama Setu & Truth of the Sethu Canal

3. கற்றலும் கற்பித்தலும் - சங்ககாலம் முதல் சோழர்காலம் வரை
4. வைக்கம் போராட்டம்: சமூகநீதிக்கான வரலாற்றுத் திருப்புமுனை
5. உயர் கல்வியும் திராவிட இயக்கமும்.

திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழின் நோக்கம்: திராவிட இயக்கத்தின் ஆய்வுப் புலமையை உலகறியச் செய்வதே! இந்த இடையறாக் கல்விப் பயணத்தில், உலகக் கல்வியாளர்களைத் திராவிடச் சிந்தனை சார்ந்து ஒருங்கு திரட்டி, திராவிடப் பண்பாடு சார்ந்த அறிவுப்புலத் துறைகளில், நயன்மிகு ஆராய்ச்சியை தொடர்ந்து மேற்கொள்வோம். இக் கட்டுரைகளை வாசித்து மகிழ்க, கல்விப்புலத்தில் உங்கள் நண்பர்களிடமும் பகிர்ந்து கொள்க. வாசகர்கள் பெருக, வாசகர்கள் வருக!

ஆசிரியர் குழு

பேரா. முனைவர். மு. நாகநாதன்
பேரா. முனைவர். பெ. ஜெகதீசன்
பேரா. முனைவர், ப. காளிமுத்து
பேரா. முனைவர். சுப. திண்ணப்பன்
பேரா. முனைவர். நம். சீனிவாசன்
பேரா. முனைவர். கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்
முனைவர். வா. நேரு
மரு. சோம. இளங்கோவன்

Preface from the Editors

Vanakkam to our loving & knowledgeable Readers of Dravida Pozhil,

The 14th of April sees the Birthday of our great revolutionary, Dr. B. R. Ambedkar. The Hon'ble Chief Minister of Tamil Nadu has announced that this day will be celebrated as Equality Day and a Pledge of Equality will be undertaken by all. Equality & Social Justice have always been the core philosophies of the Dravidian Thought. Let's pledge ourselves for the cause of Equality!

This year gloriously sees the Centenary of the Vaikom Struggle.

To eradicate the mentality of supremacy and to usher in the spirit of Equality, there arose many struggles in the Indian subcontinent, and Vaikom Struggle is the Mother Struggle of all those struggles. Starting as a struggle for street entry, and growing as a struggle for temple entry, we have attained a state of universal access that Temples are accessible to all Human beings. Vaikom is the root of all these access.

A century has flied fast. But still, we haven't gotten full equality in our social spheres. Though we have gained the right of temple entry, we are still slowly progressing on the right of All-caste Archakas in Temples. Let us usher in a condition in those temples that no one would be able to say that: "I am holier than thou". Not only in temples, but in every social organization, let us strive for bringing everyone under the umbrella of Equality. 'All are Born Equal' – Let's fully achieve this great Tamil Virtue, at least by this century.

This issue of **Dravida Pozhil** contains 5 Papers.

1. **Ever Vibrant Revolutionary (EVR) Periyar & Ever Remembered Revolutionary Bhagat Singh**
2. **The Myth of Rama Setu & Truth of the Sethu Canal**
3. **Learning & Education from the Sangam Age to Chola Age**

4. **Vaikom Struggle: Historical turning point for Social Justice**

5. **Higher Education & the Dravidian Movement**

The goal of this Dravida Pozhil journal is to establish the research capabilities of the Dravidian Intelligentsia globally. In this continuous journey of education, we wish to integrate the Dravidian thought amongst global faculties and continue fine Academic Research in the domains of Dravidian Culture & Dravidian Studies. Please do read these papers and share them with your peers. Let the readership grow!

The Board of Editors.

Prof. Dr. M. Naganathan
Prof. Dr. P. Jagadeesan
Prof. Dr. P. Kalimuthu
Prof. Dr. Sp. Thinnappan
Prof. Dr. Nam. Srinivasan
Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
Dr. V. Neru
Dr. Soma Ilangovan

Ever Vibrant Revolutionary (EVR) Periyar and Ever Remembered Revolutionary Bhagat Singh

Prof. Dr. M. Naganathan, M.A., M.L., Ph.D., D.Litt.
(former Vice-Chairman, State Planning Commission, Tamil Nadu)

Abstract

Historical events reveal how Periyar EVR viewed the ideals of Bhagat Singh and his supreme sacrifice during the Indian freedom struggle. Periyar had taken a strong stand that unless the Varnashrama Caste System is abolished, there will be no equality in the society. Economic growth and development will not reach all sections of the people in a discriminatory society. Bhagat Singh too, took the same stand during the freedom struggle.

Through his untiring work in the short span of his life, Bhagat Singh upheld rationalism and socialism. In a way, he was a great rationalist and a radical humanist. Bhagat Singh & Periyar carried their convictions until their last breath. This essay discusses their shared ideologies and convictions and talks about their guiding principles for an equitable social and economic order.

• • • •

Introduction: The Path of Periyar

Born on 17.9.1879 and died on 24.12.1973, Periyar E.V.R. lived 94 years and 97 days with his base in Tamil Nadu. He travelled 13,12,000 km throughout the length and breadth of Tamil Nadu without even bothering about proper transport facilities. By spending 8600 days of his life, he had attended 10,700 meetings and spoke for 21,400 hours. Suppose his entire speeches are broadcasted, the tape would continuously run for 2 years, 5 months and 11 days. He had published

71 books in addition to 114 pamphlets. He was the only revolutionary in the entire Indian sub-continent who had challenged the accepted, conventional and customary beliefs which were deeply entrenched in the Indian society.

When he died in 1973, then Prime Minister Indira Gandhi condoled his death by stating that "One of the few social reformers in India who had fought against the accepted beliefs of the society." Madam Gandhi fully realized how it was difficult to change the minds of the people and make them to accept modern values by keeping away ritualism and religious fundamentalism. It was still more difficult to challenge the fantasies of ritualism of a wider divergence.

Suppose a single founder propagates a system of faith, it is very easy to give counter arguments and challenge it. But, the Hindu system of scriptures is multifold that interpret social and religious ideals according to personal convenience of the writers. From the beginning, these scripts and scriptures had insisted a hierarchical social system based on class and caste - the Varnashrama Dharma, which is cruelly inhuman and abundantly unjust in its form, substance and practice. This Varnashrama Dharma has not changed its exploitative content, colour and character even today.

Therefore, from Marx to Mark Twain, many had wondered about the Indian society and its innumerable beliefs. Marx penned an article on the British Rule in India in the New York Daily Tribune, June 25, 1853. He had rightly recognized the divergent beliefs and views in Hindustan. "Yet, in a social point of view, Hindustan is not the Italy, and of Ireland, of a world of East. And, this strange combination of Italy and of Ireland, of a world of voluptuousness and of a world of woes, is anticipated in the ancient traditions of the religion of Hindustan. That religion is at once a religion of sensualist exuberance, and a religion of self-torturing asceticism; a religion of the Lingam and of the Juggernaut; the religion of the Monk, and of the Bayadere."

Marx wrote on July 22, 1853, in the same daily that "Arabs, Turks, Tartars, Moguls had successfully overrun India, soon became Hindu-ized." The accurate depiction of events by Marx has been continuing even today. In the southern part of Tamil Nadu, many minority communities still believe in astrology, palmistry, and numerology and take decisions according to the timings of the brahminical calendar. While initiating marriage alliances within this minority religious communities, the caste, being the dominant Hindu institution, becomes the deciding factor.

Having realized fully, the trick and conspiracy of the Hindu Sanatanic people and the extent of damage that they have caused to wisdom and knowledge for over centuries, Periyar resolved

to challenge them without accepting power, position and honour during his long journey of the social reform movement. His illuminating declaration reveals his will and commitment and his humility and equanimity as follows:

"I, E. V. Ramasamy commit myself only to the service of converting the Dravidians on par with other communities of the world and abreast them with knowledge and self-respect.

I do not know, whether I am qualified or not, to do such services; since nobody came forward to do so, I made myself committed to rendering service for this cause. Since, I have no other ambition except this and I devise plans and ideology based on rationalism, I think I am qualified to do this service. I consider this is just sufficient to do social service."

Periyar associated himself with the Congress in 1920 and sincerely accepted the constructive programme of Mahatma Gandhi. He propagated the principles of Khadi, wore Khadi and sold Khadi in the street. He had led agitations for the implementation of the prohibition policy and even destroyed hundreds of coconut trees on his own farm not bothering about the huge financial losses.

In 1924, the Kerala State Congress Committee for Untouchability had organized an agitation for the entry of the backward class and untouchables into the Vaikom Mahadevar temple and the public roads around the temple. Accepting the call from the organizers of the agitation, he went and participated in the agitation along with his wife Nagammal, sister Kannammal and two of his colleagues. Though all of them were arrested and kept in prison, the agitation was successful in the end, and the public roads were thrown open to all communities.

This was the first successful event in history that had challenged caste orthodoxy and broken the stronghold of caste supremacy. This was the prelude to the major struggle launched by Dr. Ambedkar against untouchability in 1927.

Periyar and other Progressive Leaders

Continuing his battle against injustice, inequalities, irrational beliefs and dogmas in all forms, Periyar fought for social equality and gender equality, to establish a social order with fraternity and universal brotherhood. Periyar had supported all the progressive leaders across many countries and continents. The Kudi Arasu volumes edited by Periyar EVR had recognized the importance of universal thoughts and values. Wherever the ideas of revolution were found, Periyar EVR had immediately published the thoughts of the great leaders. The works of Karl Marx and Lenin

were published in Kudi Arasu. Periyar had a discussion with great leaders and thinkers. He held discussions with Dr. B. R. Ambedkar on many social issues. Similarly, he had discussions with the Muslim League leader Jinnah. After meeting them, Periyar EVR had sought the help of the both leaders to oppose the imposition of Hindi in the provincial governments. Periyar had stated that he was going to organize again an anti-Hindi agitation of similar to that of 1938. Dr. Ambedkar and Jinnah had extended wholehearted and full support to organize another anti-Hindi agitation (Ref: My Bombay Tour – Kudi Arasu, 28.1.1940). This incident reveals how Periyar EVR had established a cordial relationship with the great leaders of India.

Periyar on Bhagat Singh

Periyar EVR's considered views on Bhagat Singh are still relevant to India. Many senior congress leaders including Mahatma Gandhi kept silent when Bhagat Singh, Rajguru and Batukeshwar Dutt trials took place in the court. However, Jinnah spoke in the Central Assembly condemning the brutal behaviour of the British government. He had added that "Do you wish to prosecute them or persecute them?... Mind you, sir, I don't approve the action of Bhagat Singh, and I say this on the floor of this house. I regret that, rightly or wrongly, youth today in India stirred up, and you cannot - when you have three hundred and odd millions of people, you cannot prevail such crimes being committed, however much you deplore them and however much they are misguided. It is the system, that damnable system of government, which is resented by the people. You may be a cold-blooded logician: I am patient cool-headed man and calmly go on making speeches here, persuading and influencing the Treasury Branch."

In spite of the opposition from the moderate leaders and people of the country, the death sentence was pronounced by the court to Bhagat Singh, Rajguru and Dutt. Jinnah had condemned the court verdict by stating that "I say that no Judge who has got an iota of a judicial mind or a sense of justice can ever be a party, to a trial of that character and pass the sentence of death without a shudder and a pang of conscience."

Periyar EVR in his characteristic way took a stand and propagated the revolutionary ideas of Bhagat Singh. Periyar spoke and wrote about Bhagat Singh's sacrifice after his execution. He had averred that "Bhagat Singh was a true human being. I strongly felt that his principles were very much needed for India. His strong faith in socialism was correct. Further, he was not a believer in god and stood against all the superstitions and bigotry of religions."

Periyar EVR asked Pa. Jeevanandham to translate Bhagat Singh's famous

book "Why I am an Atheist?" into the Tamil language. This was published by the Periyar Self-Respect Propaganda Institution's publications. This edition has been reprinted several times over the last 80 years.

Periyar's condemnation of Gandhi for the sake of Bhagat Singh

Periyar EVR even went to the extent of strongly condemning Gandhi for his indifferent attitude at the time of the hanging of Bhagat Singh. He had questioned Gandhi's statement that "*Everything is left with god and god is guiding him in the struggle for freedom. Is it acceptable? There is not much difference between Brahminism and Gandhiism. Had not the execution of Bhagat Singh happened, Gandhiism would have attained this much eminence. Bhagat Singh gave his life to the cause of socialism, even to the entire world. The unique position of sacrifice in history was given to Bhagat Singh. Therefore, we have to appreciate and congratulate Bhagat Singh from our hearts and head. Nobody could attain his position in the freedom struggle.*"

Sarcastically, Periyar EVR said that the "*British government should execute four freedom fighters in every province so as to reach the revolution at a faster speed in the society*" (Ref: Editorial, Kudi Arasu, 29.3.1931).

When Bhagat Singh was brought to the hanging yard in the prison, he kissed the hanging rope. "*Don't believe fate; Don't be afraid of the accusations of the rich. We will win everything through our wisdom.*" This is the statement of Bhagat Singh. How true it is? Thus, Periyar EVR wrote in the Kudi Arasu's sub-editorial dated. 5.4.1931.

The saga of Bhagat Singh

Bhagat Singh still stands tall and is remembered as a great revolutionary of all times. Bhagat Singh was born to Vidhyavathi and Kishan Singh on September 27, 1907 in the village of Banga in Lyallpur. His uncle Ajit Singh was also a freedom fighter. They established Indian Patriot Association to assert and protect farmers' rights in the British repressive regime. Therefore, it was quite natural for young Bhagat Singh to learn the basic tenets of agitation in his family atmosphere itself. The Ghadar Movement was very popular during his school days and left a strong impression on his mind. Kartar Singh Sarabha, a great freedom fighter, who was hanged to death in the Lahore conspiracy case, was his mentor at the age of 18. The massacre at Jallianwala Bagh on April 13, 1919, had deeply provoked his nationalist sentiments. Bhagat Singh went to Jallianwala Bagh, paid his respect to the martyrs, kissed the earth and took an oath to fight against the ruthless British Raj. After leaving the DAV School

in Lahore in 1921, he went and joined the National College in Lahore. He met his future comrades-in-arms like Sukh Dev, Bhagwati Charan Vohra and Yasphal. He was deeply involved in the day-to-day affairs of the freedom movement. When his father Kishan Singh asked him to marry as per the family's wishes, Bhagat Singh refused and wrote a letter stating that:

"Respected Father,

This is not a time for marriage. The country is calling me. I have taken an oath to serve the country physically, mentally and monetarily. Moreover, it is not a new thing for us. Our whole family is full of patriotism. After two or three years of my birth in 1910, Uncle Swarn Singh died in jail. Uncle Ajit Singh is living a life of exile in foreign countries. You have also suffered a lot in jails. I am only following your footprints thus date to do this. You will kindly not tie me down in matrimony but give me your blessings so that I may succeed in my mission."

He returned to Lahore in 1926 and formed the Naujawan Bharat Sabha along with Sukh Dev, Bhagwati Charan Vohra and Ram Krishan Kamlesh Mohan. He went to Punjab and joined the editorial board of Kirti, a journal. This Kirti espoused the cause of the farmers who faced a lot of hardships under a suppressive British regime.

The great leader of the Freedom Movement, Punjab Kesari Lala Lajpat Rai led a huge procession on 30th October 1928 in Lahore, at the time of Simon Commission's visit to India. The demonstration was very peaceful and orderly that Lahore ever witnessed. However, the British police officer Scott became so mad and ruthlessly attacked Lala Lajpat Rai. Lala Lajpat Rai died on November 17, 1928. The death of Lala Lajpat Rai shook the entire nation. When the issue was raised in the House of Commons by the members of Parliament of the Labour Party, the arrogant reply of Lord Winterton had provoked the entire nation. Basanti Devi, widow of C.R. Das, another great freedom fighter from Bengal raised this issue vociferously. She added that: "Does the youth and manhood of the country still exist? Does it feel the burning shame and disgrace of it? A woman of the land demands clear answers to it".

Since Bhagat Singh was one of the prime organizers of this procession, he had decided to avenge Lala Lajpat Rai's death by killing the police officer Scott. But, by mistaken identity, Bhagat Singh and his friends killed Saunders, a junior police officer who worked under Scott. Several posters were pasted on the walls stating that "Saunders is dead, Lalaji is avenged". Most of the posters were written by Bhagat Singh in his own handwriting. A notice was circulated on behalf of the Hindustan Socialistic Republic Army which Bhagat Singh and his

colleagues organized. The notice read: "Bureaucracy beware, Tyrant government beware. Today the world has seen that the people of India are not lifeless, their blood has not become cold, they can lay down their lives for the country's honour, the proof of this has been given by the youth, who are ridiculed and insulted by the leaders of their own country. We are sorry for shedding human blood, but it becomes necessary to bathe the altar of revolution with blood."

Conclusion

These historical events reveal how Periyar EVR viewed the ideals of Bhagat Singh and his supreme sacrifice during the freedom struggle. Periyar had taken a very strong stand that unless the Varnashrama dharma is abolished, there is no equality in the society. Economic growth and development will not reach all sections of the people in a discriminatory society. Bhagat Singh took the same stand during the freedom struggle. Through his untiring work in a short span of his life, he upheld rationalism and socialism. In a way, Bhagat Singh is a great rationalist and a radical humanist.

Periyar EVR and Bhagat Singh carried their convictions until their last breath. Their ideologies and convictions will ever remain as the guiding principles for an equitable social and economic order.

References

1. நான் நாத்திகன் ஏன்? மொழியாக்கம்: ப. ஜீவானந்தம், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 1980, சென்னை
2. The Trial of Bhagat Singh: Politics of Justice, A.G. Noorani, Oxford Publications, 2005
3. விடுதலைப் பாதையில் பகத்சிங், தொகுப்பு: சவர்மா, பாரதி புத்தகாலயம், 2007
4. Bhagat Singh-the Jail Notebook and Other Writings, Left Word, 2007.
5. Thoughts of Periyar EVR, Vol.6, Part -2, Edited by V. Aanaimuthu, 2009
6. Without Fear: The Life & Trial of Bhagat Singh, Kuldip Nayar, Harper Colliens, 2012
7. Inquilab, ed. Irfan Habit, Sage Publications, 2018
8. The Execution of Bhagat Singh – Legal Heresies of the Raj, Satvinder Singh Juss, Harper Colliens, 2012

About the Author

Prof. Dr. M. Naganathan – (former) Vice-Chairman, State Planning Commission, Tamil Nadu

Prof. Naganathan, served as the Vice-Chairman of the State Planning Commission, Tamil Nadu during 2006-2011 and has chaired many high-level policy making committees offering recommendations to Government of India and States of the Indian Union. wwHe was on the Expert Panel to advise the Government of Tamil Nadu on matters relating to rain water harvesting & ground water recharge, Protection of Heritage monuments in Tamil Nadu and Implementation of Equitable Education System in the schools of Tamil Nadu.

He has served as Professor & Head of the Department of Economics in the University of Madras. After continuously serving the academic community for 31 years, he has entered into public life.

Dr. Naganathan has travelled widely and presented papers in various conferences held in China, England, France, Germany, Austria, Hungary, Switzerland, Canada, USA, Russia, Greece, Australia, Singapore, Malaysia and Japan. He was awarded the Shastri Indo-Canadian Fellowship in 1995 to conduct research on Comparative Federalism in the University of Montreal, Canada.

Dr. Naganathan has published the work: Das Capital and Surplus Value in 6 volumes (translated into Tamil by K.R. Jamadakani, a multilingual scholar and Freedom fighter). Few of his books in English are: New Dimensions of Fiscal Federalism, Dravidian Political Economy, Indian Economy: Light in Darkness, Tamil Nadu Economy: Trends and Prospects, and Dialectics of Federalism in India: An Analysis of Socio-Economic and Political Factors. Some of his books in Tamil are: Needhiya? Niyayama?, Neruppu Porigal, Valarchiya? Veezhchiya? He has published many articles covering a wide range of subjects from Political economy, Social justice, Social equality, Democracy, Cultural nationalism, Constitutional law, Federalism and Public affairs.

The Myth of Rama Setu & Truth of the Sethu Canal

Prof. Kannabiran Ravishankar (KRS)
(Professeur adjoint - Littératures comparée (tamoul), Université de Paris, France)

Abstract

The epic-story of Ramayana has been intricately woven in the Pan-Indian landscape and in the minds of millions of sentimental believers over many generations, albeit the true difference between hagiography and historiography of the Ramayana has seldom been pondered upon. Many versions of the same story have been written and propagated, not only in India, but also across southeast Asia. Even outside of the Hindu (Sanatana/Vedic) religion, the Ramayana has been narrated in anti-Vedic religions like Jainism & Buddhism. Passing references to the story have even been recorded in the earliest of the Tamil corpus – Sangam Literature. Such is the popularity of its theme, that there exists around 300 versions of the same story across the spectrum. With such immense reach, it has become very difficult to separate the myth portion from the historic portion.

When it comes to modern day scientific projects benefitting the humankind, such age-old myths are posing a great challenge, because of the interwoven sentiments and religious authorities thereof. During such times, an attempt can be made to revisit the myth and the story - in its original form, and research the inconsistencies and fallacies surrounding the myth. That would help to clear the air and aid in the differentiation of myth vs. history.

This paper enquires into the original narration of the Valmiki Ramayana - Yuddha Kanda (Sarga: 22, Slokas: 51-83) - that talks about the Bridge construction process of the so-called Rama Setu. It documents various inconsistencies of the Mythical Bridge from the slokas themselves. It also clears the air on whether Valmiki was a Tribal or a Brahmin? The paper brings out the difference between Itihasa (historical fiction) & Purana (absolute fiction), which will help the reader

to appreciate the difference between hagiography vs. historiography. It also puts the current day Rameswaram shrine in a historical perspective. In addition, this paper also outlines the details of the Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP) – its history, goals, recent developments, geopolitics, merits & demerits of the shipping canal - that has been currently stalled due to various complexities arising out of Rama Setu myth.

Keywords

Ramayana, Valmiki, Buddhist Ramayana, Jain Ramayana, Rama Setu, Ram Setu, Rama's Bridge, Adam's Bridge, Sanskrit, Ithihasa, Purana, Rameswaram, Shaivite, Vaishnavite, Hagiography, Historiography, Sanga Tamil, Greek Mythology, Tamil, Dravidian, Sethusamudram, SSCP, NASA, Shipping Canal, Alternate Route Alignment, Geopolitics, Indo China, Poetic Grandeur, Scientific Temperament.

• • • •

Background & the meaning of Ramayana:

The Sanskrit word: 'Rama/Rāma' (रम/राम) means '**pleasing and lovely**'[1]. In today's context of Religion in Indian Politics and violently-harsh sloganeering thereof, how far this pleasing meaning may be appreciated is a different topic, but the true meaning of the word in Linguistics cannot be refuted.

The great Scholar-Saint, Adi Sankara in his work: Sahasra Nāma Bhāshya (Commentary on the 1000 Names) records the meaning of the word 'rāma' as: 'Ramante iti rAmaH' (रमन्ते इति रामः) – meaning: "that which is pleasing is Rama". So, the word - Rama has a pleasing connotation [2].

In fact, the word 'Rama/Raama' is a unisexual name - that can denote both male & female. Because of that 'pleasing nature', women are also named Rama, Rama Devi, Ramya, Raami, Abi-raami etc.

Ramayana is considered the most influential epic-story in the Pan-Indian landscape. Again, the compound-word 'Rāmāyana' is the conjugation of two Sanskrit words: rāma + āyana (राम + आयन), meaning the 'Arrival of Rama' or 'Journey of Rama'. Verily it's an 'arrival' with multiple consequences in the subcontinent. Those cultural consequences are spread over many centuries, and exist even until today.

The epic-story of Rāmāyana has been intricately woven in the minds of millions of people and religious & sentimental believers over many generations. Priestly and Kingly authorities

have carried on this singular task of propagation of Ramayana via various forms of worship and art - including poetry, music, dance, drama, discourse, debate, puppet shows and every other imaginable form of fine art. The Renderings (translations) of Ramayana in many local languages amongst the various ethnic groups of the Indian subcontinent, were heavily subsidized and offered royal patronage over many centuries.

300 Ramayanas

Many versions of the same story of Ramayana have been written and propagated, not only in the various states of multiple ethno-lingual groups of India, but also across the regions of southeast Asia – Java & Sumatra (Indonesia), Kampuchea (Cambodia), Kra-dai (Laos), Maranao (Philippines), Siam (Thailand), Myanmar (Burma) and Kedah & Malaya (Malaysia).

Following is an abridged list of the versions of Ramayana, outside the Indian subcontinent. [3], [4]

1. Kakawin Ramayana – Java, Indonesia
2. Ramayana Swarna Dwipa – Sumatra, Indonesia
3. Rama Kavaca – Bali, Indonesia
4. Reamker (Rāmā Kerti) – Cambodia
5. Phra Lak Phra Ram (Dasaratha Jataka) – Laos
6. Maharadia Lawana (Maharaja Ravana) – Philippines
7. Rama Kien (Dasaratha Jataka) – Thailand
8. Yama Zatdaw (Yamayana/ Dasaratha Jataka) – Myanmar
9. Hikayat Seri Rama & Hikayat Maharaja Wana – Malaysia
10. Langka Sip Hor – Tibet (Yunnan)
11. Ramaensho – Japan
12. Truyen Da Xoa Vuong – Vietnam

It's quite understandable that the 'predominantly Hindu' story of Ramayana has spread across the Indian shores - via Kingly expeditions and Trade exchanges. But outside of the Hindu religion (a.k.a) Sanatana/ Brahminism/ Vedic Religion - the story of Ramayana has been well written and neatly compiled in anti-Vedic religions like Jainism & Buddhism too.

Following is a simple list of Jain & Buddhist Ramayanas. [5], [6]

1. Buddhist version – Dasaratha Jātaka (Pali Canon: Khuddaka Nikaya, Sutta Pitaka)
2. Jain version – Paumāchariyam (by Vimalasuri)
3. Jain version – Vasudēvahindi (by Samghadasa Gani)
4. Jain version – Uttara Purāna (by Gunabhadra)
5. Jain version – Katha Kōsha (by Harisena)
6. Jain version – Padma Purāna (by Ravisena)
7. Jain version – Mahā Purāna (by Pushpa Danta)

8. Jain version – Khavali (by Bhadreshvara)
9. Jain version – Chaupanna Mahā Purusa Chariyam (by Shilankacharya)
10. Jain version – Trishashti Shalaka Purusha Charitra (by Hemachandra)
11. Jain version – Punya Chandrōdaya (by Krishna)
12. Jain version – Shatrunjaya Mahatman (by Dhaneshwara)
13. Jain version – Dhurtakhyana (by Haribhadra)
14. Jain version – Ramayana (by Jinadasa)

If you notice the abundance of Ramayanas in the Jain corpus, the very claim of Ramayana being a Hindu story may also be questioned. Perhaps, it's just a simple story of a King, which got extrapolated to the Hindu religious pedestal and various philosophies like Avatāram (Incarnation) got assimilated over time. **Surprisingly in the Jain versions, Rama had 8000 wives** [7] of whom Sita was the main consort. Rama ultimately becomes a Jain monk and attains Kēvala Jnana (moksha - liberation), whereas both Lakshmana and Ravana go to hell. Such is the variety of themes in the various versions of Ramayana.

Most of the above-listed Southeast Asian versions of the Ramayana were adapted from the Buddhist Version of Ramayana – Dasaratha Jātaka (Jataka Tales of the Buddha). The latter-day religion of Sikhism too, accords a place to Ramayana in its religious corpus (Dasam Granth of Guru Gobind Singh). [8]

Such is the popularity of the Ramayana theme, that there exists around 300 versions of the same story [9] across multiple religions in the Indian & Southeast Asian spectrum. With such an immense reach and varying versions of the Ramayana, it has become very difficult to separate the myth portion from the historic portion of the epic.

Ramayana in Sanga Tamil

Even the ancient Tamil Literature (Caṅka Tamil/ சங்கத் தமிழ்) - which is usually devoid of strong religious tones and only dwelling on the Principles of Nature – makes a few passing references to the Plot of Ramayana and to also a few of its characters. However, they are only a passing reference or just a simile to compare a life situation, and definitely NOT a reference of Rama-worship amongst the ancient Tamils.

Following is a list of passing references to the Ramayana in Sanga Tamil.

1. **puṟa nāṉūṟu 378 (pāṭāṇ tiṇai) – Oon Pothi Pasungkudaiyaar [10] –** (தென் பரதவர் மிடல்):

   When the Chola King rewarded the Poet with rich ornaments, the over-joyed & poverty stricken family members of the poet didn't

know how & where to adorn the ornaments. They randomly adorned the jewelry on ears & fingers interchangeably. This looked like the 'situation' of the monkeys in the Ramayana story - that when Ravana kidnapped Rama's wife Sita, she threw her jewelry on the land one by one, so that someone may find the kidnap route later; but when the monkeys found those jewels, they didn't know the worth of the jewelry and randomly put the jewels on their bodies. (Clearly a simile reference & not Tamil Worship).

கடுந் தெறல் இராமனுடன் புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வௌவிய ஞான்றை
நிலம் சேர் மதர் அணி கண்ட குரங்கின்
செம் முகப் பெருங் கிளை இழைப்பொலிந்தா "அங்கு",
அறாஅ அரு நகை இனிது பெற்றிகுமே.

2. **aka nāṉūṟu 70 (neytal tiṇai) – Kaduvan MaLLanaar** [11] –
(கொடுந் திமிற் பரதவர்):

Earlier, the love between the heroine (Thalaivi) & the hero (Thalaivan) of the fishing village, was subjected to gossip & loose-talks by many folks. But now, since the wedding has been arranged, all the noise has died down. This is similar to that story in the Ramayana – that when Rama sat under a Banyan tree and started discussing War Secrets, birds on the tree stopped their chirping and the noise died down. (Clearly a simile reference & not Tamil Worship).

முழங்கு இரும் பௌவம் இரங்கும் முன் துறை,
வெல்போர் இராமன் அரு மறைக்கு அவித்த
பல் வீழ் ஆலம் "போல",
ஒலி அவிந்தன்று இவ் அழுங்கல் ஊரே.

The story of Ramayana (either the Buddhist/Jain version or the Hindu Version) had spread in the ancient Tamil region - likewise other regions of the subcontinent. **Hence, these 2 poets out of the 700+ poets in Sanga Tamil, just use that story as a simile, to compare a life situation like conjugal love. Clearly, they do NOT record or advocate the holy worship of Rama - as God, by the ancient Tamil People.** The object of Worship by the ancient Tamils were the Personifications of Nature & Ancestry (Maayon, Cheyon & KotRavai) of the Tamil land. [12], [13] Surely, Rama was NOT worshipped in Sanga Tamil.

The adoration & worship of Rama and his elevated status as God, are only of the latter times. Of course, one of the Master Poets of Tamil Literature – Kambar (12th CE), wrote an eloquent epic (Irāmāvatāram (a.k.a) Kamba Rāmāyanam) - rendering the Ramayana story aesthetically in chaste Tamil and objectified Rama as a worshipful deity. But, that was only after the 12th century Common Era, which is many centuries after the ancient Sanga Tamil era. By that time, the Hindu (Sanatana/Vedic) religion had been deeply established in the Tamil land by the Priestly & Kingly class, and Anti-Vedic Religions like Buddhism & Jainism have been severely eroded. [14]

Who was Valmiki? (Author of the Original Ramayana)

The original & the oldest textual version of the Ramayana - is widely recognized as the Sanskrit version of the 'Valmiki Ramayana', traditionally attributed to the authorship of Vālmīki (वाल्मीकि). [15]

Though the narration (Moola Ramayana) is mythically attributed to sage Narada, who passed on the theme and egged Valmiki to write it down, that itself is a story with no verifiable facts. The verifiable version of the epic starts with the text of Valmiki, who is acclaimed as Aadi Kavi (meaning: The First Poet).

Some people today falsely attribute the Author of Ramayana – Valmiki, to an oppressed caste person (hunting tribe) - who was placed in the lowest tier of the Hindu Caste hierarchy i.e. Varnashrama System. They wrongly claim that the Caste System was inherently a good design, which honored even a person of the lowest tier, and elevated him to a saintly status. But, this is NOT true, as the **Author of the Ramayana - Valmiki was a Brahmin by birth.** [16] The voluminous Skanda Purana (Book 6: Nāgara Khanda) clearly records this detail in the section: Tīrtha Māhātmya, Chapter 124: Creation of Mukhāra Tīrtha. [17]

Valmiki is a pseudonym, and the original name of the Author of Ramayana is Agni Sarma. [18] Sarma is a Brahmin abhivādayē surname. Varma & Gupta are surnames for Kshatriya & Vaisya varnas respectively. Vālmīka (वाल्मीक) in Sanskrit means: Ant-hill, and is given as a pseudonym to the author Agni Sarma (a.k.a) Vālmīki (वाल्मीकी). He is also addressed by the name: **Lohajangha** in Skanda Purana.

Agni Sarma was born to a Brahmin Sage named Pracheta in the Bhrigu Gotra. [19] According to the Purana, though being born a Brahmin, he turned into a thief in order to feed his family. The heavenly sage Narada, wishing to rescue the Brahmin from lowly caste occupation, taught him the Scripture of his high-born caste & also narrated the Ramayana story. The sage advised him to perform a purification penance – at which time, ant-hills (Vālmīka) grew around his meditating body and hence the pseudonym (Valmiki).

Furthermore, Valmiki himself records that he is a Brahmin - in his own Ramayana. In the starting chapters, when he narrates that Lord Brahma arrived at the scene, to provide a textual correction to the starting Slōka (which we will see in the next section), Brahma addresses Valmiki as "Hey Brahmin". [20]

- मच्छन्दादेव ते ब्रह्मन् प्रवृत्तेयं सरस्वती |
  रामस्य चरितं सर्वं कुरु त्वमृषसित्तम ||
  (1-2-31) [20]

- mat cchandāt ēva, tē brahman, pravṛttē ayam sarasvatī |
  rāmasya caritam sarvaṅ kuru, tvam ṛṣisattama ||
- *By my wish alone, "Hey Brahmin", came your utterance.*
  Rama's Story, fully you narrate, oh the great sage.

Thus Valmiki Ramayana itself records that Valmiki was NOT from a Tribal caste, but a Brahmin.

Today, there also exists a Scheduled Tribe/Caste by the name: Valmiki/Balmiki, belonging to the list of oppressed castes in the areas of North Western & Eastern India [21], whose traditional occupation is Forest Hunting. They also carry the same name (Valmiki), owing to ant-hills (Valmika) in their forest area. That should not be confused with the Author of Ramayana - who is clearly recorded as a Brahmin. A reading of the ancient scriptures in Sanskrit will offset such false conclusions that are made today.

The Structure of Valmiki Ramayana

Though the English term 'Epic' is generally used to denote classic works like Valmiki Ramayana, Sanskrit Epics have a greater sophistication and are divided into 2 categories – Itihāsa and Purāna.

1. Itihāsa (इतिहास) – Stories that have happened, and seen/heard by the Author. It stems from the root: iti + ha + āsa, meaning 'as it happened'. [22]

To qualify as an Itihasa, the author of the story should himself have experienced it at least partly, or should himself be a part of the story. Though poetic liberties and imaginary narrations are allowed, there should be some basic element that should have had happened. (Historical Fiction).

2. Purāna (पुराण) – Stories that need not have happened, but could be written mixing both old & new imagination. It stems from the root: pura + nava, meaning old + new. [23]

To qualify as a Purana, the author need not have experienced it firsthand. It can entirely be a mix of old & new imagination. This category is totally unrestricted in narration. (Absolute Fiction).

Generally, Itihasas are very few in Sanskrit (Ramayana & Mahabharata), as they need a minimum firsthand narration; whereas Puranas are abundant (18 Maha Puranas, 18 Upa Puranas & innumerable Sthala Puranas) as they don't need a firsthand experience and can be completely imaginary).

Puranas are considered a bit inferior to Itihasas, and are offered only a Smriti (secondary) status, instead of a Sruti (Primary) status. Maha Puranas (Shiva Purana, Linga Purana, Bhavishya Purana, Matsya Purana, Brahmanda Purana, Markandeya Purana etc.) and Upa Puranas (Nandi Purana, Bhargava Purana, Hamsa Purana etc.) together form the voluminous Hindu Purana Canon.

Per the above definition, Valmiki Ramayana is considered as an Itihasa, as it has some element of happening, and the Author himself had lived (contemporary) and experienced the story. In the opening chapters of the 1st section of the Epic, the author Valmiki assigns the Sons of Rama – Lava & Kusha, to sing the epic in front of various audience in the City of Ayodhya. Hence, an Itihasa. The book is organized into:

- 6 Kāṇḍa (sections)
- 500+ Sarga (chapters)
- 24000+ Slōka (verses)

Some people count 7 Kāṇḍa instead of 6, as they also include Uttara Kanda – a latter day addendum. The text of the epic also has several recensions (altered text from the original) & interpolations (idai cherugal/ text not written by the author). The earliest date of the text is approximately considered from 4th century BCE and later stages of the text are dated to 3rd century CE by modern scholars. [24], [25] Most of the verses in the Valmiki Ramayana are set to a metrical form (Anustubh meter) – a quatrain of 4 lines, and 8 syllables in each line, amounting to 32 syllables per verse.

Unlike many Tamil Epics – which start on a positive note, or a dedicated reference to the whole World and its wellbeing, Valmiki Ramayana starts on a negative note ("No Peace to you") with a curse. [26]

- "मा नषिाद प्रतषि्ठिां" त्वमगमः शाश्वतीः समाः ।
  यत् क्रौञ्चमथिुनादेकमवधीः काममोहतिम् ॥
  (1-2-15)
- "mā niṣāda pratiṣṭhā" tvamagamaḥ śāśvatīḥ samāḥ ।
  yat krauñca mithunā dekam avadhīḥ kāmamohitam ॥
- "No peace", you (hunter) will find, for years to come
  For, you killed a couple-bird, that was relishing in love.

In the latter days, when scholars found this opening verse - as too negative for such an acclaimed epic, they re-adjusted the words a bit, from: 'mā niṣāda pratiṣṭhā' (No peace to you, Hunter) to: 'Maa Nishaada Pratishthaam' (Mother Lakshmi, Sanctity of Vishnu) to invoke a sign of prosperity & positivity.

With so much interpolations & extrapolations in the Valmiki Ramayana, it is very difficult to separate the myth from the historical portion of the Epic. So far, we tried to have a basic background of the Ramayana and its Author. In the next section of this paper, let us examine our core theme of this essay: The Rama Setu, and try to find the underlying facts in the source text.

Rama Setu & Global Setu(s)

The word 'sētu' (सेतु) in Sanskrit means: Bridge. It can also denote Dam, Dike, Causeway, Embankment, Barrier, or

any other raised piece of land (mound). [27] It can be either natural or manmade.

Though it's a Sanskrit word, because of the reach of the Ramayana across the subcontinent, it has entered into the vocabulary of many local languages - including Tamil, as a sort of proper noun. In fact, people append local words with this foreign word, and form conjugate words out of them. (Sethupathi, Sethu Kaavalan, Sethu Kizhavan, Sethu Kaalvaai, Sethu Mēdu, Sethu Karai, Sethu Paalam etc.).

Though the word 'Sethu-Paalam' is a repeat word, and is a repetition with the same meaning 'Bridge-Bridge', considering the word sētu as a proper noun, we will use the foreign word 'as-is' in this essay for the sake of common folk understanding. But the proper Tamil word for sētu is pālam (பாலம்) or aṇai (அணை). Old & Chaste Tamil words for Bridge are āḷi (ஆளி) & paṇampu (பணம்பு).

We all know the story of Ramayana and there's no need to recapitulate the same. But in the context of Rama Setu, let us summarize the whole story in few words, for the benefit of nonnative readers.

"Ramayana is the story of Rama, a legendary prince of Ayodhya, and who is the first of the four brothers (half-brothers) of the Kingdom. He gets married to Sita, a legendary princess of Mithila. On the day of his coronation, he is sent on a 14-year exile to the forests by his stepmother, much against the wishes of his father. Followed by his wife & half-brother Lakshmana, he travels across. But due to turn of events, his wife is hijacked by Ravana, the king of Lanka - an island nation. Rama forges an alliance with the monkey (Vanara) kingdom, seeks the whereabouts of Sita, builds a bridge (Rama Setu) to the island, transports the troops, and wages war against Ravana. As in a typical good-over-evil story, Rama wins, Ravana loses. But misogynistically, Rama doubts his wife, as she has stayed in a foreign land for almost a year. He orders her to publicly prove her chastity, by entering a fire pit. She obeys, comes out unharmed, the exile ends, and they all return home. Rama is crowned as the new king".

This simple one paragraph-story in Sanskrit, has transformed the Pan-Indian landscape over many centuries, and brought in various sociopolitical and cultural consequences to the lives of many – including women and various ethnic groups in the Indian subcontinent.

Such (mythological) stories have prevailed not only in the Indian subcontinent, but across many cultures of the

world – Babylonian, Egyptian, Persian, Hebrew, Greek & Roman.

- Xerxes – an Achaemenid King of the Persian empire, 'punished' the sea for its disobedience - by whipping the sea, and threw handcuffs into water. He did this 'crazy thing' because, the bridge that he was trying to build from Asia to Europe - across the Hellespont (Dardanelles) Strait, got blown off by a sea storm, while he was marching against the Greeks. [28]

- Dionysus was the Son of the Greek God Zeus and his clandestine lover Semele. He was thrown into madness, by his stepmother Hera (sister and official wife of Zeus). When he arrived at the Euphrates River, he was struggling to build a bridge to cross it. But his father Zeus sent a mythical tiger - to carry him across the other river. Hence the name of the River – Tigris. [29]

- Thor – The Hero of Norse mythology, was trying to cross the mystical bridge 'Bifrost'. It was a bridge made of rainbow (7-colored) that connected Asgard to Midgard - giving the gods, access to the realm of mortals. But the bridge got burnt during the war between the gods and the giants. Yet, Thor was able to cross it, amongst its sacred waters & flames. [30]

- Zoroastrianism - The Chinvat Bridge (Milky Way) is a sifting bridge, which separates the world of the living, from the world of the dead. All souls must cross that bridge upon death. The bridge is guarded by 2 four-eyed dogs. If a person has been wicked, one dog will drag his soul over the bridge into Hell. If a person has been good, the other dog will drag his soul over the bridge into Heaven. [31]

- Homer – the Greek Poet who authored the great epic Odyssey (much like Valmiki), sings of 2 sea monsters: Scylla and Charybdis - guarding the Strait of Messina & a Bridge over it - between Sicily and Calabria, on the Italian mainland. They devour the sailors & their ships. [32]

Thus, not only Rama Setu, but many such Setus (Bridges) exist across the Epics of the World.

These stories add a great amount of interest & drama in their narration. But, no sane person today – living in those countries & cultures, defends such mythical bridges, or claim false superiority over Science. **No one in the Persian region, agitates against the construction**

of new bridges across Tigris River, just because there is a Tiger legend associated with it in their olden day epics.

However, the situation in India is a bit different. Here we have an active religion, with many people still practicing some blind faith in their lives, knowingly or unknowingly. The Greek & Roman religions do not have such a problem, because the people there have outgrown such blind faith, or have embraced a new faith altogether. That's not the case in the Indian subcontinent – where people still carry the old baggage - from the myths that have been propagated across centuries.

Not knowing how to separate the myth portion (hagiography) from the history portion (historiography), majority of the Indian populace still clings on to the old baggage for sentimental reasons. Even in the age of Science, they either circumvent Science to hold on to their Sentiment, or even go a step further and try to project Science onto Religion - ending up in Pseudoscience in the modern day.

The only way to outgrow such blind faith – is to educate, and make people read & re-read their own works of faith, by going to the roots. If they see inconsistencies & absurdities in their own books, they might realize the difference between myth & history, and probably end up laughing upon themselves for clinging onto this old baggage blindly. After all, laughter is the best medicine – even in the eradication of superstition and the advancement of rationality.

Rama Setu – Bridge Construction Process

Let's see in this section, **how exactly was the Rama Setu built and, where exactly was it built? Or, was it built at all... in reality?**

Let's go to the roots of the Bridge – Valmiki Ramayana, as that version is the authentic, oldest & the original version of the story. What is the author's say on this matter? Let's examine the source text: Valmiki Ramayana, Yuddha Kanda, Sarga 22, Slokas 51 – 83 (Section 6, Chapter 22, Verses 51-83). [33]

a) Preamble to the Bridge

After a successful alliance with the monkey (Vanara) kingdom, and Sita's whereabouts in Lanka now known from the expedition of Hanuman, Rama was pondering on how to transport the troops across the sea, and wage war against Ravana – the abductor & king of Lanka.

Being an island across the Indian mainland, Lanka is NOT accessible by foot. The other modes of transport those days - Chariots, Horses, Elephants, Animal-drawn Carriages, Palanquins – nothing was viable. Ferry

was not an option, as the sheer size of the army outnumbered the available boats & ships. So, the Indian Prince Rama came to the same conclusion as the Persian King Xerxes – Call the Sea, Command it or Punish it.

Though the idea of 'punishing the sea' sounds weird, **let's consciously start remembering - at least from this point onwards that: Ramayana is an Itihāsa (Historical Fiction)**. Though Rama might have been a King of the land, and many Religions of the land (not only Hinduism, But Jainism & Buddhism too) speak on his story, there is always an element of myth – hagiography within historiography.

Hence, let's all set aside our religious sentiments – whatever be our religion, unlearn our vague beliefs for a moment, and start reading the Original Text as it is narrated.

> अथोवाच रघुश्रेष्ठः सागरम् दारुणम् वचः |
>
> अद्य त्वाम् शोषयिष्यामि सपातालम् महार्णव || (6-22-01)
>
> athōvāca raghuśrēṣṭa sāgaraṅ dāruṇaṅ vacaḥ |
>
> adya tvāṅ śōṣayiṣyāmi sapātāḷaṅ mahārṇava: ||
>
> Thereafter, Rama - the best of the Raghu Clan, to the sea, spoke terrific words |
>
> "Now, I will make you dry (by my arrow), till that deep ocean bed, hey Ocean" || [34]

Now the Ocean gets terrified, and stands up from the middle of the Ocean. (*saagaraH svayam utthitah samudrasya madhyaat*). Let's not make fun that how can an Ocean stand up, from the Ocean itself? This is an Epic, so let's assume that the Ocean is personified and the Ocean King stood up.

The Ocean King designs a grand plan to construct a Bridge across the Ocean. He suggests to Rama to employ Nala – the monkey attendant, as the Chief Architect of the Bridge. He also promises to hold the bridge in position and assures safe passage to the army, without being hit by the crocodiles of the sea. Nala – the monkey attendant, accepts his new responsibility and commences construction.

Rama had already drawn his bow & arrow to punish the Ocean, and says he cannot let the arrow go in vain. So the Ocean King asks him to shoot the arrow towards a North Indian town named Drumatulya (**Marwar** in Rajasthan, **Marwari** People's origin spoken as such in Ramayana). [35] That region turned into a desert (Maru meaning Desert, Wad meaning region) [36] by the extreme heat of Rama's arrow.

Can an arrow, travel all the way from South India to North India? Let's not immediately jump to say that: ancient Hindustan had hypersonic missile technology. That will land us in pseudoscience & false pride. However proudly claimed, we cannot use that Ramayana

missile technology in the Indian Army today. Let's also not immediately jump to condemn this as poetic rubbish. Let's continue to remember that: Ramayana is an Itihāsa (Historical Fiction) and fictitious events can be narrated in an epic-story.

b) Construction of the Bridge

Under Nala's supervision, the monkey soldiers started assembling wood & stones on the bridge. They uprooted the rocks & trees nearby, and dragged them towards the sea.

1. Wood from trees like: Sala, Asvakarna, Dhava, Bamboo, Kutaja, Arjuna, Tilaka, Tinisa, Saptaparna, Karnika, Vibhitaka, Karira, Bakula, Pomegranate, Asoka, Mango, Bilva, Coconut, Neem and Palmyra were used. [37]
2. Mountains were thrown into the sea. Water level rose due to the heavy weight of mountains.
3. Ropes were drawn on sides - to the entire length of the bridge, to keep the rocks in a straight line.
4. Plant Reeds & Wooden Logs were used to 'securely' fasten the moving parts of the bridge.
5. On the 1st day – 14 yojanas of bridge got constructed. [38]
6. On the 2nd day – 20 yojanas of bridge got constructed.
7. On the 3rd day – 21 yojanas of bridge got constructed.
8. On the 4th day – 22 yojanas of bridge got constructed.
9. On the 5th day – 23 yojanas of bridge got constructed & the Grand Bridge got completed.
10. **The Bridge was named: Nala Setu (NOT Rama Setu).** [39]
    (nala sētum suduṣkaram: 2-22-74)
11. **The Bridge was: 100 yojanas in length & 10 yojanas in width.** [40]
    (daśa (10) yojana vistīrṇam, śata (100) yojanam āyatam: 2-22-74)
12. **This is an Unimaginable, Impossible & Colossal Bridge.** [41]
    (acintyam, asahyam, ca adbhutam, sāgarē sētu bandhanam: 6-22-76)
13. **The Bridge stood on a straight line in the sea.** [42]
    (mahā sētuḥ, sīmanta iva sāgarē: 6-22-78)
14. **Thousand Crore Monkeys (10, 00, 00, 00, 000 – 10^10) crossed the Bridge.** [43]
    (koṭi sahasrāṇi vānarāṇām, sāgarē sētum jagmuḥ pāram: 6-22-77)
15. Some monkeys flew in the sky, some monkeys jumped in the water, some monkeys walked in the middle of the Bridge.
    (anyē mārgam vaihāyasa gatāḥ, anyē salilē prapatanti, anyē madhyēna gaccanti: 6-22-83)

16. Rama, Lakshmana, Sugriva, Hanuman, Angada, Vibhishana & other leaders crossed too. They all landed in Lanka and setup camps there.

This is the **Actual Text of the Bridge Construction process** - as narrated by the **original author Valmiki**, in the **authentic, oldest & original version of the story** - Valmiki Ramayana. In the next section, let's examine the i**nconsistencies that arise in the narration by Valmiki**. Was the Rama Setu (Nala Setu) really built in this manner? Or, was it a grand poetic imagination of the Author?

Inconsistencies of the Rama's Bridge

We all know that: not only Sri Lanka is an island, but in India - Rameswaram is an island as well.

Today, Pamban Island (Rameswaram Island) is connected to mainland India by the Pamban Bridge. Rameswaram sits on Pamban Island - separated from the mainland by Pamban Channel. After this stretch, comes the Palk Strait & Gulf of Mannar - with many small islets strewn along – all the way from Arichal Munai (Virkodi renamed to Dhanushkodi) [45] on the Indian side, to Talaimannar on the Sri Lankan side.

- **Inconsistency #1: If Rama Setu was built between Rameswaram/ Dhanushkodi and Lanka, how did Rama & his army cross the Ocean from Indian mainland to Pamban/Rameswaram, first?**

The stretch between mainland & Pamban is roughly 2.2 km of Sea.

Fig. 1: Mainland India to Rameswaram Island to Mannar Island [44]

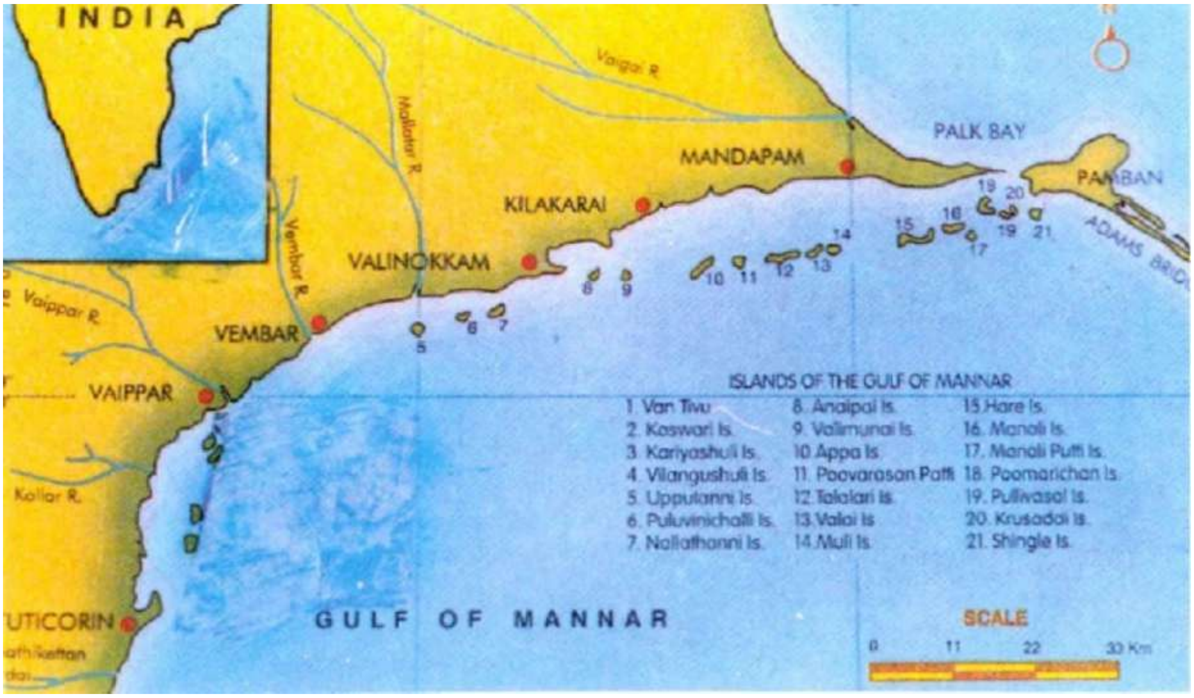

Fig. 2: Mainland India (Sethukkarai) and Islands in the Gulf of Mannar [46]

How could have Rama's Army crossed this stretch 1st, and next started building a bridge from Dhanushkodi to Sri Lanka? Without crossing the Pamban Channel, one cannot cross the next channel of Palk Strait. This is a LOGIC FAILURE in Valmiki.

Now, let's give a benefit of doubt to Rama & Valmiki. Let's assume there was no need to go to Rameswaram – the interim island. Supposedly, If Rama had built a bridge - straightaway from the Indian mainland (from Sethukkarai - Thirupullani) to Lanka, then there are so many islands in the Gulf of Mannar in between. (Refer Fig. 2). So now, where are the remains of that 'alternate Rama Setu' in that region? No trace, whatsoever. If latter day construction activity could have wiped off that alternate bridge, then what happened to the sanctity & holiness of that 'alternate Rama Setu'? The same logic applies to the 'existing Rama Setu' as well. Mythical Bridges always fail the test of logic.

Actually, we do not even need Geography or Modern Science to break the Myth/Hype of Rama Setu. Valmiki's Original Text of the Ramayana itself breaks the current day hype. Let's examine one by one.

- **Inconsistency #2: Valmiki records the length of the Rama Setu Bridge as: 100 yojanas.**

दशयोजनविस्तीर्णम् शतयोजन मायतम् || २-२२-७४
ददृशुर्देवगन्धर्वा नलसेतुम् सुदुष्करम् |

74. devagandharvaaH = the celestials and the heavenly musicians; dadR^ishuh = saw; nala setum = Nala's bridge; dashayojana vistiirNam = having a width of ten yojanas; shatayojanam aayatam = and a length of hundred yojanas; sudushhkaram = and which was very difficult to be built.

The celestials and Gandharvas, the heavenly musicians saw Nala's bridge, having a width of ten yojanas and a length of hundred yojanas and which was very difficult to be built.

Fig. 3: Valmiki Ramayana, Yuddha Kanda, Sarga 22, Sloka 74 – Length of the Bridge

(śata yojanam āyatam: 2-22-74). [40] That translates to 1300 km (1 yojana = 13 km, śata (100) yojana = 13 x 100 km). But, really Lanka is just 24 km away from India. Distance Mismatch & Logic Failure.

Actually Hindu Texts have clearly defined the measurement of Yojana. Swami Prabhupada of ISKCON, in his compilation of Shrimad Bhagavatam (Bhāgavata Purāṇa by Veda Vyasa): Canto 10 - Chapter 57 - Verse 18, records that today's equivalent length of a yojana is approx. 13 km (8 mi). [47] The Valmiki Ramayana ITRANS edition of Valmikramayan.net by Avinash Chopde & the corresponding text of Sanskrit Scholar KMK Murthy, also records that: the extent of a Yojana is (eight miles). [48]

The 14th century Indian Mathematician – Paramesvara, [49] also analyzes the equivalence of Yojana and revises the Surya Siddhanta astronomical measurement - that translates to about 13 km (8 mi). Even without the revision of Paramesvara, the Surya Siddhanta measurement stands at 8 km (5 mi).

The renowned archaeologist & Archaeological Survey of India's (ASI) first director-general, Alexander Cunningham of IVC fame (Indus Valley Civilization), also analyzes the equivalent of Yojana measurement. In his Book: The Ancient Geography of India, in a separate chapter: Measures of Distance, he also records that: 1 yojana = 6.7 mi (10.8 km) ~ 8.2 mi (13.2 km). [50]

With all of the above measurement data, we can confirm that: 1 yojana = 13 km.

Hence, the length of the Rama Setu, as recorded by Valmiki as 100 yojana (100 x 13 = 1300 km) is completely

absurd (or) just a grand myth – whereas Lanka is just 24 km away from India.

We all know that Lanka is definitely not 1300 km away - even during 8th to 4th century BCE – which is the Ramayana's approx. date – as dated by modern scholars like JL Brockington & RP Goldman. [24], [25] Sri Lanka is just a 'stone's throw away' even by the texts of Rama Setu. Geographical Surveys record the minimum distance between India's tip & Sri Lanka as just approx. 24 km (15 mi). **If you have to travel a whopping 1300 km from Rameswaram, you might reach Thailand by a Bridge, but NOT Sri Lanka.**

Also Valmiki records – not only the length of the Bridge, but also the breadth of the Bridge. (daśa yojana vistīrṇam: 2-22-74). Daśa is 10, śata is 100 in Sanskrit. So, the breadth (vistīrṇam) of the Rama Setu runs to 10 yojana. (10*13=130 km, 80 mi) – as recorded by the Original Author Valmiki.

Nowhere in the history of the humankind, such a Mega Bridge has been built. Even with ultramodern technology, the World's Widest Bridge ('Long Live Egypt' Bridge at Cairo, Egypt) [51] according to the Guinness Book of World Records is a meagre 0.067 km (65 m, 220 ft.) - compared to the Rama Setu Bridge of a whopping 130 km width. By today's standards, you can have approx. 20,000 lanes on Rama Setu.

As said earlier, whatever be our Religions, let's set aside our sentiments & vague beliefs for a moment, and start examining the Original Text. Valmiki himself says that: such a Bridge is Unimaginable & Impossible. [41] (acintyam, asahyam, sāgarē sētu bandhanam: 6-22-76). Let us learn to separate the poetic grandeur from the factual portion of the Epics. Only then, common sense & logic will prevail.

- **Inconsistency #3: Valmiki records that: Rama Setu stood on a Straight Line in the Sea. (mahā sētuḥ, sīmanta iva sāgarē: 6-22-78). [42] Then why satellite pictures of Setu appear 'curved' in the middle?**

Valmiki clearly says that the Rama Setu Bridge stood on a straight line (sīmanta) in the sea. [42]

But, if you notice the current day satellite pictures of the Rama Setu (a.k.a) Adam's Bridge, it appears 'curved & bent' in the middle. This is clearly an inconsistency & contradiction of facts in the Original Text.

There was a huge online hype sometime back in 2002 - based on false claims & extrapolations made by some NRI websites and Hindu news services - about the 'space images taken by NASA' of the Rama Setu, and 'carbon dated as being 1.7 million years old'.

Fig 4: Valmiki Ramayana, Yuddha Kanda, Sarga 22, Sloka 74 – Length of the Bridge

The US space agency NASA had to intervene and issue a clarification. NASA spokesman - Michael Braukus issued a note: "Some people have pictures taken by our astronauts to make their claim. No position can be taken on the basis of these photographs in any way. I am not aware of any carbon dating either." [53]

Another NASA official Mark Hess (Chief, Office of Communications, Goddard Space Flight Center) noted: "Remote sensing images or photographs from orbit cannot provide direct information about the origin or age of a chain of islands, and certainly cannot determine whether humans were involved in producing any of the patterns seen. The

mysterious bridge was nothing more than a 30 km long, naturally-occurring chain of sandbanks called Adam's bridge. NASA had been taking pictures of these shoals for years. Its images had never resulted in any scientific discovery in the area. The images reproduced on the websites may well be ours, but their interpretation is certainly not ours." [53]

Satellite Photos are NO proof of Ram Setu. If at all someone wishes to project them as proof, then he/she may have to contradict & deny Sage Valmiki himself, who clearly records that Rama Setu Bridge stood on a straight line (sīmanta) in the sea, [42] whereas satellite images show a 'bend & curvature' in the middle.

- **Inconsistency #4: The Number of 'large-size' Monkeys (Vanara) involved in the construction of Rama Setu - as given by Valmiki is a whopping 1000 Crore - 10 billion (10,00,00,00,000 – 10^10). (koṭi sahasrāṇi vānarāṇām, sāgarē sētum jagmuḥ pāram: 6-22-77). But, the Total Population of such large Monkey Primates of the whole world is just 15 lakhs (1.5 million). Zoological Statistics deny Valmiki.**

World Atlas [54] & Zoological Population Review by IUCN [55] (International Union for Conservation of Nature) give an estimated Population Count of 'large-size' Monkeys (like apes & catarrhine monkeys) in the world - approx. 2 million - quite a small number compared to today's Human Population of 8 billion. Humans are the most populous primates on earth. Next to that, Monkey Primates figure 2nd on the list. The large-size monkeys (old world monkeys (a.k.a) Catarrhines) have a lesser population than the small-size monkeys (new world monkeys (a.k.a) Platyrrhines). In Sri Lanka alone, authorities have pegged the monkey population in the country to just 2-3 million, out of which the large-size apes are just in the few 1000s. Because monkeys can be elusive in the wild, they are hard to count. Even if we don't take a hard decision on this data, the Number of Monkeys as given by Valmiki - koti sahasrāni vānarānām (In Sanskrit, sahasram is 1000), 1 crore x 1000 = 10 billion Monkeys is really bewildering & false. Ramayana talks about human-like large-size monkeys (vAnara) compared to small-size monkeys (markaTa). Such large-size monkeys (vAnara) are just in the millions and not billions. But according to Valmiki, it looks as if, the entire monkey population of the whole World has camped in the small island of Lanka – 10 billion vAnaras – surpassing even the global human population of 8 billion.

From all of the above, we can clearly see Major Inconsistencies of Rama Setu - in the text of Valmiki, which is the Original content of All Ramayanas of the World.

As said earlier, let us learn to separate the myth portion from the history portion of the Epics. Not only Rama Setu, but many such Setus (Bridges) exist

Rank	Primate Name	Population (Est.)
1	Human	750,000,000
2	Muller's Bornean Gibbon	375,000
3	Gelada	200,000
4	Common Chimpanzee	299,700
5	Western Gorilla	200,000
6	Bornean Orangutan	69,000
7	Mentawai Langur	36,000
8	Bonobo	50,000
9	Kloss's Gibbon	50,000
10	Red-eared Guenon	20,000
11	Nilgiri Langur	20,000
12	Siberut macaque	30,000
13	Northern red colobus	15,400
14	Barbary macaque	15,000
15	Roosmalens' Dwarf Marmoset	10,000
16	Natuna Island Surili	10,000
17	Madame Berthe's Mouse Lemur	8,000
18	Sumatran Orangutan	7,300
19	Gray-headed Lemur	7,265
20	Pig-tailed lemur	17,300
21	Golden-headed Lion Tamarin	15,000
22	Golden-crowned sifaka	10,000
23	Cottontop Tamarin	6,000
24	Golden bamboo lemur	5,916
25	Eastern gorilla	5,880
		1,482,761

Fig. 5: Total Population of Monkeys in the World [54], [55]

across the Epics of the World. We just need to marvel & appreciate the 'poetic grandeur of drama' in those Epics, but NOT carry that baggage in real life and obstruct the good efforts of humanity.

Myth of the Rameswaram shrine

As we are reading the Original Text of Valmiki, let us also briefly touch on the history of Rameswaram. Does Valmiki

mention the legend of Rameswaram, as many people believe today? No.

It's also interesting to note that many Vaishnavites (people who follow the Vaishnava sect of Hindu Religion) dislike to visit & worship at Rameswaram. Rather they go to a different & nearby place called Sethukkarai (Thirupullani) and perform their ablutions & rituals there. Why is this disagreement and a different custom, if everyone belongs to the same Hindu religion?

The answer lies in the Original Text of Valmiki, and how the Rameswaram Shrine got established in latter days (only after the 11th century CE). The shrine for Lord Shiva was instituted by the Shaivite Brahmin Priests with patronage from the local chieftains - Sethupathi Kings in South India & Jaffna Kings in North Lanka (Arya Cakravarti). Today's legend of Rameswaram goes as follows: [56]

Rama, along with his wife Sita and stepbrother Lakshmana, wanted to worship the Lingam of Lord Shiva, in order to get freed from the sin of killing Ravana – the abductor of Sita & the King of Lanka. In India's Caste System, it's an age-old custom & old legal code, that one should never kill a person of the Brahmin caste/varna. Else, the sin of Brahmahati (Brahmahatya) will afflict the person - even if he is God.

Incidentally, Ravana was NOT a Brahmin, but a Nishada. Ravana was born to a Brahmin father (Sage Vishrava) & a Shudra Demon mother (Kaikashi) – in Anuloma union of marriage. Even if the father is a Brahmin, because of the intercaste marriage (Varna Sankara), that union is discouraged (Anuloma), and the resulting offspring is placed in the lower tier - as a Nishada, and NOT a Brahmin by Birth.

But Rama thinks that, he has killed a Brahmin in Ravana and wishes to absolve his sin. So, he asks his monkey-attendant Hanuman, to fetch a Shiva Lingam (phallic symbol of Shiva) from the Himalayan mountains for worship. As Hanuman was late, Sita creates a make-shift sand lingam with her own hands, and they all complete the worship on the shores of Rameswaram.

Hanuman arrives late, and is disappointed to see a make-shift lingam that has already been established. So, he tries to remove that sand lingam and replace it with the hard-earned lingam that he has fetched from the mountains. But, the sand lingam has settled so rigidly in the ground, that even his powerful monkey tail could not uproot it. Rama consoles Hanuman and places the 2nd lingam next to the 1st lingam and promises equal worship to both. Thus, a new town - Rameswaram is formed and established as a Jyotirlinga & also a Char-Dam shrine for Shaivite religious worship. (Shaivite sect of Hindu Religion).

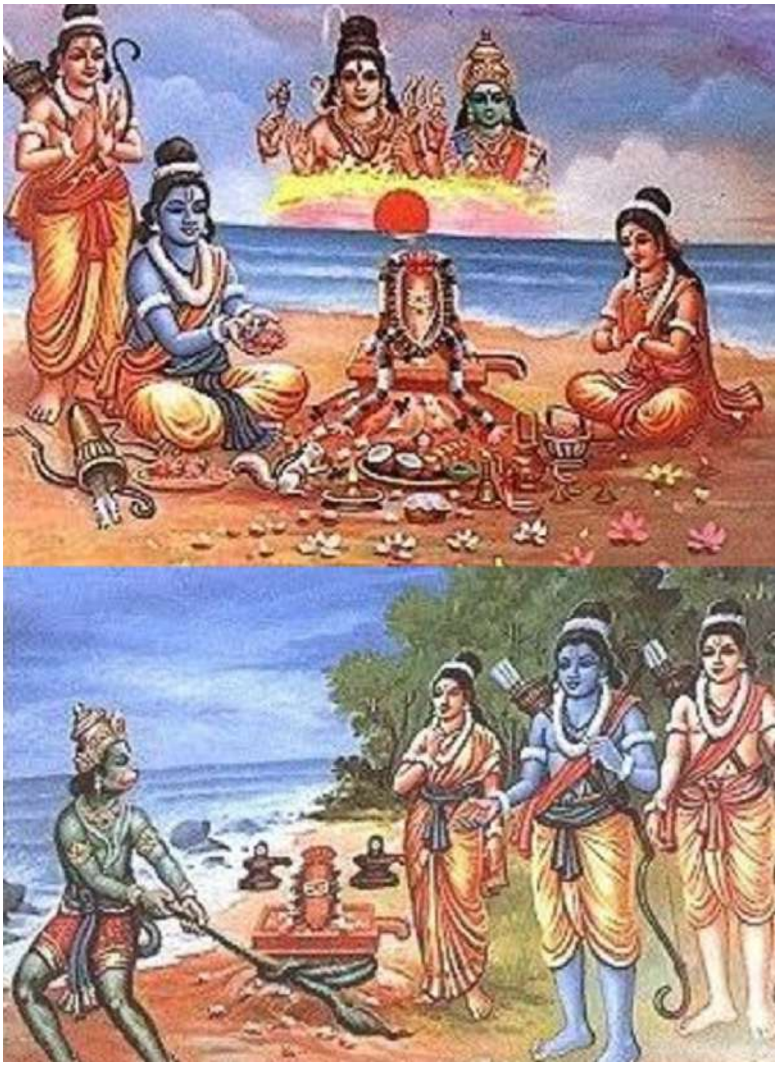

Fig. 6: Legend of the Rameswaram Shrine

Does this legend have validity in the Original Epic of Valmiki Ramayana? A big NO.

According to the Original Text of Valmiki, Rama & his party does NOT even stop at Rameswaram on their way back from Lanka to Ayodhya (Rama's home city in North India).

एष सेतुर्मया बद्धः सागरे सलिलार्णवे ।

तवहेतोर्विशालाक्षि नलसेतुः सुदुष्करः ॥ (6-123-16)

eSha sēturmayā baddhaH, sāgarē salilārNavē |

tavahētor vishālākShi, nalasētuH suduShkaraH ||

"Here, the Bridge was built, on the salty waters of this Ocean

For your sake, oh large-eyed Sita, the difficult Nala Setu (built)" || [57]

After winning the war, Rama & his entourage boarded the Pushpaka

Vimana (Flying Chariot) that belonged to the deceased Ravana, and started their journey back home. On the way, Rama was showing to Sita, the places she had missed - while she was locked up in Lanka.

He showed her the Lanka, Mainaka Mountain, Rama Setu (Nala Setu), Kishkindha (the Monkey Kingdom) and so many other spots. **But, Rameswaram is NOT at all mentioned in that list by the Original Author – Valmiki**. However, Rama makes a mention of Lord Shiva, and says that he blessed him at a spot (probably Ketheeswaram) where the monkey-troops were camping in Lanka, by the Mainaka mountain. Incidentally, this is the mountain on which Hanuman jumped & rested after landing in Lanka.

In any case, in the Original Text of Sage Valmiki, Rama & Sita does NOT at all descend from the Pushpaka Vimana - to do the Linga Worship at Rameswaram. This is a latter day Shaivite legend, fabricated by Shaivites, and hence Vaishnavites avoid the Rameswaram shrine. Instead, they go to a nearby place Sethukkarai (Thirupullani) – where Rama commanded the Ocean, and perform ablutions & rituals there. The point to note here is, how people of the same religion are divided amongst themselves over a Myth and create Newer Myths from the Original Myth. Ultimately, all Myths lead to Illogic.

Rameswaram region got engulfed in these legends only after 11th CE - when the Priestly clan started heavily propagating the Shaivite myth for their own sociopolitical advantage. With Royal patronage, even the names of towns were forcibly changed from local language (Tamil) to priestly language (Sanskrit). The fishing hamlet **Sangumal (Kayal)** became **Rameswaram**, the irrigation name of **Mugavai** became **Ramanathapuram** and **Virkodi** became **Dhanushkodi** (Refer Sethu Puranam compiled by Arumuga Navalar of Sri Lanka). [45] Incidentally, River Vaigai flows into the Bay of Bengal in the Mugavai (Ramanathapuram) area - with a fragile delta irrigation system and hence the name Mugavai.

Instead of appreciating & relishing the 'poetic grandeur of drama in the Epics', People tend to carry a 'sentimental baggage from the myths'. A thorough reading of the Original Texts may help dispel such Myths, and help the people to outgrow their fallacies which they are holding unknowingly.

Rama's Bridge or Adam's Bridge?

Not only the Hindu faith, but other faiths too succumb to myth & lack of logic. How come a chain of natural limestone shoals in the Palk Strait, got the peculiar name – Adam's Bridge?

According to the Creation Myth, Adam was the 1st Human being as per the Bible (both the Hebrew Bible: TaNaKh & the Christian Bible: Old Testament) and also the Holy Quran.

When Adam fell down - from the Garden of Eden to the Earth, he supposedly landed in Sri Lanka (Adam's Peak or Sri Pada mountain) and then moved to India, via the so-called bridge. Hence the name – Adam's Bridge. [58]

Why not Eve's Bridge or Adam-Eve's Bridge? Didn't she also fall along with Adam in the story? Even the myths are misogynistic and legends too discriminate the women folk.

But, does this legend have a reference in the Original Text? Both the Bibles & Quran? No. It's just a locally propagated myth and kept alive in the minds of the faithful & innocent local population. Only in the 11th century CE, such a myth arose in the local regions. This is well documented by the Iranian Indology Scholar – al Biruni of the Islamic Golden Age in his work Tārīkh al-Hind. [59]

Can the Original Text – the Holy Quran or the Hadiths confirm such a legend? There is a whole section in the Quran [60], Surah: Al-A'raf (verse 7.1 to 7.206) - that talks about the Fall of Adam & Eve. But, there is absolutely NO mention of the Bridge between India & Sri Lanka in the Quran or TaNaKh or the Old Testament. Again, people create Newer Myths from the Original Myth. Ultimately, all Myths lead to Illogic.

Suez & Sethu - Shipping Canal Projects

Be it Adam's Bridge or Rama's Bridge - or whatever new name from a new myth, that one might call it in the future - this stretch is just a chain of natural limestone shoals. This lies in the Palk Strait between the Pamban Island (India) & the Mannar Island (Sri Lanka). It is a series of parallel ledges of sandstone over patch reefs of sandy banks. Not much elaborate studies have been made so far, on its geological formation - and hence the myth propagation continues unabatedly.

Suez Canal – that connects the Red Sea in Asia/Africa to the Mediterranean Sea in Europe, also had many myths associated with it. The Biblical incident of Moses commanding & crossing the Red Sea (or the Reed Sea) is well known. [61] The sea-walk of Moses with the Israelites, who were escaping from Egypt is a shared myth, narrated by all 3 religions in the Book of Exodus - of the Hebrew Bible, Christian Bible & the Quran. Be it the Gulf of Suez or Gulf of Aqaba – wherever Moses is said to have crossed the Sea is immaterial - still a myth is a myth. But, **no one claimed that the Canal was the site of their holy forefather Moses - to whom even the Ocean obeyed & parted way – and asked to stop the Suez Project**. There was no emotional baggage from these religious myths, asking to stop the canal construction. Thankfully, the

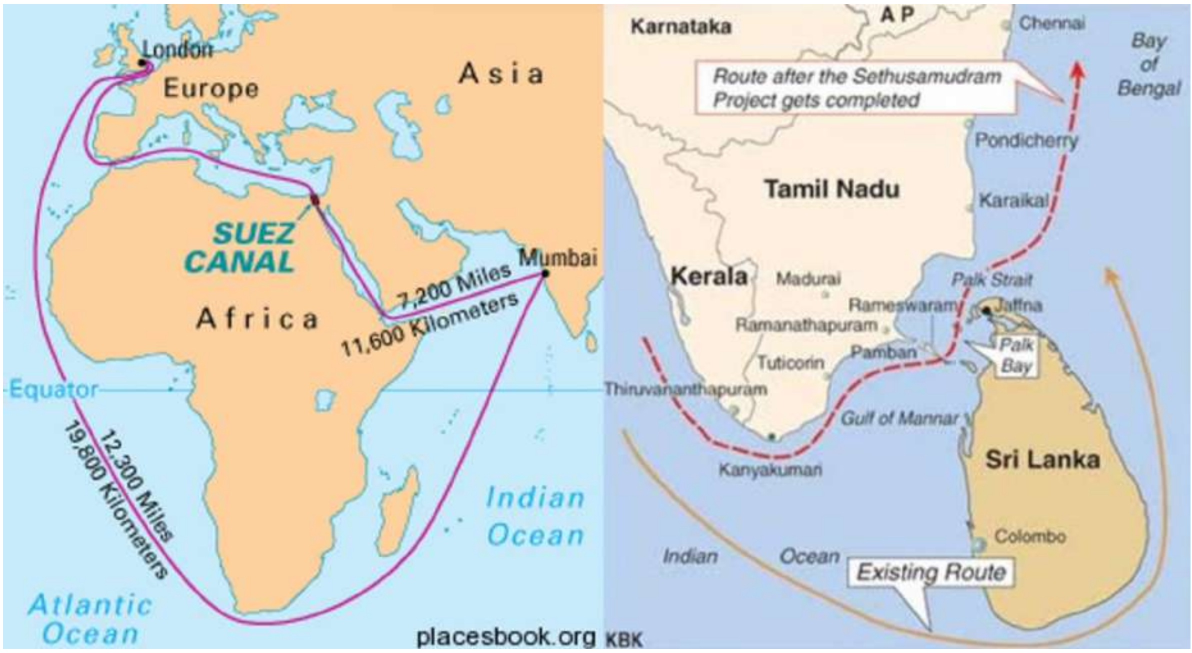

Fig. 7: Schema of the Suez Canal & Sethu Canal

Suez Canal Project was NOT shelved because of silly sentiments.

The same analogy of Suez Canal, can also be applied to the Sethu Canal. (albeit the distance & time saving advantages in the Suez Canal project are much more because of the inherent Geography).

Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP) is a proposed canal construction project - to create a shipping route in the Palk Strait, that would avoid a lengthy navigation around the Sri Lankan island, and instead use a shorter route for ocean traffic.

1. Reduce approx. 470-780 km (254-424 nautical miles) and 21-36 hours of sailing time. [62]
2. Connect the West & East much faster, and improve traffic efficiency of maritime trade network in the Indian Ocean.
3. Place India on a strategical geopolitical advantage in Global Trade, much like Egypt which holds the Suez Canal.

But, though the idea may look simple & logical, there are many logistical challenges to the SSCP.

1. Waters in the Strait are shallow. The Canal has to be dredged for the passage of vessels.
2. Even after dredging, the Usability of the Canal for heavy tankers needs to be confirmed.

3. Construction might impact the Ecological Balance in the area, as the Strait is known for its small patch reefs & corals.

A brief history of the Sethusamudram Project:

The Sethu Canal idea was mooted by quite a number of people in History. Actually, for many centuries it had been used as a shipping passage – but only for small boats. British geographer James Rennell surveyed the passage in the late 1700s. [63] It was re-conceived in 1860 CE, by AD Taylor of the British Marine Survey. [64]

Even the great Engineer of British India, Sir Arthur Cotton – whom many Indian People adore for his contribution to Indian Irrigation – worked on this proposal and suggested dredging the canal. [65] Many proposals followed – by Townshend, Dennison, Stoddart, Robertson, Sir John Coode, and Robert Bristo – all officers in the British Era. After Indian Independence, a feasibility committee was setup in 1956 under Sir. Arcot Ramasamy (Mudaliar) [66] – which found the project viable with alternate route suggestions. After which, the Secretary of Shipping Dr. Nagendra Singh headed a committee and gave a report. The Ports Development Advisor too affirmed the proposal under a committee headed by HR Lakshmi Narayan.

The Indian Government in 1963, under the leadership of Hon. Prime Minister Jawaharlal Nehru, tried to include the Sethu Canal Project in its 4th Five Year Plan [67] and enlisted support with the Hon. Chief Minister K. Kamaraj, in the local state of Madras (Tamil Nadu) - where the canal was to be constructed.

After the rationalist Dravidian Movement came to power in Tamil Nadu, the Hon. Chief Minister C. N. Annadurai (fondly called as Arignar Anna), in 1967 met up with the Union Minister of Shipping, Dr. V.K.R.V Rao – and emphasized on the need of the Sethu Canal, to uplift the socio-economic situation of people in the southern districts of his state. [68] Arignar Anna even included his opponents in the Sethu Team (former Chief Minister Hon. M. Bhaktavatsalam & former Industries Minister Hon. R. Venkatraman) to impress upon the Indian Govt. to commence the Sethu Project soon.

Arignar Anna's successor and the subsequent Chief Minister of Tamil Nadu, Hon. Kalaignar M. Karunanidhi took up the cause of the Sethu Canal as his favorite socio-economic goal. [69] In 1972, He impressed upon the Prime Minister of India, Hon. Indira Gandhi - when she dedicated the statue of Indian Freedom Fighter VO Chidambaranar (VOC) at the Tuticorin Port - that the Sethu Canal is very crucial to the future development of the Tuticorin Port Authority as a Global Port. His successor & subsequent Chief Minister of Tamil Nadu, Hon. M.G.

Ramachandran supported the Sethu Canal project as well. [70]

With such a long history of deliberations & negotiations, only in 2005 - the Government of India (of which Kalaignar Karunanidhi's party was a coalition partner) [71] finally approved and inaugurated the SSCP (Sethusamudram Shipping Canal Project). From then on, in parallel with the developmental efforts of the project, myth propagation of Rama Setu also got aggressive by the fundamentalists. Ram Setu was appropriated for politico-religious purposes, hampering the hopes on the canal.

Even after expert opinions from - **Geologists like Dr C.P. Rajendran, Archaeological Survey of India (ASI), Indian Council of Historical Research (ICHR), clarifications from NASA** – the sentiment war on Setu continued. Religion wedded to Politics is always a deadly combination adding fuel to wild fire.

In the local state of Tamil Nadu, the **Dravidian Movement** – with committed causes for Social Justice, Women Empowerment, Caste Annihilation and Eradication of Superstitions, jumped into the fray and **started educating People on the positive points of the Sethu Canal.** The DK & DMK – progressive parties of the Dravidian Movement have been consistently engaging in this regard, against the religious appropriation of the canal by the conservative & fundamentalist parties.

Even the great poet of Modern Tamil Literature & Independence Activist – Bharathiyar, has sung on the Setu and recommends to dredge/raise it. [72] (cētuvai mēṭuṟutti vīti camaippōm; சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம் Without dredging and cleaning it up, one can't raise upon an existing structure. It's just that, instead of a Canal, Bharathiyar advocates a New Bridge over Rama Setu. Is Bharathiyar, hurting the sentiments of Ram Bhaktas - by asking to 'alter' the Rama Setu? Is Bharathiyar, an anti-Hindu? Definitely not. In fact, he was an ardent Hindu who sang on Mother Parasakthi. Will the fundamentalists listen?

The point to note here is: If religious fundamentalists are concerned about environmental impact or welfare of fishermen & laborers impacted by the canal, then they can be appreciated. But that's the least of their concern. They are simply holding on to a Myth and resisting to protect that Myth - because of their blind affiliation to a religious text. But the irony is, they have never read their own religious text.

If the religious fundamentalists are truly religious, then they should go back to their own religious texts, and read the Original Verses of Sage Valmiki.

Their own sage – the Original Author of Ramayana has recorded that: **Rama Setu is Unimaginable & Impossible** [41] (acintyam, asahyam, sāgarē

sētu bandhanam: 6-22-76). We have already seen that there are numerous inconsistencies in the Rama Setu, esp. on its length of **100 yojanas**. (śata yojanam āyatam: 2-22-74). [40] **Valmiki's depiction of a 1300 km bridge is a distance mismatch, as Sri Lanka is just 24 km away from India.** If people realize that the true intention of Valmiki was: A Poetic Grandeur of Drama in his Devotional Epic, then they would throw off this silly sentimental baggage. They will realize that, opposing the Sethu Canal on religious grounds is a fallacy.

Recent Developments on the Rama Setu Issue

Very recently, there arose some light at the end of the tunnel. On behalf of the Govt. of India, Hon. Minister of State for the Ministry of Science & Technology, Ministry of Earth Science, and Minister of State for the Prime Minister's Office (PMO) – Dr. Jitendra Singh, answered a critical question on Ram Setu in the august house of the Indian Parliament – Council of States (Rajya Sabha) on Dec 22, 2022.

On a specific question on: Scientific evidence to India's History (Question No. 174, Session 258) - by the Hon. Member Mr. Anil Desai, and on a supplemental question by the Hon. Member Mr. Kartikeya Sharma, the Hon. Minister on behalf of the Indian Government stated: [73]

> "Concerning the Ram Setu, we have certain limitations in discovering that, ……… to some extent, through space technology we have been able to discover pieces and islands, some kind of limestone shoals, which of course, can't be accurately said to be remnants or parts of a bridge. …… "It is difficult to actually pinpoint the exact structure that existed there".

Though the Govt.'s answer was a bit tricky in that - it did NOT deny the Rama Setu, but admitted there are LIMITATIONS in discovering the Rama Setu. Limestone shoals CANNOT accurately be said to be remnants of Rama Setu. There are difficulties in pinpointing the exact structure of Rama Setu in the Canal.

This is a very significant admission - because the party in the Government (BJP) is itself a champion of Rama Setu, Ram Temple, Ram iconography & other Hindutva causes. Yet, when it comes to Science & Technology, there seems to be NO evidence to support the Hindutva claim of Rama Setu.

In fact, only the BJP Govt. under the former Prime Minister, Hon. Atal Bihari Vajpayee (himself a great poet & orator) gave the initial green light for the project in 1998. After which, the Congress Govt. under the former Prime Minister Dr. Manmohan Singh – a great economist, launched the ₹2,400 crore Sethu project

Printable Version

RAJYA SABHA SUPPLEMENTRY QUESTION 258 SESSION

Q.No.174

SHRI KARTIKEYA SHARMA: Mr. Chairman, Sir, I would like to ask the hon. Minister whether the present Government is making any efforts for conducting scientific assessment of our glorious past, history and historical facts of India from the Vedic period to the present day and introducing it into the curriculum. We know that the previous Governments have ignored this.

MR. CHAIRMAN: Just the question. Now, hon. Minister.

DR. JITENDRA SINGH: Sir, I must compliment the hon. Member for raising a question that is seldom asked in this House, about using modern technology to explore information from the ancient past. I am glad to share with him that the Department of Space is actually engaged in this. We have discovered some of the information and remains from the Harappan Civilization also. As far as the question that was asked by him here concerning the *Ram Setu*, we have certain limitations in discovering that because the history dates back to more than 18,000 years and if you go by history, that bridge was about 56 kilometres long. Yes, to some extent, through space technology we have been able to discover pieces and islands, some kind of limestone shoals, which of course, can't be accurately said to be remnants or parts of a bridge. But they do have a certain amount of continuity in location through which some surmises can be drawn. So, what I am trying to say in short is that it is difficult to actually pinpoint the exact structure that existed there, but there is some kind of an indication, direct or indirect, that those structures have existed. We have also tried to conduct similar kinds of exercise with respect to the ancient Dwarka city and other places. I am glad that the hon. Members have also taken interest in this.

Fig. 8: Government of India's Reply on Rama Setu in the Indian Parliament [73]

in 2005. [71] Only after this, religious fundamentalism came to the forefront and myth propagation of Rama Setu got very aggressive by the fundamentalists.

Thankfully, the Hon. Supreme Court of India intervened in 2007-2008, and asked the Govt. to consider alternative routes & alignments for the canal, without affecting existing structures - be it naturally formed shoals or the so-called Rama Setu.

But, even after an Alternative Route Alignment has been identified – which WILL NOT affect the so-called Rama Setu structure, the project is still at a standstill.

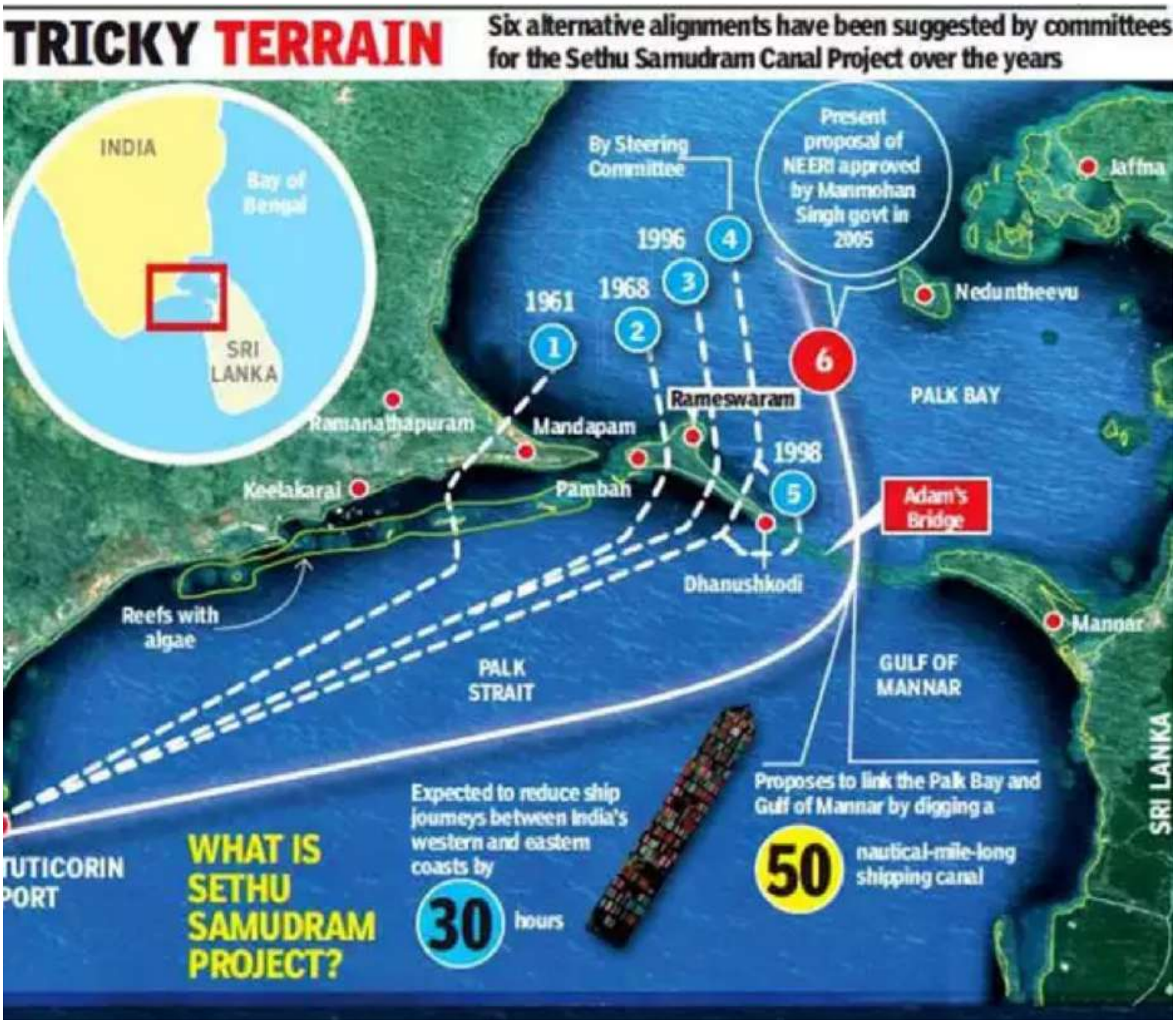

Fig. 9 – Alternate Route Alignments of the Sethu Canal Project)[74]

Work stands suspended since 2007 - consequent to an interim stay by the Hon. Supreme Court of India for carrying out dredging operations in the Sethu Canal area. Pending a final decision of the Court on alternative alignment, all the dredgers were withdrawn since 2009. The Supreme Court's final hearing on the matter has been withheld indefinitely. The financial SPV (special purpose vehicle) set up to build the project is all set to be wound up.

It is in this backdrop of the Govt. of India & its recent admission of scientific facts in the Indian Parliament, the interest in the Sethu Canal Project has been rekindled.

In Jan 2023, the Chief Minister of Tamil Nadu, Hon. M.K. Stalin moved a resolution [75] in the State Legislature, that the Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP) should be restarted. All parties (incl. BJP) voted for the resolution urging the

Union Govt. to restart the shelved Sethusamudram project.

Religious Fundamentalist Groups still aspire to declare Ram Setu as at least a non-existing symbol of heritage. If that's all they need - a simple heritage declaration on paper - to a mythical structure in an Epic would not cost anything. Humanists, Progressive Groups, Environmentalists & Scientific Scholars – all aspire to restart the Sethu Canal Project to usher in socio-economic improvements for the People and to position the Indian Nation as a strategic geopolitical entity in the IOR (Indian Ocean Region). The project personnel have plans on the 'Alternative Route Alignment' without affecting the existing structure.

So, there is no reason anymore - to delay the SSCP. Let the Sethu Canal work be restarted, and aspirations of the People be fulfilled.

Pros & Cons of the Sethu Canal:

Merits of the Canal: [76]

1. When Sethusamudram is in place, ships sailing from the west coast to the east coast of India - will no more need to circumnavigate around Sri Lanka. (including the Indian Navy Ships).
2. The channel will cut short sailing - of an additional distance of 254-424 nautical miles and 21-36 hours of sailing time.
3. Indian Coast Guard and Naval ships will NOT have to circumnavigate around Sri Lanka. The channel will become an invaluable asset from a National Defense & Security point of view - enabling the Indian Navy easier & quicker access between the coasts.
4. A shorter navigation route between the Ports of Kanyakumari & Tuticorin. Also between other East Coast ports of Chennai, Vishakhapatnam, Paradip, Kolkata & Ports in neighboring countries such as Bangladesh, Myanmar, Thailand and to Ports in the choke point of Malacca Strait trade route.
5. Substantial savings can be had in shipping time & bunkering costs. This will directly benefit the shipping industry & EXIM trade.
6. Substantial savings for the shipping companies, exporters and importers, manufacturers. Trade will benefit from reduction in maritime transportation cost.
7. Indian fishing boats may transit freely through north of Adam's Bridge. (This is not possible today).
8. Fishermen will directly benefit - due to the potential for development of fishing harbors (between Nagapattinam and Tuticorin) - with proper landing and storage facilities.

9. Development of existing major & minor ports, and new ports will accelerate industrial development of the hinterlands - resulting in employment opportunities in manufacturing units and service sectors.

10. The project will facilitate coast movement of domestic cargo - leading to greater employment generation in the Ports and Industries in the vicinity.

11. Maritime trade in Tamil Nadu - both coastal and international, will flourish with rapid development of existing minor port in Ramanathapuram.

12. The project will contribute to the national economy, develop the coastal districts of Tamil Nadu, and improve the International competitiveness of India's exports.

13. India's exports will become globally more competitive. Domestic consumers will also be benefited with industries producing cheaper goods for domestic market - due to cost of raw material imports.

14. Transshipment of Indian Cargo on foreign shores will decrease and after some time stop altogether.

15. The Project will lead to considerable earnings of foreign exchange. EXIM trade need not incur the additional expenditure in foreign exchange, for transshipment of Indian cargo outside the country.

Demerits that need to be addressed:

1. **Usability of the Sethu Canal – not only for light & medium vessels, but for heavy carriers needs to be technically confirmed (vis-à-vis speed reduction for vessels on entry, as in any canal of the world).**
   When Sethusamudram project was conceived, today's modern crude carriers weren't even available. But as ocean transport & technology grew, heavy tankers are employed nowadays which can even handle 150k-180k tons of Cargo. These carriers will need excess draft, and that suitability needs to be confirmed.

2. **Impact of Ecological Balance & Marine Life in the area.**
   As the channel is at least 20 km away from Gulf of Mannar - Marine National Park, impact on marine breeding grounds, coral reefs or mangroves may not be adverse. But that needs to be confirmed.

3. **Impact on the Livelihood of Fishing Communities nearby.**
   Again, since the channel is at least 20 km away from the Marine Biosphere, Fishing may not be impacted adversely. But, that needs to be confirmed. Fears of loss of livelihood must be allayed, incomes guaranteed, and confidence of the local population must be earned.

4. **Dumping of Dredged Material.**

The alternative route alignment has been selected so as to ensure that, there is no dredging in the Gulf of Mannar Marine Biosphere Reserve. Hence, dumping of dredged material may be a non-issue, but that needs to be professionally confirmed during operational logistics.

5. **Tsunami & Other Cyclone related impact.**

   The 1964 Rameswaram Cyclone and the subsequent storm impact at Dhanushkodi is a lesson for any upcoming plans in the area. The Meteorological impact should also be technically confirmed.

6. **Cost/Benefit Ratio & Long term Sustainability of the project.**

   Internal Rate of Return (IRR) & Return on Investment (ROI) are based on the Tariff revenue from usage of the Canal – which needs to be constantly monitored with respect to fluctuating world markets, esp. Europe & Africa. Sustainability of the project in the longer run of changing global scenario is a key risk.

Immediate Strategic Benefits:

1. Lower shipping costs for the coal carrying bulk carriers for the Tuticorin thermal power plant.

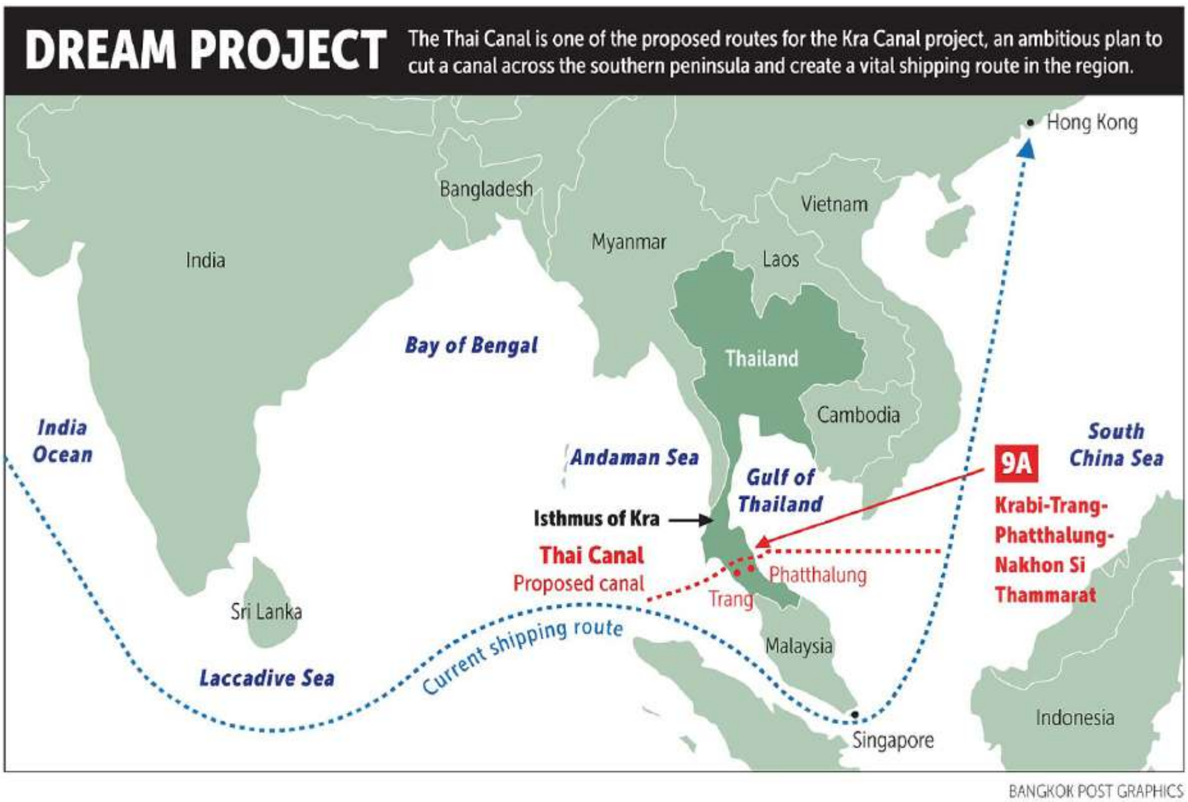

Fig. 10: Proposed Kra (Thai) Canal to offset Malacca Strait choke point [78]

2. Indian Coast Guard and Indian Naval ships will NOT have to circumnavigate around Sri Lanka.

3. Checkmating China's 'String of Pearls' geopolitical strategy, amidst growing maritime expansion.

4. Strengthening India's 'Necklace of Diamonds' geopolitical strategy in the Indian Ocean Region (IOR).

5. China plans to leverage the proposed Kra Canal in Thailand (Canal that reduces circumnavigation around Malaysian peninsula by cutting a direct route across Thailand and giving quick access to the trade routes in the South China Sea). This will not only offset the choke point in the Malacca Strait trade route, but also will enhance China's global authority in the IOR. India needs to take cognizance of this futuristic development and have the Sethu Canal as a risk offset to the Kra Canal (Thai Canal).

Sethusamudram – Project Details at a glance: [77]

- Distance saving: 254-424 nautical miles
- Time saving: 21-36 hours of sailing time.
- Two-way channel
- Navigation day and night
- No Locks in the Channel
- Bottom Width of Channel = 300 m
- Depth of Channel = -12 CD
- Permissible Draft of Vessel = 10m
- Permissible Speed of Vessel in the Channel = 8 Knots
- Overall length of Channel = 167 Km
- Dredged Channel at north of Adam's Bridge = 35Km
- Dredged Channel at Palk Strait = 54 Km
- Vessel Traffic Management System (VTMS) & Navigational Aid for Safe Navigation

Inference & Conclusion

In this paper, we extensively dwelt on the various facets of Rama Setu (a.k.a) Adam's Bridge, vis-à-vis the Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP).

The background of Ramayana – not only from the context of Hindu religion, but also from the context of non-Vedic religions like Buddhism & Jainism was studied. In the Pan-Indian landscape, the epic-story of Ramayana has been intricately woven in the minds of millions of religious believers over many generations. A glance was made at the various versions of the same story of Ramayana - not only in India, but also across southeast Asia.

We even studied the passing references of Ramayana in Sanga Tamil, and concluded that they were just similes employed by poets and not an

affirmation of Rama Worship in the ancient Tamil Era.

Valmiki Ramayana is considered as the Original, Oldest & Authentic version of the Ramayana. Knowledge about the Author many a time helps in decoding an influential work. We ascertained that Valmiki was a pseudonym and the author was not a Tribal, but Brahmin by birth – with textual evidence from the Skanda Purana. Valmiki Ramayana itself attests that Valmiki was not a Tribal, but a Brahmin.

Then, we studied the Structure of Valmiki Ramayana and appreciated the differences between an Ithihasa & a Purana. Ithihasa is Historical Fiction, but Purana is Absolute Fiction. From there we jumped on the Rama Setu Bridge and compared it with other Bridge Legends of the World – esp. Persian & Greek.

Going to the Roots and studying the Original Text, dispels our sentimental assumptions many a time. Hence, we directly went to the texts of Valmiki Ramayana and studied the slokas in Yuddha Kanda (Section 6), Sarga 22, Slokas 51 – 83, which talk about the Bridge Construction process of Rama Setu. From this study of the direct slokas, 4 major Inconsistencies were identified.

1. If Rama Setu was built between Rameswaram/Dhanushkodi and Lanka, how could have Rama's army crossed the Ocean - first from the Indian mainland to Pamban/Rameswaram?
2. Valmiki records the length of the Rama Setu as: 100 yojanas. (śata yojanam āyatam). That translates to 1300 km. But, Lanka is just 24 km from India. Distance Mismatch & Logic Failure.
3. Valmiki records that: Rama Setu stood on a Straight Line in the Sea. (mahā sētuḥ, sīmanta iva sāgarē). Then why satellite pictures of the Setu, appear curved & bent in the middle?
4. Valmiki records the Number of Monkeys in the construction of Rama Setu as a whopping 1000 Crore (10 billion) (koṭi sahasrāṇi vānarāṇām). But Zoological Statistics do not agree.

Thus, we came to a conclusion that Rama Setu was a Grandeur of Drama in the Historical Fiction, and we just need to marvel & appreciate the grandeur of the Epic, but NOT carry that baggage in real life and obstruct the good efforts of humanity.

Later, we also touched on the Myth of the Rameswaram Shrine and figured out that the original author Valmiki does not even talk about Rama & Sita's worship at Rameswaram, contrary to what many people believe today. New Myths offshoot from Original Myth. This is not only the case with the Hindu religion but other religions as well, and the Adam's Bridge myth is also one such fallacy.

Finally, we touched upon the Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP), its brief history, recent developments, merits & demerits, strategic benefits in modern day geopolitics and the alternate routes for the Canal, without affecting existing structures.

Whatever be our Religions, let's set aside our sentiments and vague beliefs for a moment, and start examining the Original Text. Valmiki himself says that such a Bridge is Unimaginable & Impossible. (acintyam, asahyam, sāgarē sētu bandhanam). Learning to separate the myth portion from the history portion of the Epics, and appreciating the Poetic Grandeur in Epics is a virtue. Let's not carry the mythical baggage in real life and obstruct the projects for the people. Let the Sethu Canal work be restarted after environmental & professional clearances, and the socio-economic aspirations of the People of India be fulfilled. Also, let the strategic objectives of India as a Nation be achieved.

Bibliography

1. ^ Monier-Williams Sanskrit Dictionary, IITS Cologne Digital Sanskrit Lexicon - Universität zu Köln, 2014
2. ^ Adi Sankara & Rama Sastri, Vishnu Sahasra Nama Stotram Vol. 2: Namavali Sankara Bhasyartha Sangraha - University of Mysore, 1960
3. ^ KR Srinivasa (Iyengar), Asian Variations in Ramayana - Sahitya Akademi, 2005
4. ^ Paula Richman, Many Rāmāyaṇas: The Diversity of a Narrative Tradition in South Asia - University of California Press, 1991
5. ^ Bhadragupta Suri, Jain Ramayana (Parts 1 & 2) - Vishvakalyan Prakashan Trust
6. ^ Pannalal Jain & Hiralal Jain, Ravishenacharya's Padmapurana - Bhartiya Jnanpith, 2000
7. ^ Jacobi Herman, Vimalsuri's Paumachariyam - Prakrit Text Society, 2005
8. ^ Guru Gobind Singh, The Dasam Granth - Munshiram Manoharlal Publishers, 2005
9. ^ A. K. Ramanujan, Three hundred Rāmāyaṇas: Five Examples and Three Thoughts on Translation (in The Collected Essays of A. K. Ramanujan) - Oxford University Press, 2004
10. ^ U. Ve. Swaminatha (Iyer), Puranaanooru: moolamum uraiyum 3rd edition - Chennai Law Journal Press, 1935
11. ^ R. Ragava (Iyengar) & V. Rajagopal (Iyengar), Aganaanooru: moolamum uraiyum – Tata Printing Press, 1923
12. ^ Devaneya Paavaanar, Thamizhar Matham – Nesamani Pathippagam, 1972

13. ^ Kannabiran Ravishankar, Ariyapadaatha Tamizhmozhi - Thadagam Publications, 2018

14. ^ Mayilai Seeni Venkatasamy, Samanamum Thamizhum - South India Saiva Siddhanta Publishing Society, 1954

15. ^ M. Srinivasachariar, History of Classical Sanskrit Literature - Motilal Banarsidass Publishers, 1989

16. ^ Skanda Purana: Ancient Indian Tradition & Mythology Series (Vol. LXV) - Motilal Banarsidass Publishers, 1950.

17. ^ Skanda Purana: Book 6 Sec.1 Ch.124 – also available online: https://www.wisdomlib.org/hinduism/book/the-skanda-purana/d/doc502103.html

18. ^ Vishwanath Naravane, Sages, Nymphs, and Deities: Excursions in Indian Mythology p. 86 - V.S. Naravane, 2009

19. ^ JP Mittal, History of Ancient India: A New Version: From 7300 BC to 4250 BC – Atlantic Books, 2006

20. ^ Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 1 Ch. 2 Verse 14) - Gita Press Gorakhpur, 1998

21. ^ Registrar General & Census Commissioner of India (https://www.censusindia.gov.in), Individual Scheduled Caste Primary Census Abstract Data and Appendix - Uttar Pradesh, 2011.

22. ^ Romila Thapar, Puranic Lineages & Archaeological Cultures in Ancient Indian Social History: Some Interpretations - Orient Longman, 1978.

23. ^ Chandrasekharendra Saraswathi & R Gopalakrishnan, Hindu Dharma - Kanchi Kamakoti Peetam, 1995

24. ^ Robert P. Goldman, Ramayana of Valmiki: An Epic of Ancient India. Vol. 1 p. 20 - Princeton University, 1990.

25. ^ John L. Brockington, The Sanskrit Epics. p. 379 – Brill Publishers, 1998.

26. ^ Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 1 Ch. 2 Verse 14) - Gita Press Gorakhpur, 1998

27. ^ Monier-Williams Sanskrit Dictionary, IITS Cologne Digital Sanskrit Lexicon - Universität zu Köln, 2014

28. ^ William Smith (Ed.), A Dictionary of Greek and Roman biography and mythology - London. John Murray, 1873

29. ^ Ibid.

30. ^ Andy Orchard, Dictionary of Norse Myth and Legend – Cassell Publishing House, 1997

31. ^ Dawson MM, The Ethical Religion of Zoroaster - Kessinger Publishing, 2005

32. ^ William Smith (Ed.), A Dictionary of Greek and Roman biography and mythology - London. John Murray, 1873

33. ^ Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 6 Ch. 22) - Gita Press Gorakhpur, 1998

34. ^ Ibid.

35. ^ D K Taknet, Marwari Samaj aur Brij Mohan Birla p. 20 - Indian Institute of Marwari Entrepreneurship, 1993

36. ^ Kumar Pavitra, Bhujia Barons: Untold Story of How Haldiram Built a Rs.5000-crore Empire - Penguin UK, 2016

37. ^ Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 6 Ch. 22) - Gita Press Gorakhpur, 1998

38. ^ Ibid.

39. ^ Ibid.

40. ^ Ibid.

41. ^ Ibid.

42. ^ Ibid.

43. ^ Ibid.

44. ^ Image Credit: Diversiflora International, Montpellier, France & Data SIO – NOAA, US Navy, 2012

45. ^ Niramba Azhagiya Desikar (Ed. Arumuga Navalar), Sethu Puranam: Kanthamaathana Chirappu verse. 79 p. 25(32) – Vidyanupalana Yantira Salai

46. ^ Image Credit: CSMCRI (Central Salt and Marine Chemicals Research Institute) – Common Map of the Gulf of Mannar, 21 Islands in the Gulf of Mannar

47. ^ Veda Vyasa & AC Bhakti Vedanta, Srimad Bhagavatam (Bhāgavata Purāṇa): Canto10 Ch.57 V.18 – Bhaktivedanta Book Trust, 1965. Also available online: https://vedabase.io/en/library/sb/10/57/18/ (Śatadhanvā placed the precious jewel in Akrūra's care and fled on a horse that could travel one hundred yojanas [eight hundred miles]).

48. ^ Avinash Chopde & Desiraju Hanumanta (Rao) & KMK Murthy, ValmikiRamayan.net – 1998. Also available online: http://valmikiramayan.net/utf8/yuddha/sarga22/yuddha_22_frame.htm

49. ^ R Thompson, "Planetary Diameters in Surya Siddhanta" - Journal of Scientific Exploration, 11 (2): 193–200, 1997

50. ^ Alexander Cunningham, The Ancient Geography of India: I. I. The Buddhist Period (Measures of Distance: Yojana, Li, Krosa) pp. 571-574 - Trubner and Co., 1871

51. ^ Guinness Book of World Records, 2019: Egypt claims new record for widest cable-stayed bridge https://www.guinnessworldrecords.com/

news/2019/6/egypts-new-bridge-becomes-the-widest-cable-stayed-bridge-580736

52. ^ Image Credit: NASA Johnson Space Center (JSC), Adam's Bridge as seen from Space Shuttle Endeavour STS-59, 1994. https://eol.jsc.nasa.gov/SearchPhotos/photo.pl?mission=STS059&roll=229&frame=25

53. ^ NASA's Clarification on the Adam's Bridge (Rama Setu) Issue as reported by the News Agency – Hindustan Times.https://tech.hindustantimes.com/tech/news/photos-no-proof-of-ram-setu-nasa-story-iSqcGrPS96TCb25hqjxF3M.html

54. ^ IUCN (International Union for Conservation of Nature) – Monkey (Primates) Population https://a-z-animals.com/blog/how-many-monkeys-are-in-the-world/

55. ^ World Atlas: List of Primates By Population https://www.worldatlas.com/articles/list-of-primates-by-population.html

56. ^ JL Shastry, Linga Purana - Motilal Banarsidass Publishers, 1951

57. ^ Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 6 Ch. 123) - Gita Press Gorakhpur, 1998

58. ^ R Ricci, Banishment & Belonging: Exile & Diaspora in Serandip, Lanka & Ceylon - Cambridge Univ. Press, 2019

59. ^ HJ Suckling, Ceylon: A General Description of the Island, Historical, Physical, Statistical - Chapman & Hall, 1876

60. ^ Mustafa Khattab, Quran: Surah Al-A'raf (verse 7.1 to 7.206) https://quran.com/7

61. ^ King James Version, The Holy Bible (Old Testament): Book of Exodus, Chapter 14, Verse 21 - Robert Barker, the King's Printer, 1611 https://www.kingjamesbibleonline.org/Exodus-Chapter-14/

62. ^ Sethusamudram Shipping Canal Project: Archived Website: https://web.archive.org/web/20071016075257/http://sethusamudram.gov.in/

63. ^ Rodd, Rennell. "Major James Rennell. Born 3 December 1742. Died 20 March 1830." The Geographical Journal 75, no. 4 (1930): 289–99. https://doi.org/10.2307/1784813.

64. ^ Stanley Brunn, Engineering Earth: The Impacts of Mega Engineering Projects p.299 - Springer Science & Business Media, 2011

65. ^ William Digby, General Sir Arthur Cotton: His Life and Work p.15 - Hodder & Stoughton, 1900

66. ^ National Library Board Singapore, Sethusamudram Project Investigation (Article + Illustration) - Indian Daily Mail, 4 April 1956

67. ^ LN Dash, World Bank and Economic Development of India - APH Publishing, 2000

68. ^ Medha Kudaisya. “Developmental Planning in ‘Retreat’: Ideas, Instruments, and Contestations of Planning in India, 1967– 1971.” Modern Asian Studies 49, no. 3 (2015): 711–52.

69. ^ Tamil Nadu Legislative Assembly Review: 4th Assembly, 6th Session (Sep 1969). https://www.assembly.tn.gov.in/archive/4th_1967/04_06.pdf

70. ^ Tamil Nadu Legislative Assembly Review: 8th Assembly (1985-88). https://www.assembly.tn.gov.in/archive/8th_1985/8threview_85-88.pdf

71. ^ The Hindu Images, July 02, 2005 Photo: S.R. Raghunathan https://thehinduimages.com/details-page.php?id=5189782 (The Prime Minister, Dr. Manmohan Singh is inaugurating the Sethusamudram Project at a function organized in Vandiyur, Madurai on July 02, 2005. Looking on are (from left): Union Minister of Shipping, T.R. Baalu, DMK president, M. Karunanidhi, Congress president, Sonia Gandhi and the Tamil Nadu Governor, Surjit Singh Barnala)

72. ^ Subramaniya Bharathiyar, Bharathiyar Kavithaigal: Thesiya Geethangal - Kavitha Publication, 1992

73. ^ Jitendra Singh, Question# 174: Scientific evidence to India’s history - Parliament of India: Rajya Sabha, 2022 https://rajyasabha.nic.in/Questions/QuestionNumberWiseSearch#

74. ^ Image Credit: RS Vasan, The Times of India, 2018 (https://timesofindia.indiatimes.com/city/chennai/time-to-drop-sethusamudram-idea-and-rebuild-ram-sethu/articleshow/63602480.cms) & First Post, 2014 (Pamban sea could be alternative route for Sethusamudram project) https://www.firstpost.com/india/pamban-sea-alternative-route-sethusamudram-project-1788675.html

75. ^ The Hindu - Jan 12 2023 (T.N. Assembly unanimously adopts resolution urging Centre to implement Sethusamudram project) https://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/tn-assembly-unanimously-adopts-resolution-urging-centre-to-implement-sethusamudram-project/article66368681.ece

76. ^ Sethusamudram Shipping Canal Project: Benefits - Archived Website: https://web.archive.org/web/20071016075257/http://sethusamudram.gov.in/WhatisSethu.asp

77. ^ Sethusamudram Shipping Canal Project: Technical Details, Maps & Charts - Archived

Website: https://web.archive.org/web/20071012232512/http://sethusamudram.gov.in/EngMaps.asp

78. ^ The Kra Canal: New Gateway to Maritime Silk Road https://web.archive.org/web/20150521005314/http://www.kracanalmaritimesilkroad.com/#!history/c1n8o

References & Further Reading:

1. Valmiki, Shrimad Valmiki Ramayana – Vol. 1 & 2 (Book 1 Ch. 2 Verse 14) - Gita Press Gorakhpur, 1998
2. Shantilal Nagar, Jain Ramayana: Paumacaryu (Rendering into English from Apabhrmsa) - BR Publishing, 2004
3. N. Vanamamalai (Pillai), The Legend of Ram Setu and Rameshwaram - V. Narayanan and Bror., 1929
4. Paula Richman, Many Ramayanas: The Diversity of a Narrative Tradition in South Asia - University of California Press, 1991
5. Gregory M Clines, Jain Ramayana Narratives: Moral Vision and Literary Innovation – Routledge, 2022
6. Hasmukhlal Dhirajlal Sankalia, Ramayana: Myth or Reality? - People's Publishing House, 1973
7. Zachary Karabell, Parting the Desert: The Creation of the Suez Canal – Vintage Books, 2004
8. EKG Nambiar & V Suryanarayan, Sethu Samudram Project: Divergent Perspectives – (Centre for Indian Ocean Studies) University of Calicut, 2005
9. CV Venkateswaran, Sethusamudram Ship Canal Project (Part 1: Report & Estimate) – Ministry of Transport & Shipping, Government of India, 1968

About the Author

Kannabiran Ravishankar (KRS) is a Researcher and Adjunct Professor at the Paris University. He focuses primarily in Comparative Linguistics and his specializations are Classical Tamil Literature, Literary & Grammatical History, History of Humanism & Social Justice, and Science in the Language Corpus. KRS is also a full time Investment Banker by profession.

His publications include: Comparative techniques of Drama in Shakespeare & Ilango, Painting Patterns in ThirukkuRaL Concordance and 15 other research papers, with his main thesis being: 'Comparative Studies of Master Poets: Ilango & Kamban' from a Social Justice standpoint. In addition to Tamil, he is well versed in Sanskrit & Indo-European languages and adept in handling both Devotional & Rational Literature. He has also majored in the Sāma Vēda / Chāndōgya Upanishad.

KRS has translated into Tamil, NASA's Learning Card Project of the James Webb Space Telescope. He has authored the books: 'aRiyapadaatha ThamizhMozhi' (The Unknown Tamil Language), 'What is Tamil?', 'Humanism & Dravidian Movement – A Success Story' and 'Thamizhaa? Samskrithamaa?' (Tamil or Sanskrit?). He also serves as the Editor of the Journal of Dravidian Studies – Dravida Pozhil. His next book – 'aRiyapadaatha chilapathikaaram: Thamizh Nila Arasiyalin Thiruppu Munai' (The Unknown Story of Silappathikaaram: Cornerstone of Tamil Geopolitical Landscape) is to be released shortly.

கற்றலும் கற்பித்தலும்—
சங்ககாலம் முதல் சோழர்காலம் வரை

எழுத்தாளர் மு. சங்கையா

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பல நூற்றாண்டுகளாக, கல்வியைப் பொதுவாகவே வைத்திருந்தது என்பதும், எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தியது என்பதும் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மையாக இருக்க, ஆரியர்களின் அதிகாரமும், செல்வாக்கும், வர்ணாசிரமக் கோட்பாடும் அந்தப் பொற்கால வரலாற்றின் மீது கருப்பு வண்ணம் பூசிற்று. அனைவருக்கும் கல்வி என்பதை மறுத்தது. பார்ப்பனர்களால் சூத்திரர்களாகக் கருதப்பட்ட வேளாளர்கள் உள்ளிட்ட உயர் சாதியினரும் கூட, சாதியத்தின் நெறிகளைப் பார்ப்பனர்களைப் போலவே வழுவாமல் பின்பற்றியதால், அனைத்து பிரிவினருக்கும் சமச்சீரான கல்வி என்பது கனவாகவே இருந்தது என்பதை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

பவுத்தம், சமணம், வைதீகம், சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களுக்கிடையில் நடந்த கோட்பாட்டுச் சண்டைகளும், சமூகப் பழிவாங்குதலும், தமிழர்களின் கல்வியையும், சமய பொதுப்பார்வையையும் குருடாக்கின. 7–8ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய சமணமும் பௌத்தமும், பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் காலத்தில் தேய்பிறை ஆகிவிட, ஆரியம் சைவ–வைணவத்தின் தோளில் ஏறிப் பவனி வர, தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் கல்விக்கான பல பக்கங்கள் காணாமலே போய் விட்டன என்ற சோகமான வரலாற்றை இக்கட்டுரை விரித்துரைக்கிறது.

• • • •

தோற்றுவாய்

இயற்கையையும் சமூகத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கையும் அறிவியல் பூர்வமாக அறிந்து கொள்ளவும், மேலும் பண்படுத்தவும், வளர்த்தெடுக்கவும், அதன் பயன்பாட்டைச் சமூகத்தோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும், புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சவும், மாற்றவும், படைப்புத் திறனைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும், உலகைப் புரிந்து கொள்ளவும், சமூகத்தை அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்த்திச் செல்லவும், சாதியப் பிளவுகளைச் சமப்படுத்தவும், கல்வி என்பது துணையாகவும் தூண்டுகோலாகவும் இருக்கிறது. கல்வி என்கிற

விதைநெல் இல்லையென்றால் அறிவுப் பரவல் சாத்தியமில்லை. ஒரு சமுதாயம் எந்த அளவிற்குக் கல்வி கற்ற சமுதாயமாக இருக்கிறதோ அதைச் சார்ந்தே அதன் பண்பாடும் பழக்க வழக்கங்களும் மொழியும் அறிவியலும் கலையும் புதிய பாதை நோக்கி நகரும். வளரும்.

அத்தகைய கல்வியறிவைப் பற்றிய அடிப்படைப் புரிதலும், தெளிவும் பண்டைய தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதற்குச் சங்க கால இலக்கியங்களே சான்று. சமூகத்தின் அனைத்து நோய்களுக்குமான மருந்தாகத் தமிழ்ச் சமூகம் கல்வியைக் கருதி இருக்கிறது என்றால் அதன் நாகரிகத்தின் உச்சத்தை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. வள்ளுவரும் கல்விக்காக ஓர் அதிகாரத்தையே ஒதுக்கி இருப்பது தற்செயல் நிகழ்வல்ல. ‘‘பிச்சை புகினும் கற்க நன்றே’’, கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி’’, ‘‘கண்ணுடையார் என்பர் கற்றார்’’, ‘‘கல்லாதவர் கடையர்’’, ‘‘கண் இருந்தும் குருடர்’’, ‘‘**விலங்கோடு** ஒப்பர்’’ (விலங்கோடு மக்கள் அனையர் இலங்கு நூல் கற்றாரோடு ஏனையவர்) என்றெல்லாம் கல்லாதவர்களை வசை பாடிய தமிழ்ச் சமூகம் போல வேறு எந்த இந்தியச் சமூகமும் கல்லாதவர்களை இந்த அளவுக்கு வசைபாடியதாகவும், கல்வியினால் பெறுகின்ற அறிவை இந்த அளவுக்குக் கொண்டாடியதாகவும் தெரியவில்லை.

கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும், பயணக்குறிப்புகளும் தமிழர்களின் தொன்மையான வரலாற்றுக்குச் சான்று கூறுவதைப் போலவே, சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும், இரட்டைக் காப்பியங்களும் அன்றைய தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, பண்பாடு, மற்றும் நாகரிகத்தைத் தூய்மையாகவும் துல்லியமாகவும் பிரதிபலித்தன. சங்கக் கவிதைகளின் ஒவ்வொரு வரியும் அழகிய வாழ்க்கைக்குப் பொருள் சொன்னது. அவர்களது வாழ்க்கையின் செயல்பாடுகள் இயற்கையோடு இணைந்து பயணித்தது. உரோமானியர்களோடு இருந்த வணிக உறவு அவர்களது கடல்வழிப் பாதையின் அறிவியல் அறிவை உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது. பண்டைய எகிப்து, கிரேக்கம், மெசபட்டோமியா, ரோமானியத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க அளவில் சங்ககாலத் தமிழர்களின் நாகரிகம் மிளிர்ந்து இருந்தது. சங்ககால நாகரிகத்தின் சிகரமான குறள் எனும் தமிழ் நெறிமறை, உலகின் பொதுமறையாகி மனித குலத்தின் அறிவுச் சுரங்கமாக உருவானது. **யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா** என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் பாடல் வரிகள் மனித மாண்பின் உச்சமானது. இந்த உயரத்தைத் தொட அவர்களது நிலமும் வளமும் வாழ்நிலையும் சமூகச்சூழலும் மட்டுமல்ல, அவர்கள் பெற்ற கல்வி அறிவும் காரணமாக இருந்தது. அது இந்தியக் கலாச்சாரம் என்று பொதுவாகக் கருதப்படும் ஆரியக் கலாச்சாரத்திலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமான ஒன்றாக இருந்தது.

விண்மீன்களையும் கோள்களையும் ஆகாயத்தையும் பொழுதுகளையும் நாட்களையும் பகுத்து ஆய்ந்த முறைகளில் அவர்களது அறிவியல் புலனாகியது. ‘‘தானாக ஒளிர்வதை **மீன்** (star) என்றும், கடன் பெற்று ஒளிர்வதைக் **கோள்** (planet) என்றும் குறிப்பிட்டனர். வானவியல் அறிவால் சிவப்பாக இருந்த **செவ்வாய்க்** கோளைச் சிவப்பு என்று அறிந்து செவ்-வாய் என்று பெயரிட்டனர். **ஞாயிறு** ஒளி கொண்டு ஒளிர்வனவற்றுக்கு திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, காரி (சனி) என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். உருவமற்ற ஆகாயத்தை **விசும்பு** என்றனர்.’’[1] பெரும்பொழுதையும், சிறுபொழுதுகளையும் சிறுசிறு பகுதிகளாக வகைப் பிரித்தனர். ஒரு நாளை - **வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு, மாலை, யாமம்** என அறுவகையாகவும், ஐரோப்பியச் சமூகம் ஓர் ஆண்டை நான்கு காலமாக (கோடைகாலம், குளிர்காலம், இலையுதிர்காலம், வசந்தகாலம்) மட்டும் பகுத்திருக்க, தமிழ்ச் சமூகம் ஓர் ஆண்டைக் - **கார்காலம், கூதிர் காலம், முன்பனிக் காலம், பின்பனிக் காலம், இளவேனில் காலம், முதுவேனில் காலம்,** என ஆறு பருவங்களாகப் பிரித்ததைப் போன்றே, ஒரு நாளைக்கு அறுபது நாழிகைகள் என்றும், ஒரு நாழிகை என்பது 24 மணித்துளிகளாகவும் கணக்கிட்டுத் தங்களது நுட்பமான ஆய்வு முறையின் திறனை வெளிப்படுத்தினர்.

மருத்துவத்திலும் புலமை பெற்றிருந்தனர். பசித்தபின் புசிக்கவும், உணவே மருந்தெனவும், நோய்நாடி நோய்முதல் நாடவும் (*நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச்*

செயல். - குறள் 941), நாடி பார்த்து நோயைக் கண்டறியும் திறனும், சித்தர்களின் மருத்துவ முறையும், அவர்களது கல்வி அறிவைப் பறை சாற்றியது. பல சித்த மருத்துவ நூல்களும் கணித நூல்களும் இலக்கண நூல்களும் எழுதப்பட்டன. பண்டைய காலத்திலேயே எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகியவைகளை விரித்து சொல்லிலக்கணம், எழுத்திலக்கணம், பொருளிலக்கணம் எனத் தொல்காப்பியம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட உதவியது. இவைகள் எல்லாம் தமிழ்ச் சமூகம் கல்வியில் மேம்பாட்டுத் திறனைப் பெற்றிருந்தது என்பதற்கான சான்றுகளாகும்.

விரிந்த இசை வானில் தமிழிசை, பண்களோடும் ஏழு சுரங்களோடும் இசைவானில் பறந்தது. **தோல் கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக் கருவி,** கஞ்சக் கருவி போன்ற இசைக் கருவிகளை மீட்டும் திறன் பெற்று இருந்தனர். **சீறியாழ், பேரியாழ், மகரயாழ்** எனப் பல்வகை யாழ் இசைக் கருவிகளும், நாதசுரம் புல்லாங்குழல் போன்ற குழல் கருவிகளும், 30-க்கும் மேற்பட்ட தோல் இசைக் கருவிகளும், தாள வாத்தியங்களும் பெரு நாரை, பெருங்குருகு போன்ற இசை நூல்கள் பலவும் இசையறிவில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் செருக்காக இருந்தன. சிலப்பதிகாரத்தின் கானல்வரிகளே இசை களஞ்சியம் தான் என்று தமிழ் அறிஞர்கள் கணித்தனர். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இசை, தமிழர்களின் அன்றாட வாழ்வோடு கலந்திருந்தது.

அசோகன் காலத்தில் பிராமி எழுத்து இருந்ததைப் போலவே தமிழர்கள் அதே காலக்கட்டத்தில் பயன்படுத்திய எழுத்து **தமிழி (தமிழ் பிராமி)** எனப்பட்டது. அது **வரி வடிவில்** இருந்தது. தமிழி எழுத்தைக் கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்று வரையறை செய்யப்பட்டிருப்பினும் (*அந்துவன், கோடுபித்தவன், மரரயதுகமம், மற்றும் திருப்பரங்குன்றத்தில் அண்மையில் கண்டறியப்பட்டுள்ள தமிழி கல்வெட்டு கி.மு.2 இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது*), இன்றைய தொல்லியல் ஆய்வு முடிவுகள் அதன் காலத்தைக் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே எடுத்துச் செல்கின்றன. வரி வடிவ எழுத்து வளர்ச்சி பெற்று, வட்ட எழுத்தாகிப் பின்னர் தமிழ் எழுத்தாகக் கால வளர்ச்சியில் தன்னையும் வளர்த்துக் கொண்டது. பனைக் குருத்தோலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் முறை வழக்கத்தில் இருந்தது. எனினும் பொதுவாகக் கற்றல் என்பது உரையாடல் மூலமாகவே நடந்தது. பாடல்கள் மனப்பாடம் செய்யப்பட்டன. அந்தக் கல்வி ஆன்மீகம் கலவாத தமிழ்க் கல்வியாக இருந்தது. ஆன்மீகம் பற்றி அறியாத காலமாகவும் இருந்ததால், சங்க காலத் தமிழர்களுக்கு உலகியல் கல்வி, குல வேறுபாடு இன்றிக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டதின் விளைவே, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்று விரிந்த பார்வையுடன் உலகைச் சொந்தம் கொண்டாட முடிந்தது.

சங்ககாலக் கல்வி முறை

தமிழ்ச் சமூகத்தின் கல்வி மேம்பாடு பற்றி இலக்கியங்களிலிருந்தும் கல்வெட்டுகள் தரும் குறிப்புகளிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது என்றாலும், சங்க காலத்தில் இருந்த கல்வி நிறுவனங்கள் அமைந்த இடம், கற்பிக்கப்பட்ட முறை, கல்வி முறை, அது இயங்கிய முறை, பயின்ற மாணவர்களின் தரம், எண்ணிக்கை ஆகியவை பற்றிய போதுமான குறிப்புகள் இல்லை என்பதே ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த **குலபதி கண்ணார்** என்ற புலவர் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களைத் திரட்டிக் கல்வி அளித்ததாகக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிற ஒரு செய்தியைத் தவிர வேறு குறிப்புகள் இல்லை என்றாலும் ஆயிரம் மாணாக்கர்களுக்கு மேல் படித்தனர் என்று குறிப்பிடுவது அன்றைய கல்வியின் நிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதாகவே கருத முடிகிறது. அதே சமயம் ‘‘**சங்க காலக் கல்வி முறையில், பொதுமக்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதா என்கிற கேள்வியும், அப்படி இருப்பின் அது எத்தகையது என்ற கேள்வியும் சேர்ந்தே எழுப்பப்படுகிற வினாவுக்கு விடை காண முடியவில்லை என்று ஆய்வாளர்கள் கே.கே பிள்ளையும் நீலகண்ட சாஸ்திரியும் கருத,** [2] ‘‘**மேட்டுக்குடி மக்களிடம் மட்டுமல்ல எல்லா மக்களிடையேயும் எழுத்தறிவு மிகப் பரவலாகக் காணப்பட்டதாக ஆய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுகிறார்**’’.

சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில், பார்ப்பனர்களின் சமூகப் பெருமையையும், பார்ப்பனருக்குப் பணிதல் அரசனின் கடமை (புறம்-6) என்று பாடப்பட்டிருந்தாலும், பார்ப்பனீயம் வேரூன்றாத நிலையில், சங்க காலச் சமூகம் மதம் சாராத, சாதி அறியாத சமூகமாக இருந்ததால் தான், கல்வி என்பது அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொதுவானதாக இருந்தது. உழைப்பாளி மக்கள் அனைவருக்கும் கல்வி அறிவு கிடைத்ததா என்பது தெரியாது. ஆனால் எல்லோருக்கும் கல்வி கற்கும் உரிமை இருந்தது. அதை யாரும் பறிக்கவில்லை என்பது தான் இங்கே முக்கியமானது.

சங்க காலத்திற்கு முன்னரும் சங்க காலத்திலும் (*மு.வ.வின் கணிப்புப்படி சங்ககாலம் கி.மு 500- கி.பி 200*), வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் எழுத்தறிவு பெற்ற சமூகமாக திகழ்ந்தது என்பதை அவர்கள் வானியல், இயற்பியல், மருத்துவம், கணிதத்தில் மட்டுமல்ல இயல், இசை, கூத்து, சிற்பம், ஓவியம், கட்டிடக் கலை, கப்பல் கட்டும் கலை ஆகியவற்றில் அவர்கள் பெற்றிருந்த புலமையின் மூலம் அறிய முடிகிறது. எளியவருக்கும் கூடக் கல்வி நீரோடையாக இருந்தது. கீழடி, ஆதிச்சநல்லூர், கொற்கை, கொடுமணல் தரும் செய்திகள் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே பானை ஓடுகளில், ஆதன், எய்யன், உதிரன், திசன், சாத்தன், செந்தனாவதி போன்ற பொதுவான சங்காலப் பெயர்கள் இருந்த எழுத்துப் பொறிகள், வரி வடிவங்கள், சாமானியர்களும் கல்வி கற்று இருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தும் புறச்சான்றுகளாகும்.

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண் படுமே. (புறம்-18 3)

என்கிற புறநானூற்றுப் பாடலும் கீழ்நிலையில் இருந்த மக்களும் கல்வி கற்பதற்கான தடையேதும் இல்லை என்பதற்கான சான்றாகும். சங்ககாலக் கல்வி முறை என்பது ஒரு குழுவிடமோ அல்லது ஒரு சாதியிடமோ சிறைபட்டுக் கட்டுண்டு கிடக்கவில்லை. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், இசைக்கலைஞர்கள், மருத்துவர்கள், கவிஞர்கள், கொல்லர், ஆசிரியர், குயவர்கள், குறவர்கள் என 500க்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள், தமிழ்ச் சங்கத்தை அலங்கரித்ததாக அறிய முடிகிறது. அவர்களில் **அவ்வையார், காக்கைப் பாடினியார், வெள்ளிவீதியார், குறமகள் இளவெயினி, நச்செள்ளையார்** உள்ளிட்ட சுமார் 33க்கும் மேற்பட்ட புகழ்பெற்ற பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்தனர். **பெரும் காக்கை பாடினியார், சிறு காக்கை பாடினியார்** என்ற பெண்பாற் புலவர்கள் யாப்பிலக்கணம் படைத்துப் பெயர் பெற்றனர். மேலும் தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் உபாசன், (திருவாதவூர் கி.பி.2), உவாசன் (கீழவளவு, கொங்கர், புளியங்குளம்), ஆச்சாரியர் (பறையன்பட்டு, திருநாதர்குன்று-கி.மு 6), மாணாக்கர் (பறையன்பட்டு) ஆகிய சொற்கள் தமிழகத்தில் எழுத்தறிவும் அதைக் கற்றுத் தருவதற்கான அமைப்புகளும் இருந்ததற்கான சான்றுகள் என்கிறார், தொல்லியல் ஆய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன். [4]

இங்கே ஆய்வாளர் இரா. மன்னர் மன்னன், தனது இராஜராஜ சோழன் நூலில் தரும் செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது. *13ஆம் நூற்றாண்டில் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1250-1268) காலத்திய கல்வெட்டு ஒன்றில், ஓர் ஆவணத்தில்* ***துக்கை பட்டன் சொக்க பட்டன் என்ற சிவ பிராமணர்கள் கையெழுத்திடத் தெரியாத நிலையில், (தற்குறிகள்) அரசர் மிகாப் பறையர், கானாட்டுப் பறையர் என்பவர்கள் கையெழுத்து இட்டனர்*** *என்பதும்,* ***(புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் நூலின் 535ஆவது கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது),*** *அதே போல மாறவர்மன் குலசேசேகர பாண்டியன் (கி. பி.1268-1308) காலத்தில் ஒரு விற்பனை தொடர்பான ஆவணத்தில்* ***பெரிய நாட்டுப் பறையர், கானாட்டுப் பறையர், ஐநூற்றுப் பறையர், அரசர் மிகாப் பறையர்,*** *அகலிங்கப் பறையர் ஆகியோர் கையெழுத்து இட்டனர் என்பதும் (புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள் நூலில் 421வது கல்வெட்டு) அடித்தட்டு மக்களின் கல்வியறிவைப் புலப்படுத்தும் செய்திகளாகும். இப்படிப்பட்ட கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் ஆர் திருமலை 2005*___ ***ஆம் ஆண்டில் புதுவிசை என்ற இதழுக்கு எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில், பெரும்பாலான மறவர்களும் குறுநில மன்னர்களின் வழித்தோன்றல்களும் பிராமணர்களும் கூடக் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாக இருக்க, பறையர்களும் கைவினைஞர்களும் கையெழுத்திட்டுள்ளனர் என்று குறிப்பிடுகிறார்*** [5]

13ஆம் நூற்றாண்டின் காலக்கட்டம் என்பது பார்ப்பனீயத்தின் செல்வாக்கும், சாதியக் கட்டமைப்பும் வளர்ந்து விட்ட நிலையில், இந்த அடித்தட்டு மக்கள் தங்கள் கல்வியைச் சுயமாகத் தேடிச்சென்று கற்றார்களா அல்லது பார்ப்பனர்களின் கடிகையில் அல்லது பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களின் மடத்தில் கற்றார்களா என்பது ஆய்வுக்குரியதே. எனினும் அதே ஆய்வாளரின் கூற்றுப்படி அசோகரது மௌரியப் பேரரசின் கீழ் வாழ்ந்த பொதுமக்களின் கல்வி அறிவை விட, அதே காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் கல்வி அறிவும், கல்வி கற்றவர்களின் எண்ணிக்கையும் மேம்பட்டிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கல்வி அறிவை எங்கிருந்து பெற்றனர்? எப்படிக் கற்றனர்? வாழ்வியலா, கல்விச் சாலைகளா, குலக்கல்வியா, குருகுலமா, எது அவர்களை அறிவுச் சமூகமாக செதுக்கியது?

அன்றைக்கு இருந்த கிராமச் சமுதாய ஒழுங்கமைப்பு கல்வியைத் தங்களது தோளிலே சுமந்து கொண்டு பரவலாக்கியது. கிராமச் சபை என்பது ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற குட்டிக் குடியரசாக இருந்தது. அடிப்படைக் கல்வியறிவு அங்கிருந்தே தொடங்கியது. கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று கோயிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிற பிந்தைய சமூகம் போல் அல்லாமல், **ஆசிரியர் இல்லாத கிராமம் மனிதர்கள் வசிக்கத் தகுதியற்றதாகக் கருதும் அளவுக்குக் கல்வியின் மீது நாட்டம் கொண்டிருந்தனர்.** (*கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கும் - திரிகடுகம் 10*) ஆரம்பப் பாடசாலைகளைத் திண்ணையிலும், மரத்தடியிலும், பொது இடங்களிலும், மண்டபங்களிலும், மடங்களிலும், நிறுவித் தொடக்கக் கல்வியை வளர்த்துக் கொண்டதாகவே அறிய முடிகிறது. பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களின் வீடுகளில் தான் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருந்தன. வைதீகம், பௌத்தம் மற்றும் சமண சமயங்கள் துளிர் விடுவதற்கு முன்பாக இருந்த சங்ககாலச் சமுதாயம், சமயம் சாராச் சமுதாயமாக இருந்தது. மன்னர்களும் தங்கள் சமய நம்பிக்கையை மக்கள் மீது திணிக்கவில்லை. கல்வி முறையும் மதச்சார்பற்ற தன்மையுடனும், மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்துடனும் மேலோங்கி இருந்தது.

கல்வி கற்பிக்கும் ஆசான்களைக் கணக்காயர், ஆசிரியர் என அழைத்தனர். எண்ணும் எழுத்தும் கற்றுத் தரும் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களைப் **பாலாசிரியர்** என்றும் இளம் பாலாசிரியர் என்றும் அழைத்தனர். இலக்கணம், சிறு இலக்கியம், நிகண்டு, மற்றும் கணிதம் கற்பித்தவர்களைக் **கணக்காயர்** என்றும், மேம்பட்ட இலக்கணம் மற்றும் முக்கிய இலக்கியங்களைக் கற்பிப்போர் மற்றும், உயர்தரக் கல்வி கற்பிப்பிப்போரை **ஆசிரியர்** என்றும், தத்துவத்தைப் போதித்தவர்களைக் **குரு** என்றும் அழைத்தனர். (வேதம் ஓதும் பார்ப்பனர்களை **உவாத்தி** என்றனர். உபாத்தியாயன் என்பதின் சிதைவு. **சோழர் காலத்தில் உபாத்தி என்பது வாத்தியானது**.) தொடக்கப் பள்ளிகள் எல்லா ஊர்களிலும் பொதுவாகக் காணப்பட்டன. அவைகள் திண்ணைப் பள்ளிகளாக இருந்தன. கணக்காயரிடம் கற்றவர்களை **ஒலிக்கணக்கன்** என்றும் ஆசிரியரிடம் கற்பவர்களை **மாணவன்** என்றும் தத்துவம் கற்பவர்களைக் **கேட்போன்** என்றும் அழைத்தனர். [6]

கல்வி என்பது பொதுவானதாக அனைவருக்கு-மானதாக இருந்தது. எனினும் மேட்டுக்குடி மக்களின் கல்வி என்பது மதம், இலக்கியம், கணிதம், மெய்யியல், தத்துவம், தர்க்கம் என அறிவு சார்ந்ததாக (*ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மாட்டே - தொல்காப்பியம்*) இருக்க, உழைப்பாளி மக்களின் கல்வி என்பது மருத்துவம், வேளாண்மை, இசை, கூத்து சிற்பம், ஓவியம் கட்டிடக்கலை, கப்பற்கட்டும் கலை என உழைப்பு சார்ந்ததாக இருந்தது. தொழில் சார்ந்த கல்வியோடு, கணிதம், இலக்கியம் கற்பதற்குத் தடையேதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கற்றல் என்பது தன்னார்வத்தினாலும் சுய முயற்சியினாலும் அடைய வேண்டிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. தொழில் சார்ந்த இந்த நுண்கலைகள் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்ததின் தொடர்ச்சியால் சிறப்பு பெற்றிருக்கலாம் என்றாலும், இந்தக் கலைகளைக் கற்க வேண்டிய நிலையும் அவர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாமல் இருந்திருக்கலாம். தங்கள் வாழ்க்கைக்கான கல்வியைச் சுயமாகக் கற்று, கற்றதைத் தனது வாரிசுகளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தனர். இத்தகைய கல்வி என்பது குடும்பம் அல்லது குலஅமைப்பு, பாரம்பரிய முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கற்றலும், கற்பித்தலும், கேட்டலும், உழைப்பு சார்ந்தே உருவானதால் பரம்பரைத்

தொழிலின் பயிற்சிப் பட்டறையாகக், கல்விக் கூடமாக, குடும்பமே இருந்திருக்கக் கூடும். எனவே உழைப்பு சார்ந்த கல்வி பெரும்பாலும் ஒரு குழுவுக்குள்ளேயே அல்லது குடும்பத்துக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்ததால், வேலையின் நுணுக்கங்கள் வேறு குழுக்களுக்கு அல்லது வேறு குடும்பத்துக்கு பரவி விடாமல் ரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டன. எண்ணற்ற பல மருத்துவக் குறிப்புகளும், மூலிகை ரகசியங்களும், கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களும் பொதுமையாக்க மறுத்து, குடும்ப ரகசியமாகப் பேணப்பட்டுத் தங்களது வாரிசுகளுக்கான அறிவுச் சொத்தாகக் கருதிப் பதுக்கி வைத்ததால் அவர்களது மறைவுக்குப் பின் மிகவும் நுட்பமான கலைகளும் அறிவுச் சொத்தும் மறைந்து அழிந்து போயின. பல சுவடிகள் காணாமல் போயின.

களப்பிரர் காலம் தமிழுக்குப் பொற்காலம்

சங்கம் மருவிய காலம் என்பது கொடி கட்டிப் பறந்த மூவேந்தர்கள் மணிமுடி இழந்து மதிப்பிழந்து போன காலமாகும். தமிழக வரலாற்றில் இருண்ட காலம் என்று கணிக்கப்பட்ட **களப்பிரர்கள்** (**கி.பி** 300 - **கி.பி** 575) சேர,சோழ,பாண்டியர்களை வீழ்த்தித் தொண்டை மண்டலம் நீங்கலாக, ஒற்றை ஆட்சியின் கீழ், பூம்புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, பவுத்த அறநெறி சார்ந்து ஆட்சி செய்தனர்.

களப்பிரர் காலத்தில் பௌத்தமும் சமணமும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன. பாளியும், பிராகிருதமும் கோலோச்சிய போதும், அவர்கள் காலத்தில் தமிழ் மொழியும் கல்வி முறையும் வியத்தகு மாற்றத்துக்கு உள்ளாயின. கல்விக்கு என நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அதுவரை குரு கொடுக்கும் தானமாகவே கருதப்பட்ட கல்வி, முறைப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய கல்வி முறைக்கு மாறியது. பௌத்த விகாரங்களும், பர்ணசாலைகளும், சமண மடங்களும் பள்ளிக்கூடங்களாகச் செயல்பட்டன. **பள்ளி என்ற சொல்லே சமணத்தின் கொடையாகும்.** பள்ளி என்பது சமணர்களின் உறைவிடமாகும். மாணவர்கள் அங்கேயே சமைத்துச் சாப்பிட்டு அந்த இடத்திலேயே உறங்கினர். தங்கிப் படிக்கும் பள்ளி இப்படித் தான் உருவானது. **சமணப் பள்ளிகள் என்பன பொதுமக்கள் வந்து கல்வி பயிலும் கல்வி நிறுவனங்களாக விளங்கின.** எளிதில் கணக்குகள் கற்றுக் கொள்வதற்காக இயற்றப்பட்ட **நெல்லிக்கனி வாய்ப்பாடும், சிறு குழி வாய்ப்பாடும், அருகனை அமலனை அசலனை அடிதொழ இயற்றப்பட்டு பயிற்றுவிக்கப்பட்டன.** [7] புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனங்களாக இருந்த நாளந்தா மற்றும் காஞ்சி பல்கலைக்கழகங்கள் பௌத்த மரபில் உருவானவைகளே. மரப்பலகையில் எழுத்துக்களை எழுதக் கற்றுக் கொடுக்கும் முறை தொடங்கியது. கல்விக்கூடங்களில், சிறார்களுக்குத் துவக்கக் கல்வியையும் கற்பித்து வந்தார்கள்.

பூம்புகார், நாகை, காஞ்சி, பூதமங்கலம், அரித்தாப்பட்டி, தஞ்சை, வஞ்சிமாநகர், மானாவூர், கொத்தமங்கலம், மயிலாடுதுறை, உறையூர், கடிகாசலம், பாகூர் போன்று நூற்றுக்கணக்கான கல்வி மையங்களும், காஞ்சி, நாகையில் பெரிய பவுத்த பல்கலைக்கழகங்களும் செயல்பட்டன என்பதை யுவான்-சுவாங் குறிப்பு உணர்த்துகிறது. பல்லவர்களின் தொடக்க கால ஆட்சியில் காஞ்சி பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் வெளிமாநிலங்களில் இருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுக்குச் சமய சித்தாந்தம் மருத்துவம் போன்ற பாடங்களில் உயர் கல்வி அளிக்கப்பட்டது. புலமை பெற்ற ஆசிரியர்கள் பணியாற்றினர். மதுரை மாவட்டத்தில் ஆனைமலை, அழகர் மலை, திருப்பரங்குன்றம், சமணர் மலை, கழுகுமலை, நாகமலை, சித்தன்னவாசல், புளியங்குளம் போன்ற இடங்களில் சமணப் பள்ளிகள் இருந்தன. *திருப்பாதிரிப் புலியூரில் செயல்பட்ட சமணப் பள்ளி கல்விப் புரட்சியின் நிலைக்களனாக இருந்தது.* **இப் பள்ளிகளில், சாதி, மதம், குலம், மொழி என எந்த வேறுபாடுமின்றி அனைத்து பிரிவு மாணவர்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.** பாளியும் பிராகிருதமும் பல்லவர்கள், களப்பிரர் காலங்களில் அரசு மொழியாகவும், பயிற்று மொழியாகவும் இருந்த போதும், முத்தமிழில் சிறப்பு கண்டவர்களைக் கொண்டு தமிழும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. அவர்களின் மொழிக் கொள்கை அன்றைக்கு அவ்வாறு தான் இருந்தது. பௌத்தர்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்கு வாழும் மக்களின் தாய் மொழிகளிலேயே கல்வி கற்பிக்கும் முறையைத் தொடர்ந்ததால், பவுத்தம் எங்கும் பரவியது. தமிழ் இலக்கியங்கள், இலக்கணம், கணிதம் எனக் கல்வி இந்தக் காலக் கட்டத்தில் செழித்து வளர்ந்ததற்கு, பௌத்தமும் சமணமும்

தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் காட்டிய அக்கறையே காரணமாகும்.

பௌத்தர்கள் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலக்கட்டத்தில் பிராமணக் கல்வியின் மையமாக ஆசிரமம் இருந்தது, அது காடுகளில் குருகுலக் கல்வி முறையில் இருந்தது. பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே கல்வி கற்கும் உரிமை இருந்ததால் அது மக்களிடமிருந்து விலகித் தனித்து இருந்தது. இடைக்காலத்தில் பௌத்தச் செல்வாக்கின் காரணமாகப் பார்ப்பனர்களின் ஆசிரமமானது மடங்கள் கோவில்களுடன் இணைக்கப்பட்டு கற்றல் மையங்களாக மாறின. பௌத்த, சமணக் கல்வியின் பாடத்திட்டம் அடிப்படையில் மதம் சார்ந்ததாகவும், வாழ்வியல் ஒழுக்க நெறிகளைப் போதிப்பவனாகவும் இருந்தன. விரிவான சடங்குகளை விட நற்பண்புகளை வளர்ப்பதன் மூலம் மகிழ்ச்சியை அடைவதே கல்வியின் சிறந்த நோக்கமாக அவை கருதின. பவுத்தர்களால் உயர்கல்வி பெருமைமிகு வளர்ச்சி அடைந்தது. காரணம், **மனித குலத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான பணிகளாக உணவளித்தல், உறைவிடம் அளித்தல், மருந்து கொடுத்தல், இவற்றோடு கல்வி கொடுத்தலையும் முக்கியமானதாகச் சமணம் வலியுறுத்தியது** [8]. சமணக் கல்வி, தர்க்கம் மற்றும் தத்துவத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், மற்ற பாடங்களும் கற்றுத் தரப்பட்டன. புகழ்பெற்ற மருத்துவர்கள் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள் புத்த பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்ததால் மாணவர்களுக்கு மருத்துவமும், மற்றும் அறுவை சிகிச்சையும் கற்றுத் தரப்பட்டன. தமிழ்ச் சமூகம் இத்தகைய கல்வி கூடங்களின் மூலமாகவே சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் தங்களது கல்வி அறிவை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

அவர்களது 300 ஆண்டு கால ஆட்சி, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலமாகத் திகழ்ந்தது. **பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில், 11க்கும் மேற்பட்ட இலக்கிய நூல்களும்**, இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை போன்ற காவியங்களும் இக்காலத்தில் உருவானவையே. கிளி விருத்தம், ஒலி விருத்தம், நரி விருத்தம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நாலடியார், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, முதுமொழிக் காஞ்சி, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, பழமொழிநானூறு, நான்மணிக் கடிகை, திரிகடுகம், ஏலாதி போன்ற நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. கொன்றை வேந்தன், ஆத்திசூடி, நீதிநெறி விளக்கம், அறநெறிச் சாரம், காரைக்கால் அம்மையாரின் திருவந்தாதியும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் எழுதப்பட்டன. **சங்க காலத்தில் உதிரியாகக் கிடந்த தனிப் பாடல்கள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனத் தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டன.** [9] மேலே குறிப்பிட்டவைகள் பண்டைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்த கல்விக்கான சில சான்றுகளாகும். புத்த தத்தர், புத்தகோசர், தர்மபாலர் தின்னகர், சர்வநந்தி, வஜ்ரநந்தி போன்ற பிரபல சமணத் துறவிகள் கல்விப் புரட்சியின் தூண்களாக இருந்தனர். போதிதர்மரும் தர்மபாலரும் நாளந்தா பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்தனர். களப்பிரர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் மக்களைக் கருப் பொருளாக்கியது. மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் காலம் மலையேறியது. அறம் சார்ந்த நூல்கள் பெருகின.

பல்லவர், சோழர் காலம் – கல்வி என்றாலே வேதம்:

களப்பிரர் ஆட்சியிலும் (கி.பி.3 - கி.பி6), பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மன் சமணனாக இருந்த வரையிலும், பவுத்தமும் சமணமும் வலுவாக இருந்து கற்றலையும் கற்பித்தலையும் தமிழகத்தில் வளர்ந்து வந்தன. சமணம், பவுத்த சமயங்களின் கோட்டையாகத் தொண்டைமண்டலம் விளங்கியது. கிபி 6 முதல் 8ம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய பக்தி இயக்கம், பவுத்தம், சமணம் சமயங்களுக்கு எதிராக மக்களைச் சைவ, வைணவ சமயங்களின் பால், தமிழால் ஒருங்கிணைத்தது. களப்பிரர் வீழ்ச்சியும், சோழர்களின் எழுச்சியும், தீவிர சமணராக இருந்த **மகேந்திரவர்மன்** (590-630) சைவக் குரவர்களில் ஒருவரான திருநாவுக்கரசரின் (*முதலில் தீவிர சமணராக இருந்து சைவத்துக்கு மாறியவர்*) முயற்சியால் சைவ சமயத்துக்கு மாறியதும், பவுத்தமும் சமணமும் செல்வாக்கு இழக்கக் காரணமாயின. சமணனாக இருந்தபோது மகேந்திர வர்மனால் ஆதரிக்கப்பட்ட சமணப் பள்ளிகள், சைவனாக மாறியவுடன் இடித்துத்

தரைமட்ட மாக்கப்பட்டு அந்தக் கற்களைக் கொண்டு 'குணபர ஈஸ்வரம்' எனும் சிவன் கோயிலைக் கட்டியதும் நடந்தது. அவன் சாதியின் புனிதச் சட்டத்தைக் கைப்பற்றியதாகக் கூறும் சாசனமும், பல்லவ வேந்தர்கள் ஒவ்வொரு சாதியினருக்கும் தனி விதிகளை அமலாக்கியதாகக் கசக்குடி பட்டயமும் [10] குறிப்பிடுகிறது.

பல்லவர்கள் மற்றும் இராஜராஜ சோழன், இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் பெருமளவு ஆந்திராவிலிருந்தும், வடக்கே கங்கை கரையிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்ட பார்ப்பனர்களின் பரவல் காரணமாக, மனு ஸ்மிருதியின் செல்வாக்கு வளர்ந்து, தமிழர்களின் பண்பாடும், கல்வியும் சிதைக்கப்பட்டன. திணைக் குடிகள் வர்ணமாகி, வர்ணம் சாதியாகி ஒரு புதிய சாதியக் கட்டமைப்பு உருவான காலகட்டத்தில் மனுநெறி சிறக்கவும், மனுநெறி தழைக்கவும் ஆட்சி செய்த பெருமைக்குரியவரானார்கள் பிற்காலச் சோழர்கள். பார்ப்பனர், சூத்திரர், தீண்டத்தகாதவர் என்ற வேறுபாடு நிலைபெற்றது. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் எனும் தமிழ்க் கொள்கை சவக்குழிக்குப் போனது. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்றம் பெற்றது. சங்ககாலத்துச் சமத்துவச் சமுதாயம் கடந்த கால வரலாயிற்று. பவுத்த, சமணப் பள்ளிகளைப் பார்ப்பனர்கள் ஆக்கிரமித்து, வைதீக வேதக் கல்வி நிலையங்களை நிறுவி, வேதக் கல்வியை தனியுரிமையாக்கிக் கொண்டனர். தொடர்ந்து வந்த காலங்கள் பார்ப்பனர்களின் பொற்காலமானது. பவுத்த சமணப் பள்ளிகள் குறைந்து அந்த இடத்தை வேதக் கல்வி நிலையங்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. சமஸ்கிருதம் செல்வாக்கு பெற்றது. தமிழின் சிறப்பு சிதையத் தொடங்கியது. பல்லவர் காலத்தில் தமிழ்க் கல்வி பயிற்றுவிக்க ஒரு சிறிய பள்ளியேனும் இருந்ததாகவோ அதற்கு மானியம் வழங்கப்பட்டதாகவோ சான்றுகள் இல்லை. அப்படியே விதிவிலக்காக ஒன்று இரண்டு பள்ளிகள் நடைபெற்று இருந்தாலும் அதிலும் பார்ப்பனர்களே அதிக அளவில் பயின்று வந்தனர். பார்ப்பனர்கள் வேதக் கல்வியும், ஓரளவு வசதிபடைத்த பார்ப்பனரல்லாத மேட்டுக்குடியினர் திண்ணைப் பள்ளிகளிலும் கல்வி கற்க, எளிய மக்கள் கல்விக்காகக் காத்திருந்தனர். பிராமணர் அல்லாத சூத்திரர்களுக்கு வேதக் கல்வி மறுக்கப்பட்டதுடன் வேத மந்திரத்தின் ஒலியைக் காதால் கேட்பது கூட தண்டனைக்குரியது என்ற நிலை இருந்தது.

மனு ஸ்மிருதியின்படி மூன்று உயர் வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்றுக் கொள்ள உரிமை பெற்றவர்களாக இருந்தனர். **பிராமணர்களுக்கு** வேதம், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணம், ஆயுர்வேதம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய கல்வி அறிவு வழங்கப்பட்டது. **சத்ரியர்களுக்கு** ஒரு போரின் பல்வேறு அம்சங்களில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. **வைசியர்களுக்கு** வர்த்தகம் கற்பிக்கப்பட்டது. கல்வி, குருவின் மேற்பார்வையின் கீழ் குருகுல வடிவமாக இருந்தது. சூத்திரர்கள் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று பிரிவினருக்கும் சேவை செய்வதைச் சமுதாயக் கடமையாக்கப்பட்டதால், ஐரோப்பியர் வருகை தரும் வரை சூத்திரர்கள் கல்வியின் நன்மைகள் எதையும் பெற முடியாத நிலையில் அனைத்தையும் இழந்தவர்களாக, தற்குறிகளாக நின்றனர். **மனு ஸ்மிருதியும்** மற்றும் அரசியல் கலை பற்றிப் பேசிய **அர்த்த சாஸ்திரமும்**, ஆரிய சகாப்தத்தின் செல்வாக்கு மிக்க படைப்புகளாகக் கொண்டாடப்பட்டதிலிருந்து அன்றைக்கு வழங்கப்பட்ட கல்வி எத்தன்மை உடையதாக இருந்திருக்கும் என்பதையும், அத்தகைய சமுதாய அமைப்பை நிலைநிறுத்திய *ஆதிக்க மூளை மனுவினுடையது* என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். பார்ப்பனீயம் அதிகார மையத்தில் வலுப்பெற்று, மனுவின் சட்டங்கள் மன்னர்களின் செங்கோலாகி, **சூத்திரர்களுக்கு (பெண்கள் உட்பட) எதைக் கொடுத்தாலும் கல்வி மட்டும் தராதே** என்று ஆணையிட்டது. உலகில் அறிவு பெறுவதையும், கற்றுக் கொள்வதையும் தடை செய்த ஒரே நூல் மனு என்பதும், அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்ட கொடுங்கோன்மையான சமூக அமைப்பு இந்து சமூக அமைப்பு என்பதும் மிகையான கூற்று அல்ல.

பல்லவர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு வழங்கிய பிரம்மதேயங்கள் தொடர்பான பல்வேறு செப்பேடுகள் கிபி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாகக் கி.பி. 932இல் முதலாம் பராந்தகன் வழங்கிய **வேளச்சேரி செப்பேடு,** கிபி 961இல் சுந்தர சோழன் வழங்கிய **அன்பில் செப்பேடு,** கிபி 1020இல் ராஜேந்திர சோழன் வழங்கிய **கரந்தை செப்பேடு,** 1069இல் இராஜராஜனின் பேரன்

வீரராஜேந்திரன் வழங்கிய **சாரலச் செப்பேடு** என இராஜராஜனுக்கு முன்னும் பின்னும் பல்வேறு பிரம்மதேயச் செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன [11]. பாண்டிய நாட்டில் கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் ஏறத்தாழ 262 பெயர்களில் பிரம்மதேயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அவைகளில் பெரும்பகுதி வெள்ளாறு, திரிசூழியாறு, வைகை, வைப்பாறு, தாமிரபரணி, நம்பியாறு, கோட்டாறு முதலிய ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. [12] அரசனுக்கு அழகு அந்தணருக்கு நிலம், மானியம் வழங்குதல் என்பது சமூக ஒழுங்காக மாறி இருந்தது. பார்ப்பனர்களுக்குத் தானமாக அளித்த பிரம்மதேயங்களின் நிலப்பகுதியிலும், பிற இடங்களிலும் நிறுவிய கல்விக் கூடங்கள் அனைத்தும் பார்ப்பன மாணவர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்கக் கூடிய வேத பாடசாலைகளாகவே இருந்தன. அவை கடிகை (கல்விக்கூடங்கள்) எனப்பட்டன.

கல்வி என்பது வடமொழிக் கல்வியாக மட்டுமல்ல அது பார்ப்பனீயத்துக்கு ஆதரவான கல்வியாகவும் இருந்தது. கல்வி என்றாலே வேதம் கற்பது என்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பார்ப்பனர்களுக்கு அக்ரகாரம், அகரம், சதுர்வேதிமங்கலம், பிரம்மதேயக் கொடைகள், வேதங்கள் சாத்திரங்கள் இலக்கணம் வானவியல் பற்றிய அறிவைப் போதிப்பதற்காகவும் வளர்ப்பதற்காகவும் அளிக்கப்பட்டன. வடமொழியும், வேதம், தர்ம சாஸ்திரம், புராணம், தத்துவம், ஆயுர்வேதம், போன்றவற்றைக் கற்பதற்குக் கல்லூரிகளும் நிறுவனங்களும், கலாச்சார மையங்களும் பல இருந்தன. சோழர்களும், பல்லவர்களும் பொன்னும் பொருளும் நிலமும் வழங்கியதற்கு, வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைவின்றிக் கிடைக்கின்றன.

சில சான்றுகள்:

முதலாம் ராஜேந்திரன் காலத்தில் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் எண்ணாயிரம் இராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் ஊரில், வேத மீமாம்சப் பள்ளி ஒன்று நடைபெற்று வந்தது. கல்லூரிக்கு 45 வேலி நிலம் (ஒரு வேலி = 6.6 ஏக்கர் நிலம்) அரசால் மானியமாக விடப்பட்டது. இந்தக் கல்லூரியில் 340 மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று வந்தனர். 14 ஆசிரியர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். ஆசிரியருக்குச் சோழ அரசு ஊதியம் வழங்கிற்று. மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்கள். மாணவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 6 நாழி நெல், வருடத்துக்கு 25 கிராம் தங்கமும், ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களது தகுதிக்கேற்ப நான்கு மரக்கால் நெல்லும், ஆண்டுக்கு 12.5 கழஞ்சு தங்கமும் வழங்கப்பட்டது. பார்ப்பன மாணவர்களுக்குக் கல்வி உணவு உறைவிடம் உடை ஆகியன இலவசமாக்கப்பட்டன. ரிக் வேதம், யஜுர் வேதம், அதர்வ வேதம், வேதாந்தம் உள்ளிட்ட வேதங்கள் கற்றுத் தரப்பட்டன. வடமொழியே பயிற்சி மொழியாக இருந்தது..

அவரது காலத்தில் 51 ஊர்களை இணைத்து வழங்கப்பட்ட திரிபுவனமாதேவி சதுர்வேதி மங்கலத்தில் 1083 பிராமணருக்கு நிலம் தானமாக வழங்கப்பட்டது. இவர்களில் 775 பேர் தெலுங்குப் பிராமணர்கள், 615 பேர் ஆபஸ்தம்ப பிரிவைச் சேர்ந்த பிராமணர்கள், 308 பேர் தமிழ் பேசும் பிராமணர்கள். [13] திருவொற்றியூரில் ஒரு கல்லூரியும், வேப்பத்தூர், திருமுக்கூடல், திருபுவனி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் பார்ப்பனர்கள் கற்பதற்கென்றே வட மொழிக் கல்லூரிகள் அரசர்கள் உதவியுடன் தொடங்கப் பெற்று நடந்து வந்தன.

முதலாம் பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில் போரூர் வட்டத்தில் காம புல்லூர் என்ற கிராமத்திXXXXXல் வேதப் பயிற்சிப் பள்ளி செயல்பட்டதைப் போன்றே, சோளிங்கர் என்ற ஊரில் ஒரு வைணவக் கடிகையும், செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் ஆனியூர் என்ற ஆநூர் பாடசாலையில் வேத இலக்கணமும், திருவொற்றியூர், வேப்பத்தூர், திருமுக்கூடல், திருபுவனி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் பார்ப்பனர்கள் கல்வி கற்பதற்கென்று வடமொழிக் கல்லூரிகள் சோழ அரசர்கள் உதவியுடன் தொடங்கப்பட்டன.

1043ஆம் ஆண்டு இராஜராஜனின் ஆட்சியில் பாண்டிச்சேரிக்கு அருகிலுள்ள திருபுவனையில் மற்றொரு சமஸ்கிருதக் கல்லூரி இருந்ததற்கான கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. இந்தக் கல்லூரியில் 260 மாணவர்கள் படித்தனர். 12 ஆசிரியர்கள் பணியமர்த்தப் பட்டனர். இந்தக்

கல்லூரியும் குடியிருப்புக் கல்லூரியாக இருந்தது. எண்ணாயிரத்தில் கற்பிக்கப்படும் பாடங்களுக்கும் மேலதிகமாக, சத்யசாதா சூத்திரங்கள், மனு–சாஸ்திரம் மற்றும் வைகானச ஆகம சாஸ்திரம் ஆகியவைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. மேலும் ராமாயணம் மகாபாரதம் பொதுமக்களுக்குப் பள்ளியால் விளக்கப்பட்டது. சாஸ்திரத்திற்கு என தனியாக ஒரு துறை இருந்தது.

பல்லவர் ஆட்சியில் சமஸ்கிருத மொழிக்கு அரசின் ஆதரவு இருந்ததால் நாட்டின் பல இடங்களிலும், சமஸ்கிருதக் கற்றல் மையங்கள், கடிகைகள் தோன்றின. அவற்றில் மிக முக்கியமானது காஞ்சியின் **கடிகை.** இது மிகவும் பிரபலமானது. இந்த நிறுவனம் ஏராளமான பார்ப்பன அறிஞர்களைக் கொண்டிருந்ததோடு நாட்டின் பல பகுதிகளில் இருந்த அறிஞர்களையும் ஈர்த்தது.

பல்லவர்களின் காலத்தில் கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாகூரில் மற்றொரு சமஸ்கிருதக் கல்லூரி இருந்தது. இந்தக் கல்லூரியில் பிராமண அறிஞர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். அவர்கள் நான்கு வேதங்கள் ஆறு அங்கங்கள், மீமாம்சை, தர்ம சாஸ்திரம், புராணம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், அர்த்தசாஸ்திரம், காந்தர்வம் ஆகிய வேத நூல்களை படிப்பதில் நிபுணத்துவம் பெற்றனர். பல்லவ மன்னன் நரபதுங்க வர்மனால் இக்கல்லூரிக்குச் சேத்துப்பாக்கம், இறைப்புனாச்சேரி, விளாங்காட்டாங்கடுவனூர் ஆகிய மூன்று கிராமங்கள் கொடையாக வழங்கப்பட்டது. அந்தக் கிராமங்களின் வருவாயை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமையும் கொடுக்கப்பட்டது [14].

நாயக்கர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கு பல மடங்கு உயர்ந்தது. கோயில்களும், மதங்களும், கல்விப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தன. திண்ணைப் பள்ளிகளும் நடந்து வந்தன. எனினும் உயர்வகைக் கல்வி பார்ப்பனர்களுக்கே உரியதாக இருந்தது. கிபி 1610இல் மதுரையில் மட்டும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 200 பேர் என்ற வகையில் 10000க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் பயின்று வந்தனர் என்றும், ஆசிரியர் மட்டுமல்லாது மாணவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்களாக இருந்தனர் என்றும் இராபர்ட்.டி நொபிலி குறிப்பிட்டு இருப்பது கவனிக்கத்தக்கதே.

கல்விப் பணியில் சைவ வைணவ மடங்கள்

வட இந்தியாவில் இஸ்லாமியர்களின் படை–யெடுப்பால் வேதபார்ப்பனர்களின் பலம் குன்றினாலும் தென்னகத்தில் அவர்கள் முன்னிலும் சக்தி படைத்தவர்களாக வளர்ந்தனர். அதன் விளைவால், பிரம்மதேயம், கடிகை, வித்யா ஸ்தானங்கள் எனக் கணக்கின்றிப் பெருக, அவற்றில் பயன்பெற முடியாத நிலையில் இருந்த பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் உயர் சாதியினர் தங்களது கல்வியறிவைப் பக்தி இயக்கத்தின் பயனாய் உருவாகியிருந்த மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், சிவகிரி, திருவாரூர், திருநல்லூர், சீர்காழி, திருப்புகலூர், திருக்கடவூர், திருமறைக்காடு, திருப்பூந்துருத்தி, திருவீழிமிழலை, திங்களூர், காஞ்சி, சாத்தனூர், கொடுங்கோளூர், ஒற்றியூர் எனப் பல ஊர்களில் இருந்த சைவ ஆதீன மடங்களில் பெற்றனர். சைவ சமயத்தையும் தமிழையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர். விஜயநகர ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழகத்தில் காஞ்சி, திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், துளாவூர் முதலிய இடங்களிலும் புதிய மடங்கள் தோன்றின. இருப்பினும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு வரை மடத்தில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் மிகுந்திருந்தது என்பதையும் மறுப்பதற்கு இல்லை.

சைவ, வைணவ மடங்களில் ஏற்பட்ட இத்தகைய திடீர் வளர்ச்சி, புதிய கற்றல் நிலையை உருவாக்கியது. மடங்களில் திருமறைகளைப் பாடவும் இசைக்கவும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. ஆழ்வார்களின் தமிழ் அருளிச்செயலான திவ்ய பிரபந்தத்தையும் கற்க பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அறிஞர்கள் இலக்கிய விவாதம் நடத்தும் மேடையாக மடங்கள் விளங்கின. திருப்பதிகம் ஓதுவாரைத் தயாரித்தலும் இவற்றின் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக இருந்தது .பொதுக்கல்வியும், சமயக்கல்வியும் வளர்க்கப்பட்டன. கோயில் என்பது கற்றலுக்கான மையமாக மாறியது. கி.பி 640இல் தமிழகம் வந்த யுவன் சுவாங், பல்லவர் ஆட்சியில் 100க்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் இருந்ததாகவும், அங்கே இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் கற்பதற்கான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆயினும் ***கல்வி என்பது கோயில் சார்ந்தும், மடங்கள் சார்ந்தும்***

இருந்ததால், கோயிலையும், மடங்களையும் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தோர் அங்கு கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட கல்வியையும் தமக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டனர். சைவ,வைணவ மடங்களில், கோயில்களில் நுழைய முடியாத சூத்திரர்கள், பஞ்சமர்கள் அங்கே அமர்ந்து கல்வி கற்க அன்றைய சமூக நிலை அனுமதித்திருக்க சாத்தியமில்லாத நிலை தொடர்ந்ததால், சூத்திரர்களில் அடித்தட்டில் இருந்தவர்களுக்கும், பஞ்சமர்களுக்கும் கல்வி போய் சேர்ந்ததற்கான வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. எனவே பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் பெரும்பான்மை உழைக்கும் மக்களது கல்வியறிவு என்பது, ஒவ்வொரு சமூகத்தின் தொழிலோடு, அவர்கள் செய்கின்ற பணிகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்த நிலையில், கணிதம், வரலாறு, இலக்கியங்களைக் கற்பதற்கான தேவையும், அவசியமும் இல்லாமல் போனது. மொத்தத்தில் சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்தோர் கல்வி மறுக்கப்பட்டவராகவே ஐரோப்பியர் வரும் வரை தொடர்ந்தனர்.

நிறைவுரை

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பல நூற்றாண்டுகளாக, கல்வியைப் பொதுவாகவே வைத்திருந்தது என்பதும், எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தியது என்பதும், மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மையாக இருக்க, ஆரியர்களின் அதிகாரமும், செல்வாக்கும், வர்ணாசிரமக் கோட்பாடும் அந்தப் பொற்கால வரலாற்றின் மீது கருப்பு வண்ணம் பூசியது. அனைவருக்கும் கல்வி என்பதை மறுத்தது. பார்ப்பனர்களால் சூத்திரர்களாகக் கருதப்பட்ட வேளாளர்கள் உள்ளிட்ட உயர் சாதியினரும் கூட, சாதியத்தின் நெறிகளைப் பார்ப்பனர்களைப் போலவே வழுவாமல் பின்பற்றியதால் அனைத்து பிரிவினருக்கும் சமச்சீரான கல்வி என்பது கனவாகவே இருந்தது என்பதே உண்மை.

வைதீகத்தின் வர்ணாசிரமத்தால் தமிழ்ச் சமூகங்களிடையே இருந்த சமநிலையும் சகவாழ்வும் மாறிப் போயிற்று. சாதி வேற்றுமைகளால் சமுதாய ஒற்றுமையும் சீர்குலைந்தது. பவுத்தம், சமணம், வைதீகம், சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களுக்கிடையில் நடந்த கோட்பாட்டுச் சண்டைகளும், சமூகப் பழிவாங்குதலும், தமிழர்களின் கல்வியையும், சமய பொதுப்பார்வையையும் குருடாக்கின. 7-8ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய சமணமும் பௌத்தமும், பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் காலத்தில் தேய்பிறை ஆகிவிட, ஆரியம், சைவ-வைணவத்தின் தோளில் ஏறிப் பவனி வர, தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் கல்விக்கான பல பக்கங்கள் காணாமலேயே போய் விட்டன.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. முற்கால தமிழ்நாட்டு வரலாறு - டாக்டர் க. வெங்கடேசன்.பக் 75
2. முற்கால தமிழ்நாட்டு வரலாறு - டாக்டர் க. வெங்கடேசன்.பக் 74
3. திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு - திராவிடப் பித்தன் பக்-24
4. திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு - திராவிடப் பித்தன் பக்-25
5. இராஜராஜசோழன்-இன்றையபொய்களும். நேற்றையவரலாறும்-இரா.மன்னர்மன்னன்.
6. History of Education in Tamil Nadu - Dr. Francis S. Muthu. பக்-8)
7. பொற்காலங்களும் இருண்ட காலங்களும் பொ.வேல்சாமி பக்கம் 24
8. தமிழ்ச் சமூக வாழ்க்கை - ஆர்.ஆலாலசுந்தரம். பக் 90.
9. தமிழக வரலாறு சங்க காலம் முதல் 2017 வரை- பேரா. ஜே.தர்மராஜ் M.A .M .Phil பக்.79
10. திராவிட நாட்டுக்கு கல்வி வரலாறு நூலில் (பக்.30) திராவிடப் பித்தன்)
11. இராஜராஜ சோழன் - இரா.மன்னர் மன்னன். பக் 151
12. பாண்டி நாட்டு ஊர்களின் வரலாறு முனைவர் வேதாச்சலம் பக்- 101, 104
13. தமிழ்-மொழி இனம் நாடு-கோ.கேசவன். பக்.115
14. History of Education in Tamil Nadu - Dr. Francis S. Muthu. பக் 36-37)

ஆசிரியர் குறிப்பு

எழுத்தாளர் சங்கையா, இந்திய அரசின் தொலைத்தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL) **அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தேசிய தொலைத்தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மே–ளனத்திலும்** (NFTE -BSNL), **அனைத்திந்திய தொலைத்தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர். இவரது முதல் படைப்பான** “**லண்டன் – ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம்**” **என்ற நூலுக்கு, தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை,** 2013**ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினை வழங்கியது. உலகமயம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் தாக்கம் பற்றிய** “**பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா**”, **சாதியைப் பற்றிய "சாதி என்னும் பெரும் தொற்று – தொடரும் விவாதங்கள்" இந்திய வலதுசாரிகளைப் பற்றிய** “**காவி என்பது நிறமல்ல**” **போன்ற இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும். இவரது சொந்த ஊர், தூத்துக்கு–டி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டத்தில், துறையூர் என்ற சிற்றூர்** (**கிராமம்**). **வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.**

வைக்கம் போராட்டம்: சமூகநீதிக்கான வரலாற்றுத் திருப்புமுனை

முனைவர். தேமொழி

கட்டுரைச் சுருக்கம்

இன்று கற்றோர் எண்ணிக்கையில் முதன்மை மாநிலமாக இருக்கும் கேரளா, சென்ற நூற்றாண்டில் வைதீக அடக்குமுறையின் களமாகப் பின்தங்கி இருந்தது. திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்து மகாராஜாவின் விருந்தினராகச் சுவாமி விவேகானந்தர் 1892ல் திருவனந்தபுரத்துக்குச் சென்ற பொழுது, அங்கிருந்த மனிதநேயமற்ற பிற்போக்கு நடவடிக்கைகளைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்து, சினம் கொண்டு 'கேரளம் ஒரு பைத்தியக்கார விடுதி' என்று கருத்து தெரிவிக்கும் அளவிற்கு மூடநம்பிக்கைகளின் கூடாரமாக விளங்கியது.

கேரளாவின் சனாதன ஆதிக்கச் சக்திகளால் அடக்குமுறைக்கு ஆளான ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் போராட்டமாகத் தொடங்கிய வைக்கம் போராட்டம், இந்திய அளவில் கவனத்தை ஈர்த்த ஓர் உரிமைப் போராட்ட நிகழ்வாக வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளது. பின்னாளில் இந்தியாவில் நிகழ்ந்த பல கோவில் நுழைவுப் போராட்டங்களின் துவக்கப்புள்ளி தான் இந்த வைக்கம் போராட்டம். அண்ணல் அம்பேத்கர் 3.3.1930 அன்று முன்னெடுத்த, நாசிக் நகரில் உள்ள காலாராம் கோயில் நுழைவுப் போராட்டமும், வைக்கம் போராட்டம் தந்த தாக்கமே. இப்போராட்டத்தில் பெரியாரின் பங்களிப்பு இன்றியமையாதது என்பதை இக்கட்டுரை விவரிக்கிறது.

• • • •

முன்னுரை

கோட்டயம் மாவட்டத்தில் உள்ள வைக்கம் என்ற ஊரிலிருந்த மகாதேவர் கோயிலைச் சுற்றியிருந்த தெருக்களில், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், ஈழவர்கள், தீயர்கள், புலையர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் நடமாடக் கூடாது என்றிருந்த தடையை நீக்க, சென்ற நூற்றாண்டில் வைக்கம் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. ஆனால், இந்து மதத்தைத் தவிர்த்த பிற சமயத்தினர் அத்தெருக்களில் நடமாட அப்பொழுது தடை இருக்கவில்லை. இத்தெருக்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் நடமாட மட்டுமே தடை, மற்றபடி நாய், பூனை, மாடு போன்ற விலங்குகள் வீதிகளில் சென்று வருவது வழக்கம். பிரித்தானிய இந்தியாவின்

திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் தீண்டாமைக்கு எதிராக நடைபெற்ற இப்போராட்டம், சென்ற நூற்றாண்டில் இந்திய வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற ஒரு போராட்டம். வைக்கம் போராட்டம் தற்பொழுது நூறாண்டு என்ற கால எல்லையை நெருங்கியுள்ளது. இப்போராட்டம் 1924 மார்ச் 30 முதல், 1925 நவம்பர் 23ஆம் தேதி வரை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இடையில் இப்போராட்டம் தொய்வடைந்த நிலையில் கேரள போராட்டக் குழுவினரின் அழைப்பை ஏற்று வைக்கம் போராட்டத்தில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா. பங்கேற்றார். இப்போராட்டத்தில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா. அவர்களின் பங்களிப்பு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

போராட்ட வரலாறு

திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தின் ஈழவ ('நாடார்') வகுப்பைச் சார்ந்த வழக்கறிஞர் மாதவன் என்பார், ஒரு வழக்கை முன்னிட்டு வழக்கு விசாரணையில் பங்கேற்க நீதிமன்றம் இருக்கின்ற இடத்திற்குச் சென்றபொழுது, அவர் ஈழவர் என்பதால் அப்பகுதி அவருக்குத் தடை செய்யப்பட்ட பகுதி என்றும், அவர் அங்கே போகக்கூடாது என்றும் தடுக்கப்பட்டார். இதனால் திருவனந்தபுரத்து ஈழவச் சமுதாயத் தலைவர்கள் சிலரும், வழக்கறிஞர் மாதவன், டி.கே. மாதவன், கேரளக் காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் கே.பி. கேசவமேனன் போன்றோர் போராட்டம் செய்ய முடிவெடுக்கின்றனர் [1].

ஈழவர் உரிமைகளுக்காகத் தொடர்ந்து போராடி வந்த டி.கே. மாதவன், 1923ல் காக்கிநாடா காங்கிரஸ் மாநாட்டில், கேரளாவில் ஒடுக்கப்பட்டவர் நிலையைக் காங்கிரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் பகுதியாகச் சாதி ஒழிப்புக்காகப் போராடுவதைக் காக்கிநாடா காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டதுடன், திருவிதாங்கூர் காங்கிரஸ் நேரடியாகப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கக் காந்தி உடன்பட்டார். காந்தி திருநெல்வேலிக்கு வந்த பொழுது, டி.கே. மாதவன் காந்தியிடம் போராட்டம் குறித்து நேரடியாக விவாதித்து, எழுத்து மூலமாக காந்தியின் ஒப்புதல் பெற்று, அதைத் தன்னுடைய தேசாபிமானி இதழில் டி.கே. மாதவன் வெளியிட்டார் [2].

போராட்டக் களமாக, கோட்டயம் மாவட்டத்தில் உள்ள வைக்கம் தேர்வு செய்யப்பட்டது. போராட்டக் காலத்தில் தடையை மீறிய போராளிகளும், போராட்டத் தலைமை ஏற்றவர்களான டி.கே. மாதவன், கே.பி. கேசவமேனன் என, ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கைதான பிறகு தலைமைப் பொறுப்பில் எவரும் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரசுத் தலைவராக இருந்த பெரியார் தமிழ்நாட்டில் தீண்டாமைக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

வைக்கம் போராட்டத்தில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா.:

போராட்டக் குழு பெரியாரை அழைக்க முடிவு செய்தது. கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் இருந்த கே.பி. கேசவமேனன், குரூர் நீலகண்ட நம்பூதிரி, ஜார்ஜ் ஜோசப் போன்ற தலைவர்கள், பெரியாரை வந்து போராட்டத்தைத் தொடருமாறு கேட்டுக் கொண்டு பெரியாருக்குக் கடிதங்களைக் கொடுத்து அனுப்பினர் [3, 4]. போராட்டத் தலைவர்களில் ஒருவரான ஜார்ஜ் ஜோசப்பின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய ஜார்ஜ் ஜோசப்பின் பேரனும் இதைத் தன் நூலில் குறிப்பிட்டு இருப்பதாகவும், ''நான் கட்டாயம் வரவேண்டுமா?'' என்று பெரியார் இரண்டு முறை கேட்டு, ''நீங்கள் கட்டாயம் வந்தாக வேண்டும், நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது'' என்று சொன்ன பிறகு தான் பெரியாரும் வைக்கம் சென்றதாகப் பெரியார் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் சொல்லியிருக்கிறார் என்று வைக்கம் போராட்டம் குறித்த ஆய்வு மேற்கொண்டு நூல் எழுதிய பழ. அதியமான் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் காந்தி பெரியாரைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறவில்லை. கேரளர்களின் அழைப்பின் பேரில் வைக்கம் போராட்டம் அல்லது வைக்கம் சத்தியாகிரகம் என்ற நிகழ்வில் பங்கேற்று பெரியார் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார் [3].

''பெரியார் வந்த பிறகு, இயக்கத்திற்கு ஒரு புதிய உயிர் கிடைத்தது'' என்று வைக்கம் போராட்டம் குறித்து முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் புத்தகம் எழுதிய டி.கே. ரவீந்திரன் எழுதியுள்ளதாகவும், பெரியாரின் சொற்பொழிவுகளால் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக மாறியதாக டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் உள்ளிட்ட பத்திரிகையாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் என்றும் பழ. அதியமான்

குறிப்பிடுகிறார். ஏப்ரல் 13ஆம் தேதி வைக்கம் சென்று போராட்டம் மேற்கொண்டார் பெரியார். அரசர், பெரியாரின் நண்பர் என்பதால் அவருக்கு அரச மரியாதை தரப்பட்டது. ஆனால், தான் அரசுக்கு எதிராகப் போராட வந்திருப்பதாகக் கூறி அதை ஏற்க மறுத்தார் பெரியார். ஓரிரு வாரங்கள் பல இடங்களில் பரப்புரை மேற்கொண்டார் [3].

இது குறித்து அவருடன் பல இடங்களுக்குப் பயணமான கோவை அ. அய்யாமுத்து, தனது 'நான் கண்ட பெரியார்' நூலில் குறிப்பிடுகிறார். பெரியார், கோவை அ. அய்யாமுத்து, சங்குப்பிள்ளை, கோட்டார் டாக்டர் எம்பெருமாள் நாயுடு ஆகியோர் திருவாங்கூர் முழுவதும் பல இடங்களுக்குச் சேர்ந்தே படகிலும் காரிலும் சென்று பரப்புரை செய்துள்ளார்கள். அப்பொழுது மோட்டாரில் பயணம் செய்யும் பொழுது பெரியார் கையில் எப்பொழுதும் பாரதியாரின் கவிதை நூல் இருக்குமாம். வந்தே மாதரம், வாழ்க செந்தமிழ், மறவன் பாட்டு, முரசுப் பாட்டு ஆகிய பாடல்களைப் பெரியார் உரக்கப் பாடிக் கொண்டே இருப்பார் என்று தங்களின் வைக்கம் போராட்ட காலத்தை நினைவு கூர்கிறார் கோவை அய்யாமுத்து (அப்பொழுது பாரதி மறைந்து இரண்டாண்டுகள் கடந்திருந்தது).

ஆலப்புழையில் பெரியார் உரையாற்றிய பிறகு, ஒரு வழக்கறிஞர் வீட்டில் பெரியாரும் அய்யாமுத்துவும் தங்கினார்கள். அன்றைய உரையைத் திரு. வி. க. அவர்கள் நடத்தும் நவசக்தி இதழுக்கு அனுப்ப விரும்புவதாகப் பெரியார் சொல்லவே, தங்கியிருக்கும் வீட்டில் கேட்டு சில காகிதங்களையும் எழுதுகோலையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு உறங்கச் சென்றார் அய்யாமுத்து. பெரியார் பலமுறை எழுதி எழுதி, அவற்றில் தனக்கு மனநிறைவு வராமல் எல்லாவற்றையும் கிழித்துப் போட்டுவிட்டார். மறுநாள் காலையில் அய்யாமுத்து, ''எழுதியாயிற்றா?'' என்று கேட்ட பொழுது, தான் கிழித்துப் போட்ட குப்பையைக் காட்டினார் பெரியார். அதைப் பார்த்துச் சிரித்த அய்யாமுத்து பெரியார் உரையை எழுதிய பின்னர் அதை நவசக்திக்கு அனுப்பினார்கள். 'வைக்கம் வீரர் சொற்பொழிவு', 'வைக்கத்தப்பன் வழி காட்ட வேண்டும்' என்ற தலைப்புகளில் நவசக்தியில் வெளியிட்டார் திரு. வி.க. (நான் கண்ட பெரியார், பக்கம்-12) [5].

வைக்கம் வீரர் சொற்பொழிவு:

''என்னைப் பற்றி மிக அதிகம் கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் கூறிய அவ்வளவு புகழுக்கும் பெருமைக்கும் நான் யோக்கியதை உடையவனல்லன். என் மீது உள்ள ஏதோ அன்பாலேயே அவ்விதம் கூறியிருக்கக் கூடும். ஆனால், அப்புகழுரைகள் எனது கொள்கைக்கும், தத்துவத்திற்கும், திட்டத்திற்கும் அதிக ஆதரவு தருவன எனும் அளவில் - ஒருவாறு அவைகளை ஒப்புக் கொள்கிறேன். இப்புகழுரைகளால் எனது திட்டத்திற்கு உயர்வு கொடுக்கிறீர்கள் எனும் முறையிலிருந்து அதற்குத் தேசத்தில் எவ்வளவு ஆதரவு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுகொள்ளுதல் கூடும். எனது தொண்டினையும் அதன் கருத்துகளையும் அக்கிராசனர் அவர்களும், நண்பர் சிவலிங்கச் செட்டியார் அவர்களும், எடுத்துச் சொன்னார்கள். எனது கொள்கையை எடுத்துரைக்கவே நானும் இங்கு வந்தேன். மூடத்தனமான பழக்கவழக்கங்களையும், குருட்டு நம்பிக்கைகளையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்பதே எனது கொள்கை.

நான் சொல்லுவதில் சில, தவறென உங்களுக்குத் தோன்றலாம்; ஆனால் அதிலுள்ள நன்மைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதே உங்கள் கடமையாகும். எனது தொண்டினை நாட்டின் பல பாகத்திலுமுள்ள பெரியோர்கள் ஆதரித்து வருகிறார்கள். இத்தொண்டு அவசியமென்பதற்கு, ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இப்போது வரை அதிக ஆதரவு கிடைத்து வருகிறதே சான்றாகும். அப்பிரச்சாரத்தை இந்த நாட்டில் செய்ய வேண்டுமென்பது எனது நீண்டநாள் அவா.

இங்குள்ள பிரபலஸ்தர்கள் பன்முறை அழைத்தும் இப்பொழுது தான் வரும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இத் தனவைசிய நாட்டில், எனது கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு அதை அனுஷ்டான முறையிலும் கொண்டுவர ஆரம்பித்து விடுவார்களானால், அதனால் இந்த நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல, இந்த மாகாணத்திற்கே பெரும் பயனும் நன்மையும் விளையுமென்று நம்புகிறேன். இந் நாட்டவராகிய நீங்கள் அவ்வளவு தூரம் முக்கியஸ்தர்களாக இருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் இதுவரையில் உங்கள் பணத்தாலும், அறிவாலும், ஆற்றலினாலும்,

பக்தியினாலும் செய்து வந்ததைப் பற்றிக் குறை கூறுவதாக நினைக்கலாம். இவ்வளவு காலமாய்த் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ நீங்கள் செய்துவந்த ஒரு தொண்டினைக் குற்றம் சொல்வதெனக் கருத வேண்டாம். நான் சொல்வதில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடையவர்கள் பலர் இருக்கலாம். நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டுப் பேசி, அதன் பின்பே ஒரு நன்முடிவுக்கு வர வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

சிலரின் அருவருப்புக்கோ, கோபத்திற்கோ பயந்து நான் திட்டத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் சுபாவமுடையவனல்லன். அவ்விதம் செய்வது பயத்தாலும், சுயநன்மையாலுமேயாகும். நான் சொல்வதில் குறை இருப்பதாகக் கருதும் கனவான்கள் அதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். எனது அனுபவத்தில் இதுவரை செய்து வந்த தொண்டில் பெற்றதைத் தங்கள் சொந்த புத்தியைக் கொண்டு ஆலோசித்து நியாயமென்று ஒப்புக் கொண்டவைகளைச் செய்கையில் செய்யுமாறு மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனது பிரசங்கத்தைக் கேட்டு, நீங்கள் ஒருக்கால் பதட்டமடையக் கூடும். அய்ந்து, ஆறு வருடத்திய தேசத் தொண்டே என்னை இந்நிலையில் கொண்டுவந்து விட்டது. நமது கஷ்டத்துக்கும் தாழ்ந்த நிலைமைக்கும் ஆங்கிலச் சர்க்கார் தான் காரணம் என்று எண்ணி வந்தேன். அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் கிளர்ச்சியில் சேர்ந்து ஆங்கிலச் சர்க்காரைத் திருத்த நானும் ஏதோ செய்து பார்த்தேன். அதற்காக, மகாத்மா காந்தியடிகள் காங்கிரஸ் மூலமாய்ச் சொன்ன ஒவ்வொரு திட்டத்தையும் என்னால் கூடியவரை பிரச்சாரம் செய்து வந்தேன்.

அக்காலத்தில் தேசம் மகத்தான தியாகம் செய்து கஷ்ட நஷ்டங்களையும் சகித்து வந்தது. அதனால் என்ன பயன் அடைந்தோம்? நாம் யாருக்காக, எவருடைய விடுதலைக்காக, அப்பெரும் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தோமோ - யாருக்காக இன்னும் தொண்டு செய்ய விரும்புகின்றோமோ - அத்தகைய துர்பாக்கியமான நிலையிலுள்ள கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு என்ன பலன் ஏற்பட்டது? அப்பெருங்கிளர்ச்சியின் பலனையும், பெயரையும் வைத்துக்கொண்டு, படித்த ஒரு சிறு கூட்டத்தார் பதவியும், பட்டமும், பெயரும், பெரும் பணமும் பெற்றார்கள் என்பது தவிர, எதற்காக அவ்வளவும் நடந்ததோ அதற்காக, அவ்வியக்கத்திற்குக் கொஞ்சமும் நன்மை ஏற்படவில்லை. கஷ்டத்திற்கும், நஷ்டத்திற்கும் தயாராக இருந்து நடத்திய நமக்கு, அதன் பலனை அடைய மார்க்கமில்லாமல் போனதற்குக் காரணம் என்ன என்று சற்று ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்போம்.

நமது இன்றைய தளர்ச்சிக்குக் கேவலம், சர்க்கார் மட்டும் காரணமல்ல. அரசியல் கொடுமையை விட, மத சம்பந்தமான கொடுமைகள் மிக அதிகமாக இருப்பதே அதற்குக் காரணம். நமது வறுமைக்கும் அடிமைத்தனத்துக்கும் காரணம் நாமேயாவோம். மதத்தின் பெயரால், ஒரு சிலர் சுயநன்மையால், சுயமரியாதையற்ற முறையில் நாம் கஷ்டப்பட்டு வருகிறோம். நாம் மீளவேண்டுமானால் - சுயமரியாதை பெற்று மக்களாக வாழ வேண்டுமென்று நினைத்தால் - அடிமைப்படுத்தும் மூட நம்பிக்கைகளையும், குருட்டுத்தனமான பழக்கவழக்கங்களையும் முதலில் விட்டுவிட வேண்டும். அரசியல் கொடுமையைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்வோம். பார்ப்பனர்கள், மதத்தின் பெயரால் இதுவரை செய்துவந்த பழக்க வழக்கங்களைத் தகர்க்கும் வன்மை நமக்கு வந்துவிட்டால் தான், ஆங்கிலச் சர்க்காரிடம் நியாயத்தை எதிர்பார்க்க அருகதையுள்ளவர்களாவோம். இவர்களின் புரட்டிலிருந்து தப்பும் நமக்கு, ஆங்கிலச் சர்க்காரை எதிர்ப்பது ஒரு பெரிதல்ல. இதுவரை எங்கும் உள்ள கனவான்களும், சங்கங்களும், சபைகளும், பல பொது ஸ்தாபனங்களும் எனது தொண்டு நியாயமானது என்பதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இன்னும் ஒப்புக் கொண்டும் வருகிறார்கள்.

ஒவ்வோர் இடங்களிலும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியுண்டாகப் பாடுபடுங்கள். உங்களைப் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக மிதித்து அடிமைப்படுத்தி வாழும் வழக்கத்தை - உங்கள் மயிர்க் காம்புகளிலெல்லாம் கூடித் தடிப்பேறிய மானமற்ற வாழ்க்கை நிரம்பிய உணர்ச்சியை - உடனே உதறித் தள்ளுங்கள்! குருட்டுத்தனமான, மூடநம்பிக்கையுள்ள, புரோகிதக் கொடுமைகளைக் களைந்து, ஆண்மையுடன் நீங்களும், உங்கள் பின் சந்ததியாரும் வாழத்தக்க முறையில் உங்கள் வாழ்க்கையைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளுமாறு உங்களைப் பணிவுடன் வேண்டுகிறேன்.''

(வைக்கம் வீரர் சொற்பொழிவு - திரு. வி. கலியாணசுந்தரனாரின் 'நவசக்தி' 1924 இதழில் இக்கட்டுரை வெளியானது) [6]

வைக்கம் போராட்டத்தைத் தடை செய்யும் முயற்சியில் பெரியாரின் பேச்சுக்கும், அவர் அங்கு நுழையவும் தடை போடப்பட்டது. வைக்கத்திற்குச் சென்ற பெரியார் கைது செய்யப்பட்டு ஒரு மாதம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். தலைமையேற்ற கோவை அய்யாமுத்து, எஸ். இராமநாதன் என, வரிசையாக அடுத்தடுத்து கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஈரோட்டிலிருந்து வைக்கம் வந்து, பெரியாரின் மனைவி நாகம்மையாரும் போராட்டத்தில் பங்கேற்றார். பெரியாருக்குச் சிறைத்தண்டனை முடிந்த பிறகு, ஊரை விட்டு வெளியேறாமல் மீண்டும் போராட்டத்திற்குச் சென்றார். எனவே மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டு, இம்முறை அவருக்கு நான்கு மாதத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ 140 நாட்கள் பெரியார் வைக்கத்தில் இருந்தார் எனப் பழ. அதியமான் குறிப்பிடுகிறார் [3].

வைக்கம் போராட்டத்தில் காந்தி

காந்தி தொடர்ந்து, போராளிகளுக்குப் போராட்டம் குறித்து ஆலோசனை தந்தார். இது இந்துக்களின் பிரச்சனை, அதற்கு இந்துக்கள் தான் தீர்வு காண வேண்டும், பிற சமயங்களைச் சார்ந்தவர் இப்போராட்டத்தில் ஈடுபடக் கூடாது என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். எனவே, ஜார்ஜ் ஜோசப் போன்றோர் போராட்டத்திலிருந்து விலகினர். போராட்டம் துவங்கிச் சுமார் ஓர் ஆண்டிற்குப் பிறகு, போராட்டம் தொய்வடையும் நிலையை எட்டிய பொழுது, 1925 மார்ச் மாதம் காந்தி வைக்கம் வந்து, அனைத்து குழுவினரிடமும் பேச்சுவார்த்தை நடத்த, இரு பிரிவினரும் சில விட்டுக் கொடுத்தலுக்குப் பிறகும், சில விலக்குகளுக்குப் பிறகும், ஓர் உடன்படிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டார்கள் [7].

கோட்டயம் மாவட்டத்தில் உள்ள வைக்கம் நகரில், தந்தை பெரியார் நினைவுப் பூங்காவில், பெரியாரின் வைக்கம் போராட்டப் பங்களிப்பிற்கான நினைவுச் சின்னமாக, அங்கு அவருக்குத் தமிழ்நாடு அரசின் சார்பில் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது [8].

முடிவுரை

"தமிழ்நாட்டில் ஈவேரா அவர்கள் வைக்கம் வீரர் என்று சொல்லப்படுவது குறித்து கேரள ஈழவ வரலாற்றாசிரியர்களே நமுட்டுச் சிரிப்புடன் தான் எதிர்வினையாற்றுவார்கள்" என்று எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் தன் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டு உள்ளார். 'வைக்கம் வீரர்' என்ற பட்டத்திற்குப் பெரியார் ஈவெரா தகுதியற்றவர் என்ற கோணத்தில் அவர் கட்டுரையில் தன் கருத்தைச் சொல்லிச் செல்கிறார் [9].

ஆனால், வைக்கம் போராட்டத்தில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா. வுடன், தான் இணைந்து பல ஊர்களுக்குப் பயணித்துச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியதாகக் கோவை அய்யாமுத்து தனது 'நான் கண்ட பெரியார்' நூலில் எழுதியுள்ளார். சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு வழிகாட்டி என்று சொல்லும் அளவிற்குக் கோவை அய்யாமுத்து உழைத்ததாகப் பெரியார் ஈ.வெ. ரா.வும் அவரைப் பாராட்டி உள்ளார். மேயோ கூற்று மெய்யா? பொய்யா? என்ற நூலை எழுதியவர் கோவை அய்யாமுத்து. இந்த நூலின் மதிப்புரை 22.12.1929 அன்று குடி அரசு இதழில் வெளியாகி உள்ளது [10].

"'மேயோ கூற்று மெய்யா? பொய்யா?' - கோவை திருவாளர் அ.அய்யாமுத்து அவர்களால் இயற்றப் பெற்ற மேற்கண்ட நூலின் பிரதி ஒன்று வரப் பெற்றோம்" என்று தொடங்கும் நூல், மதிப்புரை ஒன்று தொடர்ந்து, "வைக்கம் வீரர், மாசற்ற நெஞ்சுடையார், தூய வாழ்க்கையினர், துகளிலாப் பொது நோக்குடையார், தேசத் தொண்டில் திளைத்த திண்மையினார், அத்தேசத் தொண்டைக் கதர்தொண்டில் ஈடுபடுத்தித் திகழும் திருவுடையார், திராவிடன், குடியரசு பத்திரிகைகளில் பழந்தமிழ் மக்களிடை பாரறிய மெய்ஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் வரைந்த பயிற்சி மிக்கார், கோவை திருவாளர் அ. அய்யாமுத்து அவர்கள் "மேயோ கூற்று மெய்யா? பொய்யா?" என்னும் தலைப்போடு ஒரு நூலை வெளியிட்டுத் தக்க விடையிறுத்துகின்றார்" என்று குறிப்பிடுகிறது.

இதில் வைக்கம் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற அய்யாமுத்து அவர்களையும் வைக்கம் வீரர் என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. இக்காலத்தில்

விளையாட்டு வீரர், ஒலிம்பிக் வீரர் என்று போட்டிகளில் பங்கேற்பவரைக் குறிப்பிடுவது போல, புரட்சி செய்யும் போராளிகளை அந்தப் போராட்டத்தின் வீரர் என்று குறிப்பிடுவது அன்றும் வழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது. இந்த வழக்கத்தை ஒட்டியே திரு.வி.க. அவர்களும் 'வைக்கம் வீரர் சொற்பொழிவு' என்ற தலைப்புடன் பெரியாரின் வைக்கம் சொற்பொழிவைத் தனது இதழில் 1924 ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

'சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்' என்று சொல்வதை எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளும் மக்கள், 'வைக்கம் வீரர் ஈவெரா' என்றால் மட்டும் ஜெயமோகன் பாணியில் நமுட்டுச் சிரிப்பு செய்வது, வேடிக்கையானது மட்டுமல்ல; சமநீதிக்காகப் போராடுபவர்களை இழிவுபடுத்தும் ஒரு தரக்குறைவான செய்கையே! "தமிழ்நாட்டில் ஈவேரா அவர்கள் வைக்கம் வீரர் என்று சொல்லப்படுவது குறித்துக் கேரள ஈழவ வரலாற்றாசிரியர்களே நமுட்டுச் சிரிப்புடன் தான் எதிர்வினையாற்றுவார்கள்" என்று ஜெயமோகன் குறிப்பிட்டிருப்பதை, அறியாமை என்ற பிழையின் கீழ் வகைப்படுத்திக் கடந்துவிடலாம்.

பெரியார், வைக்கம் வீரரே! அதற்கான ஆதாரங்களையும் மெய்வடிவங்களையும், வைக்கம் போராட்டத்தில் உடன் பங்கேற்ற போராளிகளே பேசியும் எழுதியும் ஆவணப்படுத்தி உள்ளனர். வைக்கம் போராட்டத்தில் பெரியாரின் பெரும் பங்களிப்பை, அண்டை மாநிலமான கேரள அரசே உறுதிப்படுத்தியும் உள்ளது. இந்த வைக்கம் போராட்ட நூற்றாண்டில், பெரியாரின் தொண்டினை எண்ணிப் பார்த்துப் போற்றுவோம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வைக்கம் போராட்ட வரலாறு, தொகுப்பாசிரியர்: கி. வீரமணி., எம்.ஏ., பி.எல்., திராவிடர் கழக வெளியீடு.
2. நூல் அறிமுகம்: வைக்கம் போராட்ட வரலாறு. வினவு செய்திப் பிரிவு, செப்டெம்பர் 6, 2019. https://www.vinavu.com/2019/09/06/book-intro-vaikkam-poraata-varalaru/
3. வைக்கம் போராட்டம்: பெரியார் கலந்து கொள்ள காரணம் என்ன? - பழ. அதியமான் நேர்காணல், ஜனவரி 27, 2020. https://www.bbc.com/tamil/india-51253343
4. இளைஞர்களுக்கு தந்தை பெரியார் வரலாறு, பாவலர் நாரா. நாச்சியப்பன், முதற்பதிப்பு-1997.
5. "நான் கண்ட பெரியார்", கோவை அ. அய்யாமுத்து. நண்பர் வரிசை -1, முதற்பதிப்பு-1957, தமிழகம் பதிப்பகம், சென்னை,
6. "ஈ.வெ.ராமசாமி என்கிற நான்", தொகுதி - 1. தொகுப்பு: பசு. கவுதமன், பக்கம்-55, பாரதி புத்தகாலயம், 2018.
7. வைக்கம் போராட்டம்: காந்தியின் வருகை நிகழ்த்திய மாற்றங்கள், பழ. அதியமான். அக்டோபர் 22, 2019, இந்து தமிழ் திசை. https://www.hindutamil.in/news/opinion/columns/521434-the-arrival-of-gandhi.html
8. Tamil Nadu plans to observe 100th anniversary of Vaikom protest, as July 2024 marks the completion of 100 years of late social reformer Periyar E.V. Ramasamy's Vaikom protest, the Chief Minister is expected to make an announcement with regards to this, The Hindu Bureau, January 23, 2023. https://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/tamil-nadu-plans-to-observe-100-years-of-completion-of-vaikom-protest/article66424663.ece
9. வைக்கமும் காந்தியும் 1, 2. ஜெயமோகன். ஜனவரி 2010 https://www.jeyamohan.in/5789/ & https://www.jeyamohan.in/5792/
10. குடிஅரசு 1929 பகுதி 2, பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்-தொகுதி 9, பக்கம் 336. பதிப்பு-2008, பெரியார் திராவிடர் கழகம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர். தேமொழி என்கிற ஜோதி தேமொழி அவர்கள், தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை–யின் செயலாளராகப் பொறுப்பு வகிக்கின்றார். இணைய இதழ்களில் எழுதி வரும் தமிழ் ஆர்வலரான தேமொழி, நிர்வாகவியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்று, அமெரிக்க ஒக்ல–ஹோமா மாநில அரசில் திட்ட ஆய்வாளராகவும் பணிபுரிந்தவர். திருச்சியைச் சேர்ந்த இவர் கடந்த 35 ஆண்டுகளாக அமெரிக்காவில் வசித்து வருகிறார். இதுவரை 13 நூல்களை வெளியிட்டுள்ள தேமொழி, கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், அறிவியல் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் போன்றவற்றை எழுதுவதில் ஆர்வம் உள்ளவர்.

The Essence of Social Justice.

- "If a larger country oppresses a smaller country, I'll stand with the smaller country.
- If the smaller country has a majoritarian religion that oppresses minority religions, I'll stand with minority religions.
- If the minority religion has caste and one caste oppresses another caste, I'll stand with the caste being oppressed.
- In the oppressed caste, if an employer oppresses his employee, I'll stand with the employee.
- If the employee goes home and oppresses his wife, I'll stand with that woman.

Overall, oppression is my enemy!"

Periyar E.V.R

உயர்கல்வியும் திராவிட இயக்கமும்

முனைவர் வா. நேரு

கட்டுரைச் சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டில் இன்று பட்டதாரிகள் இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்கு உயர்கல்வி விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இது மிக எளிதாகக் கிடைத்து விடவில்லை. இன்னும் இந்திய ஒன்றியத்தின் பல மாநிலங்களில் உயர்கல்வி எட்டாக்கனியாகவே இருக்கும் போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? என்ற கேள்விக்கு விடை தேடி, அதற்கான மூல முழுமுதற் காரணம்: திராவிட இயக்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் யாவருக்காகவும் போராடிப் பரவலாக்கிய கல்விக் கொள்கையே என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

இந்திய நாடு விடுதலை பெற்ற பின், இராஜாஜி அவர்களின் காலம் வரை, தமிழ்நாடும் பிற மாநிலங்களைப் போலவே கல்வியில் பின் தங்கிய நிலையில் தான் இருந்ததெனினும், பெரியாரும் காமராசரும் கல்விக் கண்ணை எங்ஙனம் எளியோருக்கும் திறந்து விட்டனர் என்பதை ஆய்ந்து, அவர்களுக்கு முன்னமேயே நீதிக் கட்சியின் ஆட்சியில் கல்விக்கான வித்து இடப்பட்டதை நினைவு கூர்ந்து, திராவிட இயக்க அரசுகள் அமைந்த பின், காமராசர் பரவலாக்கிய துவக்கக் கல்வியையும் கடந்து, உயர் கல்வியை எவ்வாறெல்லாம் திராவிட இயக்கம் வெகு மக்களிடையே பரவலாக்கி, இன்றைய சமூக-பொருளாதார ஏற்றநிலைக்கு வழிகோலியது என்பதை இக் கட்டுரை விளக்குகின்றது. அது மட்டுமன்றித் துவக்கக் கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரை, அடித்தட்டு மக்களையும் குறிப்பாகப் பெண்களையும் ஊக்கப்படுத்தும் விதமாகப் பல்வேறு கல்வி மானியங்களையும், சத்துணவு போன்ற திட்டங்களையும் பரவலாக்கியது திராவிட இயக்கமே. இந்த உணவூக்கத்தைப் பின்லாந்து போன்ற அயல்நாடுகளிலும் கடைப்பிடிப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது இக்கட்டுரை. ஆனால், எல்லாருக்குமான கல்வியை ஒருசாராருக்கு மட்டுமே பழையபடி வகுத்தளிக்க வேண்டி, ஆதிக்கச் சக்திகள், கல்வியை மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து தங்கள் பட்டியலுக்கு எடுத்துக் கொண்டு, எவ்வாறெல்லாம் கல்வி பரவலாவதைத் தடுத்துக் தீங்கிழைக்கிறார்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டி வருங்காலச் சிக்கல்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தோற்றுவாய்

''உரிமையும் உயர்வும் கொண்ட
உலக நாடுகள் அனைத்தும்
கருவியாய்க் கொண்ட ஒன்று கல்வி'

என்று குறிப்பிடுவார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். இந்திய ஒன்றியத்தில் மற்ற மாநிலங்களை விட உயர்கல்வி விகிதத்தில் சிறப்புற்று இருக்கும் தமிழ்நாட்டில், திராவிட இயக்கம் கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக மக்களின் உயர்வுக்குக் கருவியாக கையில் எடுத்த, எடுத்திருக்கும் ஆயுதம் கல்வி. நீதிக் கட்சி ஆட்சி தொடங்கி இன்றைக்கு இருக்கும் 'திராவிட மாடல்' ஆட்சி வரை, கல்வி சார்ந்து பலவித முன்னெடுப்புகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. நேரடியான ஆட்சியாளர்களாகத் திராவிட இயக்கங்கள் இருந்து செய்தவையும், ஆட்சியில் இல்லாமல் தந்தை பெரியார் அவர்களும் அவருக்கு முன் இருந்த திராவிட இயக்க முன்னோடிகளும் கல்விக்காகச் செய்த போராட்டங்களும் பிரச்சாரங்களும் வரலாற்றில் அழுத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளன.

திராவிட இயக்கம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம். வர்ணாசிரமத்தின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களான பார்ப்பனரல்லாத மக்கள், தங்கள் உரிமைகளுக்காக ஒன்றிணைந்து போராடவும் வாதாடாவும் தொடங்கி, தங்களுக்கான குரலை ஓங்கி ஒலிப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்த இயக்கம். தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை உணராமல் இருந்த மக்களுக்கு, அந்த அநீதியைச் சுட்டிக்காட்டி, அதை நீக்க என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை எடுத்துச்சொன்ன இயக்கம். 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப' என்று வாழ்ந்த தமிழினம், இடையில் ஏற்பட்ட ஆரிய ஊடுருவலின் காரணமாகக் கல்வியை இழந்தது. வர்ணத்தின் பெயரால் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. இழந்த கல்வியை மீண்டும் பெறுவதற்கான உணர்ச்சியை, எழுச்சியைக் கொடுத்தது திராவிட இயக்கம்.

திராவிட இயக்கத் தோற்றம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்க காலம்; குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமானால், 1912-ஆம் ஆண்டு. சென்னை நகரில் பணியாற்றிய அரசு ஊழியர்கள் சிலர், தாங்கள் பிராமணரல்லாதாராய் இருந்த ஒரே காரணத்தாலேயே உத்தியோகத் துறையில் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும், வேலை உயர்வு போன்ற நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டதையும் உணர்ந்து மனம் புழுங்கி, கலந்துரையாடவும், இணைந்து செயல்படவும், ஒன்றுபட்டுத் தங்கள் குறைகளை எடுத்துரைக்கவும், 1912-ஆம் ஆண்டு 'மெட்ராஸ் யுனைட்டெட் லீக் (Madraas United League) என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கினர். ''இந்த அமைப்பிற்கு வழிகாட்டியாகவும், துணையாகவும் இருந்தவர் அப்போது சென்னையில் சிறந்த டாக்டர்களில் ஒருவராக விளங்கிய நடேசனார் ஆவார். அவர் தாம் திராவிட இயக்கத்தின் நிறுவுநர்'' (1) என்று முரசொலி மாறன் குறிப்பிடுவார்.

நடேசனார் அவர்களின் சீரிய செயல்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து ''ஆண்டுதோறும் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறும் பிராமணரல்லாத இளம் பட்டதாரிகளுக்கு வரவேற்பு நடத்தி, அவர்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களது சமுதாயக் கடமையை நினைவுறுத்துவதும் அந்த அமைப்பின் பணிகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறும் பிராமணரல்லாத மாணவர்கள் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாக இருந்தமையால் இது சாத்தியமாயிற்று. (2). உயர்கல்வி பெறும் திராவிடர்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாக 1913,1914-களில் இருந்தது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட 650 பட்டதாரிகளில் பிராமணர்கள் 452 பேர், பிராமணரல்லாத இந்துக்கள் 12 பேர், பிற இனத்தவர் 74 பேர்'' (3). இன்றைக்கு பட்டதாரிகள் இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்குத் தமிழ்நாட்டில் உயர்கல்வியின் விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இது மிக எளிதாகக் கிடைத்துவிடவில்லை. இன்னும் இந்திய ஒன்றியத்தில் உள்ள பல மாநிலங்களில் உயர்கல்வி என்பது எட்டாக்கனியே என்னும் நிலைமை இருக்கும் போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?

படிப்பதற்கான வசதியை ஏற்படுத்துதல்

சூத்திரர்களுக்கு, பஞ்சமர்களுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் கல்வியைக் கொடுக்காதே என்பது மனுதர்மம். அதன் அடிப்படையில் ஆட்சி செய்த

மன்னர்கள் பலரும், சமூகத்தின் அடித்தட்டில் இருந்த சூத்திரர்களுக்கு, பஞ்சமர்களுக்குக் கல்வி கொடுக்கவில்லை. அது ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியிலும் சில மாற்றங்களோடு தொடர்ந்தது. அண்டாமையும் தீண்டாமையும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலும் தொடர்ந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் தோன்றியது திராவிடர் இயக்கம்.

"அப்போதெல்லாம் பிராமணர்கள் நடத்தும் விடுதிகளில் பிராமணரல்லாதார் சென்று எடுப்புச் சாப்பாடு தான் வாங்கிக் செல்லலாமே தவிர, அங்கேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இதனால் உயர்கல்வி பெறுவதற்குச் சென்னை வந்துள்ள பிராமணரல்லாத மாணவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டார்கள். (அப்போது சென்னையிலும் திருச்சியிலும் தான் முதல் தரக் கல்லூரிகள் (First Grade) இருந்தன.) அவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்குத் தேவையான 'ஹாஸ்டல்' எதுவுமில்லை. இதை உணர்ந்த டாக்டர் நடேசனார், 1916-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் சென்னையில் 'திராவிடர் சங்க விடுதி (Dravidian Association Hostel) ஒன்றைத் துவக்கினார். திருவல்லிக்கேணி அக்பர் சாகிப் தெருவில் உள்ள ஒரு பெரிய கட்டிடத்தில் பிராமணரல்லாத மாணவர்களுக்கென்று பிரத்யேகமாக அந்த விடுதி செயல்படத் துவங்கிற்று". (4).

மேற்கண்ட செய்தியைப் பார்க்கின்ற பொழுது உயர்கல்வியைத் திராவிட மாணவர்கள் பெறுவதற்கான வசதிகளை, வாய்ப்புகளை நாம் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்ற எண்ணம் திராவிட இயக்க முன்னோடிகளின் மனதில் 107 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உதித்த எண்ணம் என அறியலாம். எண்ணியது மட்டுமல்ல, அதனை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்பதையும் திட்டமிட்டு மிகச் சிறப்பாக அந்த விடுதியை நடத்தினார்கள் என்பதை "மாணவர் பால் பற்றும் பாசமும் கொண்ட டாக்டர் சி. நடேச முதலியார் 'திராவிடர் விடுதியை' எவ்வளவு சிறப்பாக நடத்தினார் என்பதை அவ்விடுதியில் தங்கியிருந்த மாணவர்கள் என்றும் நன்றி உணர்வுடன் நினைவு கொள்வர்" - என்று ஒரு பெரியவர் அந்த நற்பணியினை விவரிக்கின்றார்." (5) என்ற கூற்றின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது.

நீதிக் கட்சியும் உயர்கல்வியும்

ஒப்பற்ற தலைமை என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள், பனகல் அரசரைக் குறிப்பிடுவார். 1917-ஆம் ஆண்டு நடந்த முதல் பிரமாணரல்லாதார் மாநாட்டில், அந்த மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்த திரு பனகல் அரசர் அவர்கள் 'நமது கல்விக் கொள்கை' என்னும் தலைப்பில் பேசியதைத் திரு. முரசொலி மாறன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

"ஒரு சாராருக்கு மட்டுமன்றிச் சாதாரண மக்களுக்கும் கல்வி அமுதைக் கொடுப்பதால் மட்டுமே ஓர் ஒன்றிணைந்த சமுதாயத்தை (Social Cohesion) உருவாக்க முடியும். சமுதாய ஆற்றலைப் (Social efficiency) பெருக்க முடியும். அப்போது தான் அவர்கள், தங்கள் இயற்கைத் திறமையை வளர்த்துக்கொண்டு, அவர்களது சமுதாய-பொருளாதார அந்தஸ்தையும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயர்த்திக் கொள்ள முடியும். ஆரம்பக் கல்வி, தொழிற் கல்வி, விவசாயக் கல்வி (primary education, technical and industrial education) ஆகியவற்றை இலோட்சப இலட்சம் சாதாரண மக்களும் அடையச் செய்வதே நமது நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அதற்காக நம் சக்தி முழுவதையும் செலவிட வேண்டும். அப்போது தான் ஜப்பான் பெற்ற முன்னேற்றத்தை நாம் பெற முடியும். பெண்களைப் புறக்கணித்து விட்டு எந்த நாடும் முன்னேற முடியாது. எனவே பெண் கல்விக்கு நாம் கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டாக வேண்டும்". (6)

இந்த உரையின் உள்ளடக்கம் என்பது பெண்களுக்கும், எளிய மக்களுக்கும் கல்வி கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும் என்பதே. 1917-லேயே தொழிற்கல்வியை, விவசாயக் கல்வியை அனைவருக்கும் கிடைக்குமாறு செய்ய வேண்டும் என்பதே திராவிட இயக்கத்தின் முன்னோடிகளின் கருத்தாகும் என்பதை உணரலாம்.

நீதிக் கட்சியால் ஏற்பட்ட பலன்கள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைத் தாண்டி உயர்கல்விக்கு செல்லும் வாய்ப்பு பெற்ற திராவிடர்கள் மிகக் குறைவு. அப்படிச் சென்ற திராவிடர்கள் எல்லோருக்கும் இடம் கிடைத்ததா என்றால் இல்லை. கல்லூரியில்

சென்று சேர்வதற்கு, இன்றைக்கும் கூட கிராமப்புற மாணவர்கள் தடுமாறக்கூடிய நிலையில், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னால், ஒடுக்கப்பட்டவர்களில் கற்றவர்கள் அதிகம் இல்லாத நாட்களில், எப்படிப்பட்ட நிலைமை இருந்திருக்கும்? கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் பிராமணர்களாக இருந்த காலம் அது. படித்தவர்கள் என்றால் அவர்கள் தான், பட்டம் பெற்றவர்கள் என்றால் அவர்கள் தான் என்று இருந்த நாட்களில், நீதிக் கட்சி ஆட்சி என்ன செய்தது? முதன்முதலில் இட ஒதுக்கீட்டு அடிப்படையில் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களுக்கான இடத்தைக் கல்லூரிகளில் உறுதி செய்வதற்காக 1921-ல் ஆட்சியில் இருந்த நீதிக் கட்சியின் முதலமைச்சர் பனகல் அரசர் அவர்கள் ஓர் அரசாணையை (Communal G.O. 613) வெளியிட்டார். இந்த அரசாணை உடனடியாக அமலுக்கு வரமுடியவில்லை.

1927ல் சுயேச்சையான பி. சுப்பராயனின் அரசில் இருந்த முத்தையா முதலியார் மீண்டும் ஓர் அரசாணையை வெளியிட்டு (அரசாணை எண் 1071) இட ஒதுக்கீட்டை அமல்படுத்தினார். இதன்படி அரசு வேலை மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகளில் பன்னிரண்டில் ஐந்து பங்கு (5/12) சாதி இந்துக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. பிராமணர், ஆங்கிலோ இந்தியர், முஸ்லீம்கள் ஆகியோருக்குத் தலா பன்னிரண்டில் இரண்டு பங்கும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு 1/12 பங்கும் ஒதுக்கப்பட்டது.

கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் பிராமணர்களாகவே இருந்த நிலையில், பிராமணரல்லாத மாணவர் சேர்க்கைக்கு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டிருந்த காலகட்டம் அது; பனகல் அரசர் என்ன செய்தார்? ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் மாணவர் சேர்க்கைக்குக் குழுக்கள் அமைக்க உத்தரவிட்டார். மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்வதற்குச் சமஸ்கிருதம் படித்திருக்க வேண்டும் எனும் நடைமுறையை நீக்கினார். ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தில் இருந்த மருத்துவத் துறையை இந்திய மயமாக்கிய பெருமையும் நீதிக் கட்சி முதலமைச்சர் பனகல் அரசரையே சேரும். (7).

சமஸ்கிருதம் படித்திருப்பதற்கும் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேருவதற்கும் என்ன தொடர்பு? பார்ப்பனர்கள் தங்கள் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களை மருத்துவர்களாக ஆக்குவதற்கு எப்படிப்பட்ட ஒரு நடைமுறையை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியும் போது நமக்கு மிகப்பெரிய வியப்பு ஏற்படுகிறது.

தமிழை உயர்கல்வியாகக் கற்றவர்களுக்கு மரியாதை இல்லாமல், சமஸ்கிருதம் கற்றவர்களுக்கு அதிக மரியாதை தரக்கூடிய காலமாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் இருந்திருக்கிறது. தமிழ் மொழியே கற்றுக்கொடுக்காத ஒரு காலமாக அந்தக் காலம் இருந்திருக்கிறது. “சென்னை மாநிலக் கல்லூரி சம்ஸ்கிருதப் பேராசிரியர் குப்புசாமி சாஸ்திரிக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ.300, தமிழ்ப் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாயனாருக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ.81 என்றிருந்தது. இந்தப் பேதம் நீக்கப்பட்டது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சம்ஸ்கிருதம் படிப்பதற்குத் தான் வழி இருந்ததே தவிர, தமிழ் படிக்கக் கதவு அடைக்கப்பட்டது. நீதிக் கட்சிப் பிரமுகர்கள் ஆர்.வெங்கடரத்தினம் நாயுடு, டி.என். சிவஞானம் பிள்ளை, எஸ்.முத்தையா முதலியார், டாக்டர் ஏ.இலட்சுமணசாமி முதலியார் போன்ற தலைவர்கள் போராடிப் போராடித் தான் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழி கற்பிக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தனர்.” (8) என்று கவிஞர் கலி. பூங்குன்றன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதனைப் போலவே தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு திட்டங்கள் பற்றி, “பிட்டி. தியாகராயர் சென்னை மாநகர மேயராக இருந்த போது தான், 1921-ல் பள்ளிகளில் இலவசப் பகல் உணவு அளித்தார். இதற்காகச் சென்னை மாநகராட்சிப் பணம் செலவழிப்பதை நகராட்சிச் சட்டத்தைத் திருத்தி மாகாண அரசே ஏற்றுக் கொண்டது. இதன் காரணமாகப் பள்ளிகளுக்கு வரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இன்னும் ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த தகவல் உண்டு. இலவச இரவுப் பள்ளிகள் நடத்த முன்வந்தால், மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்ற நிலைப்பாடுதான் அது. பகல் பொழுதில் பணியாற்றச் செல்வோர் இரவில் படிக்கும் ஒரு வாய்ப்புக்குத் கதவைத் திறந்துவிட்டவர் நீதிக் கட்சித் தலைவர் பிட்டி. தியாகராயர் தான்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவையாறு அரசினர் கல்லூரி சம்ஸ்கிருதக் கல்வி நிலையமாக இருந்ததை மாற்றி, தமிழும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட ஆவன செய்தார் நீதிக் கட்சித் தலைவர் ஏ.டி.பன்னீர்செல்வம். பிராமண மாணவர்கள் மட்டும் பயன் கண்ட ராஜாமடம், ஒரத்தநாடு விடுதிகள் மற்றவருக்கும் திறந்து விடப்பட்டன. தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் 10-ம் வகுப்புத் தேர்வுக்குப் பணம் கட்டத் தேவையில்லை என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதே போல, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் கல்லூரிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் அரைச் சம்பளம் கட்டினால் போதும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அரசுப் பள்ளிகளில் வகுப்புரிமையை நிலைநாட்ட ஆண்டுதோறும் அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட உத்தரவிடப்பட்டது.

பேருந்துகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிக்கா விட்டால் பேருந்துகளின் உரிமம் ரத்துசெய்யப்படும் என்று ஆணையிட்டு, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் ஊரிலிருந்து பள்ளிகளை நோக்கிச் செல்ல வழிவகுத்தவர் நீதிக் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரான ஊ.பு.அ. சவுந்தரபாண்டியன். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைச் சேர்க்காத பள்ளிகளுக்கு மானியம் நிறுத்தப்படும் என்று ஆணையிட்டவர் முன்னோடிகளில் ஒருவரான சிவகங்கை எஸ். இராமச்சந்திரன். (9) என்று கவிஞர் கலி. பூங்குன்றன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் கல்விக்கென நிறைய நிதிகளை ஒதுக்கிச் செலவழித்தது. இதனை அமெரிக்காவைச் சார்ந்த ஆய்வறிஞர் பிரேர்ணா சிங் ‘‘மதராஸ் மாகாணம் தன்னுடைய மொத்தச் செலவில் கல்விக்காக 1900-1940 காலகட்டத்தில் 5.4% செலவிட்டது. 1940-களில் இது 16% அளவுக்கு உயர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் பரோடா, திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து செய்த செலவுக்குச் சமமாக இருந்தது, மதராஸ் மகாணம் கல்விக்கு ஒதுக்கீடு செய்த தொகை. ஆட்சிக்கு வெளியிலிருந்து, தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெரியாரின் குரல் இதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம். கட்டாயத் தொடக்கக் கல்வியை அனைவருக்கும் அளிக்க வேண்டும் என்பது உட்பட 14 அம்ச செயல்திட்டத்தை நீதிக் கட்சி அரசிடம் முன்பு பெரியார் அளித்ததை இங்கு குறிப்பிடலாம்’’. (10) என்று சிறப்பாகப் பதிவு செய்கிறார்.

இராஜாஜி ஆட்சியும் திராவிடர்களின் கல்வியும்

1921 முதல் 1937 வரை சென்னை மாகாணத்தில் நீதிக் கட்சி ஆட்சி நடைபெறுகிறது. நீதிக் கட்சி ஆட்சிக்குப் பின் மதராஸ் மாநிலத்தில் இராஜகோபாலாச்சாரியர் அவர்கள் தலைமையில் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை அமைகிறது. நீதிக் கட்சி ஆட்சி அனைவருக்கும் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகப் பாடுபட்டது. அதற்கான பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி நடைமுறைப்படுத்தியது. ஆனால் ஏற்கனவே இருக்கும் கல்வி வாய்ப்புகளையும் பறிக்கும் வண்ணமாக இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் ஆட்சி அமைந்தது என்பதை வரலாற்றில் நாம் காண்கின்றோம். ‘எல்லோருக்கும் எல்லாம்’ என்னும் திராவிட இயக்கக் கோட்பாட்டின் படிச் செயல்பட்ட நீதிக் கட்சியின் செயல்பாட்டிற்கு முற்றிலும் மாற்றாக மனு நீதியின் அடிப்படையில் இராஜகோபாலாச்சாரியரின் ஆட்சி அமைந்தது. இதனைத் தந்தை பெரியார் அவர்கள், ‘‘படித்த சூத்திரனையும் குடித்த குதிரையையும் பக்கத்தில் வைத்திருப்பது ஆபத்து. சூத்திரன் படிக்கக் கூடாது; சூத்திரனுக்குப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பவர்களை நாட்டை விட்டே துரத்த வேண்டும். சூத்திரனுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுத்த பிராமணன் நரகத்திற்குப் போவான் என்பது மனுதர்ம சாஸ்திரம். அதன்படிச் சூத்திரர்களாகிய தமிழர்களுக்குப் படிப்பு வாசனையே அடிக்கக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் தனது வேலைத் திட்டத்தை அமைத்தவர் ஆச்சாரியார். பிள்ளைகள் முதன்முதலில் படிக்கத் துவங்கும் ஆரம்பக் கல்வியிலேயே மண்ணைப் போட்டார் மகான் ஆச்சாரியார். கிராமப்புறங்களில் உள்ள சுமார் 250க்கு மேற்பட்ட ஆரம்பப் பள்ளிகளை இழுத்து மூடினார். அப்போது கல்வி அதிகம் பரவாத காலம். மொத்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் பத்தாயிரத்துக்கும் குறைவாக இருந்த காலத்திலேயே துணிவுடன் மூடுவிழாப் பணியை நடத்தினார்.’’ (11) என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

தொடர்ந்து தந்தை பெரியார் அவர்கள், எப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் நீதிக் கட்சி

ஆட்சிக்காலத்தில் ஆரம்பித்து நன்றாக நடந்தவை எல்லாம், ஆச்சாரியார் ஆட்சியில் நிறுத்தப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். கட்டாய இலவசக் கல்வித் திட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறாமல் செய்தவர் ஆச்சாரியார். கட்டாயக் கல்வி அமலில் இருக்கும் முனிசிபாலிட்டிகளில் அந்தக் கட்டாயக் கல்வியைத் தொடர முடியா வண்ணம் நிதிக் கட்டுப்பாடுகளை இராஜகோபாலாச்சாரியர் ஏற்படுத்தினார் என்பதைத் தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். மதுவிலக்கு என்னும் திட்டம் கொண்டு வந்து அதன் மூலம் வருமானம் இல்லை, கல்விக்குப் பணம் இல்லை என்னும் நிலையை இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஏற்படுத்தினார் என்பதையும், இந்தியின் மூலம் சமஸ்கிருதத்தைத் திணிப்பதிற்கு திட்டமிட்டார் என்பதையும் அந்த நூலில் தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

1938-களிலேயே வார்தா திட்டம் என்னும் திட்டத்தை இராஜகோபாலாச்சாரியார் அமல்படுத்தினார் என்பதை, ‘‘காந்தியின் பெயரால் வார்தா கல்வித் திட்டம் என்னும் வர்ணாச்சிரம தர்மத்தைப் புகுத்தும் கல்வித்திட்டத்தை அமலாக்கினார் திரு. ஆச்சாரியார். அதன்படி 1) பிள்ளைகள் 7 வயதானால் தான் பள்ளிக்குப் போக வேண்டும், 2) பாடங்கள் ஏதாவது ஒரு கைத்தொழிலை அனுசரித்தாகவே இருக்கவேண்டும், 3) அந்தக் கைத்தொழிலைப் பழகுவதின் மூலமே வரும்படி ஏற்படும்படிச் செய்து அந்த வரும்படியிலேயே பள்ளிக்கூடம் நடைபெற வேண்டும், 4) 7 வயது முதல் 14 வயது வரை சொல்லிக்கொடுக்கும் இந்தப் படிப்பில் இங்கிலீஷ் தலைகாட்டவே கூடாது. (12) இந்தத் திட்டம் எப்படிப்பட்ட கொடுமையான திட்டம்? பார்ப்பனர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் 4 வயது முதல் 7 வயது வரை வீட்டிலேயே படித்துக் கொள்வார்கள், நமது பிள்ளைகளுக்கு? பார்ப்பனர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் வீட்டில் இங்கிலீசு கற்றுக் கொள்வார்கள், நமது வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு? என்று தந்தை பெரியார் கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டு நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். இது ’குலக்கல்வித் திட்டம்’ என்பதை விவரிக்கின்றார்.

அதைப் போல உயர்கல்விக் கூடங்கள் நிறுவப்படாதது மட்டுமல்ல, இருக்கும் கல்வியும் மூடப்பட்டது என்பதனையும் மற்றும் அவரது ஆட்சியில் கல்விக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் ‘‘கோயம்புத்தூரில் இருந்த (ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சியில் துவங்கப்பட்டது) காட்டுத் துறைக் கல்லூரி (Forest College)யை இழுத்து மூடும்படி செய்தார் திரு. ஆச்சாரியார். இதனால் பலனடைந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் தமிழர்கள் என்பதே இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை ஒட்டி, தமிழர்களாகிய நமது பிள்ளைகளும் சரிசமமான வாய்ப்பு பெற்று படிக்க வைக்கச் செய்த ‘காலேஜ் செலக்ஜன் கமிட்டியை (ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது) ஒரே வரியில் உத்தரவு போட்டு ஒழித்துக்கட்டி, தமிழர்களது கல்லூரிப் படிப்பிற்குக் கல்லறை எழுப்பினார் காருண்ய சீலர் திரு. ஆச்சாரியார். நம் பிள்ளைகள் படிப்பதைத் தடுக்கப் பள்ளிக் கல்லூரிச் சம்பளத்தை (கட்டணத்தை) எல்லாம் உயர்த்தினார். முஸ்லீம்கள், கிறித்துவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆகியவர்களுக்கு இருந்து வந்த சில உபகாரச் சம்பளத்தில் கைவைத்து அதையும் குறைத்தார் திரு.ஆச்சாரியார்.’’ (13) என்று தந்தை பெரியார் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

‘‘அகில இந்திய பின்தங்கிய வகுப்பாரை முன்னேற்ற, ஒரு கமிசனை 1954-ல் மத்திய அரசாங்கத்தினர் நியமித்து அதற்கான வழிமுறைகளைச் சிபாரிசு செய்யும்படி பணித்தனர். அக்கமிஷன் முன்பு சாட்சியம் அளித்த டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதாவது: ‘‘நான் அந்தக் காலத்தில் எக்சிகியூட்டிவ் கவுன்சில் மெம்பராக இருந்தபோது, வெள்ளைக்கார வைசிராயுடன் பேசி, விளக்கி, தாழ்த்தப்பட்ட இனத்திலிருந்த திறமை மிக்க மாணவர்களைப் பொறுக்கி, மேல்நாட்டுக்கு அனுப்பி, கல்வி பெற வசதியளிக்கும் திட்டத்தைச் சர்க்கார் செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் ஒப்புக் கொள்ளும்படிச் செய்தேன். அதன்படி அப்போது ஆண்டுக்கு இதற்கு மூன்று இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள். இது தொடர்ந்து நடந்து வந்தது. நான் மந்திரி பதவியில் இருந்து வெளியேறியவுடன், எனது நண்பர் திரு. இராஜகோபாலாச்சாரியார் இதை ஒழித்துக்கட்டி விட்டார்.’’ (14) என்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வெளிநாடு சென்று படிப்பதற்கான ஏற்பாட்டை ஒழித்துக் கட்டினார் இராஜகோபாலாச்சாரியார் என்பதனைத் தந்தை

பெரியார், அண்ணல் அம்பேத்கரை மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்ணாவின் பார்வையில் உயர்கல்வி நிலைமை விவரிப்பு

உயர்கல்வியில், மக்கள் தொகையில் 97 சதவீதமாக இருக்கும் திராவிட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவும், 3 சதவீதம் உள்ள பார்ப்பனர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாகவும் இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. இன்றும் கூட ஐ.ஐ.டி., ஐ.ஐ.எம் போன்ற உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் அந்தக் கொடுமை தொடர்கிறது. 1946-ல் அண்ணா இதனை ஆய்ந்து எழுதுகின்றார். ‘‘சென்னை மாகாணத்தில் 3 பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் மொத்தம் 67 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இவற்றிற்காக 1943-44-ல் செலவு செய்யப்பட்ட தொகை ரூபாய் 57,57,836. இந்த 58 இலட்ச ரூபாயும் பொதுமக்கள் பணம் என்பதையும், பொதுமக்கள் என்று கூறும்பொழுது 100-க்கு 97 பங்கினராகத் திராவிடர்கள் உள்ளனர் என்பதையும் மறக்கக்கூடாது. கீழே குறிப்பிட்டுள்ள கணக்கில் மாணவர்களின் தொகை இனவாரியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

	பார்ப்பன மாணவர்கள்	**திராவிட மாணவர்கள்**
இண்டர்மீடியட்		
1**–வது வகுப்பு**	3199	3601
2**–வது வகுப்பு**	2621	2537
பி.ஏ. அல்லது பி.ஏ.ஹானர்ஸ்		
3**–வது வகுப்பு**	1789	1348
4**–வது வகுப்பு**	1515	1268
5**–வது வகுப்பு**	241	117
போஸ்ட் கிராஜூவேட்	103	62

(போஸ்ட் கிராஜூவேட் என்பது பி.ஏ. படித்த மாணவர்கள் எம்.ஏ. பட்டம் பெறப் படிப்பதாகும்).

கல்லூரி என்பது கல்வித்துறையில் தலைசிறந்த இடமாகும். பத்தாவது வரை படிக்கும் மாணவனின் உள்ளம் அதுவரை பக்குவப் படுத்தப்படுகிறது. கல்லூரியில் தான் எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவு புகட்டப்படுகிறது. பல்கலைகளும் விஞ்ஞானமும் உயர்ந்த நிலையில் தழைக்கும் இடமாகும். கல்வி பெறும் இடங்களாகப் பள்ளிக்கூடங்களும், கரும்பின் சாற்றைப் பிழிந்தெடுக்கும் இடங்களாகக் கல்லூரிகளும் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளில் ஒரு சிறுபான்மைக் கூட்டம் மாத்திரம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒழித்து அனைவருக்கும் பயன்படும் அறிவின் ஆய்வுக் கூடமாக அதை ஆக்கவேண்டும்’’ (15) என்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

இதில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருப்பதையும் அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு இதழின் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். ‘‘இந்தக் கணக்கில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கையை மட்டும் தனியாகப் பார்த்தால் விம்முகிற நெஞ்சின் வேதனை அதிகரிக்கும். தாழ்த்தப்பட்டோரின் தொகை:

1-வது வகுப்பில் 140,

2-வது வகுப்பில் 103,

3-வது வகுப்பில் 52,

4-வது வகுப்பில் 31,

5-வது வகுப்பில் ஒருவரும் இல்லை,
போஸ்ட் கிராஜூவேட்டில் ஒருவரும் இல்லை.

முன் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கணக்குடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். 100க்கு 3பேர் உள்ள பார்ப்பனர் எண்ணிக்கையுடன், 100க்கு 16பேர் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை சேர்த்துப் பார்க்கக்கூட யோக்கியதை அற்றிருக்கிறது. 81 இலட்சம் தாழ்த்தப்பட்டோரில் கல்லூரிகளில் படிப்பவர்கள் 126 பேர். அதிலும் வேடிக்கை பி.ஏ.க்கு செல்லுபவர்கள் 83 பேர். போஸ்ட் கிராஜூவேட் வகுப்புகளில் 81 இலட்சம் பேர்கள் கொண்ட பெருங்குடியினரில் ஒருவர் கூட இல்லை.'' (16).

இது தான் சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் திராவிடர்களின், ஆதிதிராவிடர்களின் உயர்கல்வி நிலைமை. இந்த நிலைமையை முழுவதுமாக உள்வாங்கியவர்களாக தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா உள்ளிட்ட தலைவர்கள் இருந்தார்கள். இதனை மாற்றுவதற்கு, உயர்கல்வியில் பார்ப்பனரல்லாத மாணவ, மாணவிகள் தங்களுக்குரிய இடத்தினைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்வது என்னும் பெரிய கேள்வியும் அதற்கான விடைகளைத் தேடுவதுமே திராவிட இயக்கத் தலைவர்களின் குறிக்கோளாக 1940-50களில் இருந்திருக்கிறது.

முதல் அரசியல் சட்டத் திருத்தமும் உயர்கல்வியும்

1947-ஆம் ஆண்டில் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது. 1950 ஜனவரி 26-ல் இந்திய அரசியல் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டது. நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் 1927-ஆம் ஆண்டில் அமல்படுத்தப்பட்ட இட ஒதுக்கீட்டின் பயனாக, ஏதோ பாதிக்குப் பாதி பழுதில்லை என்பது போல உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் 12 இடங்களில் 6 இடங்கள் பார்ப்பனரல்லாத இந்துக்களுக்கு கிடைத்து வந்தது. இந்திய அரசியல் சட்டம் அமலுக்கு வந்தவுடன், சென்னை மாகாணத்தில் இருந்த இட ஒதுக்கீட்டுக்கு எதிராக வழக்கு தொடரப்பட்டது. மதராஸ் உயர் நீதிமன்றம் நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட இட ஒதுக்கீடு செல்லாது, உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் ஜாதி அடிப்படையில் பார்ப்பனரல்லாதவருக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று தீர்ப்பு வழங்கியது. அதனைத் தில்லி உச்ச நீதிமன்றமும் உறுதி செய்தது. தமிழ்நாட்டில் திராவிடர் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் இந்தத் தீர்ப்புக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுந்தன. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும்; இல்லையென்றால் எங்களுக்குத் திராவிடஸ்தான் வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் முழக்கம் எழுப்பிப் போராடினார். ஜவஹர்லால் நேருவின் தலைமையில் அமைந்த அன்றைய ஒன்றிய அரசு, அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்திக் கல்வியில் இட ஒதுக்கீடு என்ற திருத்தம் செய்தது. இந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலமாகச் சென்னை மாகாணத்தில் இருந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உள்ள அனைத்து தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவ, மாணவிகளுக்கும் கல்வியில் இட ஒதுக்கீடு அந்தந்த மாநிலங்கள் அளிக்கலாம் என்னும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

குலக் கல்வி முறையும் போராட்டமும்:

"திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார் 1952 ஏப்ரல் 10-ஆம் தேதி இரண்டாவது முறையாகச் சென்னை ராஜ்யத்தின் முதலமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1937-39இல் எவ்வாறு சுமார் 2500 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை மூடினாரோ, அதேபோல், தனது இரண்டாம் தடவை பதவிக் காலத்திலும் சுமார் 6,000 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை - அதுவும் கிராமப்புறங்களில் உள்ளவைகளை இழுத்து மூடினார். அப்போது இருந்த மொத்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் சுமார் 15,000 ஆகும். குலதர்மக் கல்வித் திட்டத்தை அமலாக்கினார் திரு.ஆச்சாரியார். இதன்படி, பிள்ளைகள் அரை நேரம் படித்தால் போதும்; மீதி அரை நேரம் அவரவர் அப்பன் தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என உத்தரவு போட்டார்.'' (17) என்று தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தக் குலக்கல்வி முறைக்கு எதிராகத் தந்தை பெரியாரும், பேரறிஞர் அண்ணாவும் போராடியதும், குலக்கல்வி முறையை நான் வாபஸ் வாங்கமாட்டேன் என்று சொல்லித் தனது பதவியை விட்டு இராஜாஜி விலகியதும், தந்தை பெரியார் அவர்கள் முயற்சியால் பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டின்

முதலமைச்சர் ஆனதும் திராவிட இயக்கத்தின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான கட்டமாகும்.

அந்த 'ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள்' என்னும் நூலிலேயே தந்தை பெரியார், ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மந்திரியாக இருக்கும்போது, திராவிடர்கள் உயர்கல்வி பெறுவதைத் தடுக்கும் வண்ணம் சூழ்ச்சி செய்தார் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். முதல் தலைமுறையாகப் படிக்க வருபவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்பது திராவிட இயக்கத்தின் தத்துவம், நோக்கம். அந்த வகையில் உயர்கல்விக்கு நேர்முகத் தேர்வு என்பதை வைத்து அதன் மூலம் பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் சேர்வதற்கான ஒரு வழிமுறையைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனை எவ்வாறு ராஜகோபாலாச்சாரியார் தடுத்தார் என்பதை ‘‘வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை, சட்டத்தின் மூலம் ஒழிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து நாம் கிளர்ச்சிகள் நடத்தியதன் காரணமாக அப்போது ஆட்சியில் இருந்த திரு. குமாரசாமி ராஜா மந்திரிசபை, எஞ்ஜினியரிங், மெடிக்கல் போன்ற தொழிற்கல்விப் படிப்புக்குப் பின்தங்கிய மக்களுக்கும் வாய்ப்பு தரவேண்டி, இண்டர்வியூ மார்க் 150 மொத்தம் என்று வைத்திருந்தது. இதனால் ஏராளமான பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் இக்கல்லூரிகளில் நுழைந்து விடுகிறார்கள் என்பதைத் தடுக்க, திரு. ஆச்சாரியார் சூழ்ச்சி செய்து 150 மார்க்கை 50 மார்க்காகக் குறைத்தார்.’’ என்று பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். அது மட்டுமல்லாது மருத்துவ மேற்படிப்பில் சேரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கையை எப்படி இராஜகோபாலாச்சாரியார் மாற்றினார் என்பதை ‘‘மெடிக்கல் கல்லூரி 1951-52இல் (ஆச்சாரியாருக்கு முன்பு)

பார்ப்பனர்	= 63
சாதி இந்துக்கள்	= 130
மற்றவர்கள்	= 125
மொத்தம்	= 318

அய்ந்தில் ஒரு பாகம் (20%) பார்ப்பனர்களுக்கே தரப்பட்டது. 100க்கு 3 பேராக உள்ள இனத்திற்கு 20% கொடுத்ததே அக்கிரமம் என்றால், அடுத்து திரு ஆச்சாரியார் செய்த கொடுமையையும் பாருங்கள். மெடிக்கல் கல்லூரி 1952-53 (ஆச்சாரியார் காலத்தில்)

பார்ப்பனர்	= 104
சாதி இந்துக்கள்	= 56
மற்றவர்கள்	= 158
மொத்தம்	= 318

அதாவது மூன்றில் ஒரு பாகம் (33 சதவீதம்) பார்ப்பனர்களுக்கே தந்தார்.’’ (17) என்று விளக்கமாக ஆதாரங்களோடு குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழர்களின் கல்விக்குப் பெரும் இடையூறாக இருந்தார் இராஜகோபாலாச்சாரியார். அதற்கான காரணம் அவர் வருணாசிரமத்தை மிகவும் பலமாக நம்பினார். வருணாசிரமத்தின் அடிப்படையில் சூத்திரர்கள், பஞ்சமர்கள் படிக்கக்கூடாது, அது தன் மத நம்பிக்கைக்கு விரோதம் என்று எண்ணினார். குலக்கல்வி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு அடிபணிந்து இராஜாகோபாலாச்சாரியார் பதவி விலகினார்.

கல்வி நீரோடையை எங்கும் பாயச் செய்த காமராஜர்

பெருந்தலைவர் காமராஜர் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தவர். திராவிடர்களாகிய தமிழர்களுக்குக் கல்வி நீரோடையை வழங்கியவர். பன்னெடுங்காலமாகப் பசித்திருந்த மக்கள், கல்வி உணவை உண்டுகளிக்க வாய்ப்பு தந்தவர். கிராமங்கள் தோறும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவினார். உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தினார். இராஜாகோபாலாச்சாரியர் மூடிய பள்ளிகளை எல்லாம் திறந்ததோடு மட்டுமல்லாது புதிய பள்ளிகள் பல ஆயிரக்கணக்கில் திறந்தார். ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சி கல்வியில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தவர் காமராஜர் ஆவார்.

திராவிட இயக்க ஆட்சியும் உயர்கல்வியும்

1967-ல் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல்வராகப் பதவியேற்றார். 1969-ல் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார். உயர்கல்விக் கூடங்கள் பலவும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் தமிழகத்தில் அமைக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பக் கல்விக்கான கட்டுமானத்தை பெருந்தலைவர் காமராசர் அமைத்தார் என்றால், உயர்கல்விக்கான பெரும் கட்டுமானம் திராவிடர்

இயக்க ஆட்சிகளில் நடைபெற்றது. 1967 முதல் இன்றைய 2023 வரை தமிழ்நாட்டில் கடந்த 55 ஆண்டுகளாகத் திராவிட இயக்க ஆட்சிகளே தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்துள்ளன. பேரறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி, டாக்டர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், டாக்டர் ஜெ.ஜெயலலிதா எனத் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி செய்த அனைவரும் உயர்கல்விக்கான தொடர் கட்டமைப்புகளையும் வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளனர்.

“1967-ம் ஆண்டு திமுக ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு தான் உயர்கல்வி வளர்ச்சியில், தமிழகத்தில் வரவேற்கத்தக்க ஒரு நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1966-ம் ஆண்டு தமிழகத்தில் இருந்த கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 109. அதில் படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 1,31,093. கலைஞர் முதலமைச்சரானதும் 1969 முதல் 1976-ம் ஆண்டுவரையிலான காலகட்டத்தில், 68 கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரிகள் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்டன.” (18) 1966-க்கும் 1976-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட கல்லூரி களின் எண்ணிக்கையைக் கவனித்தால் எவ்வளவு பெரிய பாய்ச்சல் உயர்கல்வியில் ஏற்ப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணரமுடியும்.

அதைப் போல டாக்டர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் புதிய பொறியியல் கல்லூரிகள் தொடங்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. பழைய 11-ஆம் வகுப்புக்கு அடுத்து புதுமுக வகுப்புக் கல்லூரி என்பதற்கு மாற்றாக 10+2 என்னும் படிப்பு முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. கிராமப்புற மாணவ, மாணவிகள் பலரும் +2 முடித்துவிட்டு மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, விவசாயக் கல்லூரி, கலை அறிவியல் கல்லூரி என உயர்கல்வியில் அணிஅணியாகச் சேர ஆரம்பித்தனர்.

1966-ம் ஆண்டு, தமிழ்நாடு முழுவதும் மொத்தம் 12 பொறியியல் கல்லூரிகள் மட்டுமே இருந்தன. 2023ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு முழுவதும் இருக்கும் பொறியியல் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 635. 1966-ம் ஆண்டுத் தமிழ்நாட்டில் இருந்த மருத்துவக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை மொத்தம் 9. 2023-ல் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 46. இதைப் போலவே சட்டக் கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி நிறுவனங்கள் என்று உயர்கல்வி பயிற்றுவிக்கும் நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையை 1966-க்கும் 2023-க்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் திராவிட இயக்க ஆட்சிகளில் உயர்கல்விக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை நாம் உணரமுடிகிறது.

மதிய உணவுத் திட்டம்

நீதிக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்களுள் ஒருவரான சர்.பி.டி.தியாகராயர் அவர்களால் சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டம் 1922-ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பட்டினியாகப் பள்ளிக்கு வரும் குழந்தைகள் படிக்க முடியாது, ஒரு வேளையாவது பசியாறினால், அவர்கள் கவனம் படிப்பின் பக்கம் திரும்பும் என்பதற்காக, சமூகநீதி அடிப்படையில் கொண்டு வரப்பட்ட மகத்தான திட்டம் இது. பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் முதல்வராக இருந்தபோது தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டம் கொண்டு வந்தார். “முதலில் நீதிக் கட்சி அதை ஒரு சின்ன அளவில் கொண்டு வருகிறது. பின்னாளில், காமராஜர் அதை மதிய உணவுத் திட்டமாகக் கொண்டு வருகிறார். எம்.ஜி.ஆர். அதைச் சத்துணவாக்குகிறார். எம்.ஜி.ஆர் பெயரிலேயே இருந்தாலும் கூட அந்தத் திட்டத்தின் பெயரைக் கூட மாற்றாமல் கலைஞர் அதை மேலும் மேம்படுத்துகிறார். சனிக்கிழமையும் சேர்த்து வாரம் ஆறு முட்டைகள் வழங்க வகைசெய்கிறார். அடுத்து ஜெயலலிதா அங்கன்வாடியில் உள்ள குழந்தைகளுக்கு 13 வகையான கலவை சாதம் வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறார். எவ்வளவு பெரிய தொடர்ச்சி!

தொடக்கத்தில் ‘இது திட்டம் இல்லை. சாப்பிடுவது எப்படி வளர்ச்சிக் கணக்கில் வரும்?’ என்று ஏகடியம் பேசிய ஒன்றியத் திட்டக்குழு பின்னாளில் சத்துணவுத் திட்டத்தை ஒரு தேசியக் கொள்கையாக அறிவித்தது. அதாவது 45 வருடங்களுக்குப் பிறகு, ஆனாலும் வெற்றி பெறவில்லை. ஏன்? இங்கே தான் சமூகநீதிக்கு ஓர் அரசியல் இயக்கம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் வருகிறது” (19) என்று பேரா. நாகநாதன் அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய தொடர்ச்சி என்று வியக்கின்றார். ஆம், பேரறிஞர் அண்ணா தொடங்கி இன்றைய திராவிட மாடல் ஆட்சியைக் கொடுக்கும் முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க.ஸ்டாலின்

அவர்கள் வரை சமூகநீதி அடிப்படையில் கல்வி கொடுக்கும் தொடர்ச்சி வருகின்றது. இதற்கான காரணம் திராவிட இயக்கத்தின் தத்துவம்.

கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசும் பலரும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறும் நாடு பின்லாந்து. அங்கு மதிய உணவுத் திட்டம் இருப்பதைப் பற்றி முனைவர் விஜய. அசோகன், “ஃபின்லாந்து கல்வித் துறையின் வெற்றிக் கதைகளை எழுதும் பலரும் 1948-ல் ஃபின்லாந்து அறிமுகப்படுத்திய மதிய உணவுத்திட்டத்தை மேற்கோள் காட்டுவர். 70 வருடங்களுக்கு மேலாக தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக நடத்தப்படும் மதிய உணவுத் திட்டம் என ஃபின்லாந்திற்குத் தனி அங்கீகாரம் உண்டு.” (20) என்று குறிப்பிட்டுத் தமிழ்நாட்டில் நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட மதிய உணவுத் திட்டத்தையும் காமராசர் காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட மதிய உணவுத் திட்டத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இன்றைய திராவிட மாடல் அரசு, காலையிலும் மாணவ-மாணவிகளுக்கு சிற்றுண்டி கொடுக்கும் திட்டத்தைத் தொடங்கி வைத்து நடத்தி வருகின்றது. மிகப் பாராட்டத் தக்க திட்டம். உலக அளவில் பள்ளிகளில் உணவு வழங்குவதற்கான ஐக்கிய நாடுகள் சபையும், UNICEF நிறுவனமும் சுட்டிக்காட்டிய பல ஆய்வறிக்கைகளில் “1) மாணவ,மாணவிகள் இடை நிற்றல் தடுக்கப்படும். 2) நல்ல ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவு, மாணவ மாணவியரின் ஆரோக்கியத்தைப் பேணுவதோடு, கல்வி கற்றலில் திறன் மேம்பாட்டையும், 3) சமூக ஏற்றத்தாழ்வற்ற வகுப்பறைகள் உருவாகும். அதனால், சமத்துவ வகுப்பறைக்கு வித்திடும்” என்றெல்லாம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்” (21) என்று முனைவர் விஜய அசோகன் குறிப்பிடுவார். எனவே இந்தக் காலை உணவுத் திட்டம் என்பதும், மதிய உணவுத் திட்டம் என்பதும் இன்று உலக அளவில் போற்றப்படும் திட்டங்கள்.

இலவசக் கல்வியின் வழியாக உயர்கல்வி

பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் காலத்தில் பள்ளிக்கல்வி இலவசமாக்கப்பட்டது. பள்ளிகளில் சீருடை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. திமுக ஆட்சிக்கு வந்த புதிதில், 1968-ம் ஆண்டிலேயே புதுமுக வகுப்பில் இலவசக் கல்வி கொண்டு வரப்பட்டது. அண்ணாவை அடுத்து கலைஞர் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற காலகட்டங்களில் பட்டப்படிப்பும் இலவசக் கல்வியாக்கப்பட்டது. போக்குவரத்துக்கு வசதி இல்லாமல் மாணவர்கள் இடைநிற்றல் கூடாது என்பதற்காக, அவர்களுக்கு இலவசப் பயணச் சலுகையும் வழங்கப்பட்டது.” இப்போது தமிழ்நாடு அரசு மாணவர்களுக்கு இலவச சைக்கிள், இலவச லேப்டாப், இலவசக் கல்வி, இலவசச் சீருடை, மதிய உணவு ஆகியவற்றை வழங்குகிறது. இதனாலேயே இந்தியாவில் தமிழ்நாடு தனிநபர் வருமானத்தில் முன்னோடியாகவும், உயர்கல்வியில் அதிகம் சேரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை கொண்ட மாநிலமாகவும் உள்ளது. இதேபோல் கல்வித்துறையில் அதிக மானியங்கள் அளிக்கும் மாநிலங்களில் ஒன்றாகவும் தமிழ்நாடு உள்ளது. இத்தகைய இலவசங்கள் அனைத்தும் நாங்கள் எதிர்காலத்திற்காகச் செய்யும் முதலீடுகள், இதை நாங்கள் எப்போதும் இலவசம் என நினைப்பது கிடையாது. மேலும் இதற்காகச் செலவு செய்யும் பணம், பெயர் எங்களுக்கு எப்போதும் முக்கியமில்லை. இத்தகைய அரசியல் ரீதியான தாக்கம் மாநில அரசுகளிடம் வேண்டும், இந்தியாவில் பல மாநிலங்கள் பின்தங்கியிருப்பதற்கு இத்தகைய கொள்கையும், தாக்கமும் இல்லாததும் காரணம்” எனத் தமிழ்நாடு நிதியமைச்சர் மாண்புமிகு. பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் தியாகராஜன் அவர்கள் தெரிவித்த செய்தி பத்திரிகைகளில் வந்திருந்தது.

உயர்கல்வியில் தமிழ்நாட்டின் சாதனை

“ஒரு மாநிலத்தில் 18-23 வயதுக்குள் இருக்கும் மக்கள் தொகையில், எவ்வளவு பேர் உயர்கல்வி, அதாவது பள்ளி முடித்துக் கல்லூரிப் படிப்புகளில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கு தான் இந்த GER. இதே GER இந்தியா முழுமைக்கும் கணக்கிடப்படுகிறது. அண்மையில் All India Survey on Higher Education முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டன. அதில் தான் GER தகவல் இடம்பெற்றிருந்தது. 2019-2020 ஆண்டுக்கான இந்தியாவின் GER 27.1% ஆக இருப்பதாக சர்வே முடிவுகள் கூறுகின்றன. அதாவது 18-23 வயதுள்ள இந்திய இளைஞர்கள் 3.85 கோடி பேர், உயர்கல்விக்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டின் GER, ஒட்டுமொத்த இந்தியாவின் GER அளவை விடக் கிட்டத்தட்ட 2 மடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. 2019-2020-ல் தமிழ்நாட்டின் GER 51.4%. புதிய கல்விக் கொள்கையில் மத்திய அரசு 2035-ம் ஆண்டுக்குள் இந்தியாவின் GER-ஐ 50% ஆக உயர்த்த வேண்டும் என இலக்கு நிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த இலக்கை 2021-லேயே தமிழ்நாடு அடைந்திருக்கிறது. இது தான் இந்த சர்வே ரிப்போர்ட் வெளியானதிலிருந்து பெருமிதமாகப் பேசப்படுகிறது.'' (22) என்று விகடன் இணையதளம் குறிப்பிடுகின்றது.

உயர்கல்வியில் நுழைந்துள்ள சோதனைகள்

……………….

1935 முதல் 1976 வரை கல்வி என்பது மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தது. 1976-ல் நெருக்கடி நிலைக் காலத்தில் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வி, பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது. இன்றும் அதே நிலை தான் தொடர்கிறது. கல்வியில் புதிய கல்விக் கொள்கை, நீட் தேர்வு, நீட் தேர்வினால் அனிதா போன்ற மாணவிகளின் உயிரிழப்பு என்று கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே நாம் படும் துன்பங்கள் பல. தந்தை பெரியாரும் இன்றைய திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் வீரமணியும் ஒரு பிரச்சனையின் ஆணிவேரை ஆராய்ந்து, அதனைத் தீர்ப்பதற்கான காரியத்தைச் சொல்பவர்கள், செய்பவர்கள். அந்த வகையில் கல்வியில் இன்றைக்கு நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்சனைகளுக்கான காரணம் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வியை, வஞ்சகமாகப் பொதுப் பட்டியலுக்கு கொண்டு சென்றது தான். அதனை 2011-ல் காங்கிரசு மத்திய அரசாக இருந்த காலத்திலேயே சுட்டிக்காட்டி, அதற்காக ஒரு மாநாட்டினை (25.09.2011) நடத்தி, என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு தீர்மானத்தை ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள் நிறைவேற்றினார்.

வட இந்திய மாநிலங்கள் போல் அல்லாமல் தமிழ்நாடு முன்னேற்றம் அடைந்ததற்கும், இன்று உலகம் முழுக்க மென்பொருள் போன்ற துறைகளில் பல தமிழர்கள் சாதனை புரிவதற்கும் அடிப்படை, உயர்கல்வியே ஆகும். 'கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி' எனத் தேடித்தேடிப் படிப்பதற்கான வசதிகளை, வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த இயக்கம் திராவிட இயக்கம் ஆகும்.

இன்றைக்கு இந்திய அரசின் 'புதிய கல்விக் கொள்கை' போன்ற கொள்கைகளால் மிகப்பெரும் ஆபத்தினை எதிர் நோக்கியிருக்கிறோம். கழுத்துக்கு மேல் தொங்கும் கத்தி போல எந்த நேரமும் நம்மைப் போன்றோர் பெற்ற கல்வி வாய்ப்பினை நமது அடுத்த, அதற்கடுத்த தலைமுறை பெறமுடியுமா? என்னும் பெரும் கேள்விக்குறி நிற்கிறது. 3-வது வகுப்பில் தேர்வு, 5-ஆம் வகுப்பில் தேர்வு, 8-ஆம் வகுப்பில் தேர்வு, 10,11,12 வகுப்புகளில் பொதுத்தேர்வு என மத்திய ஆட்சியாளர்கள் அச்சுறுத்துகின்றனர். உலகமெங்கும் மாணவ,மாணவிகளைத் தேர்வில் தோல்வியென்று சொல்லி, தேர்ச்சி பெறாமல் ஆக்குவது குற்றம் என்னும் கொள்கை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், இந்தியாவில் அதற்கு நேர் எதிரான மனப்பான்மை கட்டியமைக்கப்படுகிறது. வடிகட்டி, வடிகட்டி மாணவர்களை, மாணவிகளைக் கல்வி பெறுவதில் இருந்து தடுத்து, அவர்களை மீண்டும் குலத்தொழிலுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பதே இத்தனை தேர்வுகளுக்கான அடித்தளம் என்பதாகும். கொசுவை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால், கொசு உற்பத்தியாகும் இடத்தை அழிக்க வேண்டும், சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது போல, பார்ப்பனியத்தை உள்வாங்கிய மத்திய அரசின் இத்தகைய போக்குகளை அழிப்பதற்கு, ஒழிப்பதற்கு, கல்வி மீண்டும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு வரவேண்டும்.

''மருத்துவக் கல்லூரிகள் சில மாநிலங்களில் போதுமான அளவில் இல்லையென்றால் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களில் மருத்துவக் கல்லூரிகளை உருவாக்குவதற்குத் திட்டங்களை வகுக்கவேண்டுமே தவிர, ஏற்கனவே மாநில அரசுகள் தங்கள் நிதியில் இருந்து கட்டியுள்ள மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கான இடங்களைப் பறிப்பது நேர்மையானது தானா?'' (23) என்ற கேள்வியையும் ஆசிரியர் கி. வீரமணி எழுப்பியுள்ளார். இன்றைய பி.ஜே.பி.அரசு, 2014-ல் பொறுப்பேற்றதிலிருந்து மாநிலங்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதையே நோக்கமாக வைத்திருக்கிறது. அவர்களின் தத்துவம் இராஜகோபாலாச்சாரியார் 1937-39களில், 1952-1954களில் என்ன செய்தாரோ, எப்படிப் பட்டியலின, பிற்படுத்தப்பட்டோர் கல்வி வாய்ப்பை வஞ்சகமாகத் தடுத்தாரோ, அதே செயலை

இன்றைக்கு இருக்கும் ஒன்றிய அரசு செய்கிறது. அவர்களின் தத்துவத்தில் இருக்கும் கோளாறு அது.

"இந்தியாவில் பல இனங்கள், பல மொழிகள், பல பண்பாடுகள், பல்வேறு தட்பவெப்ப நிலைகள், பல்வேறு சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், கல்வி வளர்ச்சியில் ஏற்றத்தாழ்வு என்று இருக்கும் பொழுது எப்படி எல்லாவற்றையும் விறகுகளைக் கட்டுவது போல ஒன்றாக இறுக்கிக் கட்டுவது?" (24) என்ற கேள்வியையும் ஆசிரியர் கி. வீரமணி எழுப்பியுள்ளார்.

திராவிட இயக்கத்தின் எதிர்நீச்சல்

2021-ல் தமிழ்நாட்டின் உயர்கல்விக்கான பல்வேறு திட்டங்களை முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க. ஸ்டாலின் அவர்கள் எடுத்து வருகின்றார். உயர்கல்வி பயில வரும் மாணவிகளுக்கு மாதந்தோறும் ரூ 1000 வழங்குதல் என்னும் திட்டம் பாராட்டத்தக்க திட்டம். உயர்கல்வியில் பெண்கள் 50 சதவீதம் என்னும் சாதனையை எட்டியிருக்கும் தமிழ்நாட்டில் பெண்களின் உயர்கல்வி விகிதம் இன்னும் கூடும். உயர்கல்விக்கான ஆலோசனைகளை ஒருமுகப்படுத்தி 'நான் முதல்வன்' என்னும் இணையதளம் உருவாக்கப்பட்டு, உயர்கல்விக்கான ஆலோசனைகள் இணையத்தின் மூலமாக வழங்கப்படுகிறது. கணினி, இணையம் வழியாகப் பல்வேறு செயல்பாடுகள் உயர்கல்விக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

ஒன்றிய அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு எதிராகத் தமிழ்நாட்டின் திராவிட மாடல் அரசு புதிய கல்விக் கொள்கை குழு அமைத்திருக்கிறது. தமிழ்நாடு அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கை குழுவின் தலைவராக முன்னாள் தலைமை நீதிபதி த.முருகேசன் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இந்தக் குழுவில் வெறுமனே கல்வியாளர்கள் மட்டும் இல்லாமல் எழுத்தாளர்கள், இசைக் கலைஞர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள் எனப் பலரும் இடம் பெற்றிருக்கிறனர். எழுத்தாளர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், முன்னாள் பேராசிரியரும் எழுத்தாளருமான ச.மாடசாமி, முன்னாள் துணைவேந்தர் எல்.ஜவஹர் நேசன், கணினி இயல் பேரா.இராமானுஜம், பேரா. சுல்தான் இஸ்மாயில், பேரா. இராம.சீனுவாசன், யூனிசெப்பின் முன்னாள் கல்வி அலுவலர் அருணா ரத்னம், கல்வியாளர் துளசிதாஸ், சதுரங்க சாம்பியன் விஸ்வநாதன் ஆனந்த், இசைக் கலைஞர் டி.எம். கிருஷ்ணா, அகரம் ஜெயஸ்ரீ தாமோதரன், ஓர் ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் பாலு என இந்தக் குழுவின் பட்டியல் நமக்கு ஆர்வம் ஊட்டுகிறது.

உயர்கல்வியை ஒன்றிய அரசின் கையில் கொடுத்துவிட்டால், திராவிட இயக்கம் சாதித்த சாதனைகள் அனைத்தும் எதிர்காலத்தில் இல்லாமல் போகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்னும் ஆபத்தினை உணர்ந்து தமிழ்நாடு அரசு உயர்கல்வியைப் பொறுத்த அளவில் எதிர்நீச்சல் அடிக்கும் விதமாக செயல்பட்டு வருகின்றது.

முடிவுரை

பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கல்வி நலனில் முகிழ்த்த திராவிட இயக்கம், அனைவருக்குமான கல்வி என்னும் இலக்கை நோக்கிப் பயணிக்கிறது. அதற்காகப் பல்வேறு சமூகநலத் திட்டங்களை அமல்படுத்திக்கொண்டே இருக்கிறது. இதற்கு மாற்றாகச் சனாதனவாதிகள், பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கல்வியைத் தடுப்பதற்கான வேலையைத் தொடர்ந்து பல்வேறு வடிவங்களில் செய்து கொண்டுள்ளனர்.

"ஆட்சியாளருக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்து விடலாம். ஆனால் புத்தியைக் கொடுப்பது அவ்வளவு சுலபமில்லையே(25) என்று அண்ணல் அம்பேத்கர் சொல்கிறார். அதனால் நாம் அதிகாரத்தைக் கொடுத்ததோடு நிறுத்த முடியாது. அவர்களுக்குப் புத்தியையும் கொடுக்கவேண்டும் என்றால் மக்கள் ஒன்று திரளவேண்டும்"(25) என்று ஆசிரியர் வீரமணி அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல, உயர்கல்விக்காகத் திராவிட இயக்கம் செய்த பல்வேறு முன்னெடுப்புகளை நீர்த்துப் போகச் செய்யும் விதமாக இருக்கும் ஒன்றிய அரசின் போக்குகளை முறியடிக்க, மக்கள் ஒன்று திரளவேண்டும். அதனால் மாற்றம் விளைய வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. முரசொலி மாறன், திராவிட இயக்க வரலாறு தொகுதி 1- பக்கம் 18
2. மேலது, பக்கம் 19
3. தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, கவிஞர் கலிபூங்குன்றன், பக்கம் 52
4. முரசொலி மாறன், திராவிட இயக்க வரலாறு தொகுதி 1- பக்கம் 23
5. மேலது, பக்கம் 23.
6. மேலது, பக்கம் 352
7. கவிஞர் கலிபூங்குன்றன், தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, பக்கம் 54
8. மேலது, பக்கம் 55
9. மேலது, பக்கம் 55
10. பிரேர்ணா சிங், ஆய்வறிஞர், ப்ரெளன் பல்கலைக்கழகம், அமெரிக்கா, தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, பக்கம் 28
11. தந்தை பெரியார், ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள், பக்கம் 9.
12. மேலது, பக்கம் 11
13. மேலது, பக்கம் 15
14. மேலது, பக்கம்
15. அண்ணா, திராவிட நாடு, 30.6.1946 (கல்வி நீரோடை, பக்கம் 110)
16. மேலது, பக்கம் 113
17. தந்தை பெரியார், ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள், பக்கம் 34
18. திமுக. இணையதளம்
19. பேராசிரியர் நாகநாதன், தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன் - திராவிட நூற்றாண்டில் ஒரு பயணம், பக்கம் 87
20. முனைவர் விஜய் அசோகன், நோர்டிக் கல்வி சமுத்துவமும் சமூகநீதியும், பக்கம் 90
21. மேலது, பக்கம் 91
22. விகடன் இணையதளம்
23. ஆசிரியர் கி. வீரமணி, மீண்டும் மாநிலப்பட்டியலில் கல்வி ஏன்? பக்கம் 7
24. மேலது, பக்கம் 10
25. மேலது, பக்கம் 30

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நேரு, தமிழகப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் மாநிலத் தலைவர் ஆவார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில், 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பெரியார் பட்டயச் சான்றிதழும் பெற்றவர். பி.எஸ்.என்.எல் நிறுவனத்தில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி விருப்ப ஓய்வு பெற்ற இவர், தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டம் சாப்டூரில் பிறந்தவர். இவர், 'பங்குனி உத்திரமும் பள்ளிக்கூடமும்', 'சூரியக்கீற்றுகள்', 'சொற்களின் கூடுகளுக்குள்' எனும் கவிதைத் தொகுப்புகளும், 'நெருப்பினுள் துஞ்சல்' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'சங்கப்பலகை' எனும் நூல் மதிப்புரைகளின் தொகுப்புநூலும் வெளிவந்துள்ளது.

இவரின் ஆய்வேடு, நூலாக்கம் செய்யப்பட்டு, 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்னும் நூலாகச் சில நாட்களுக்கு முன் அச்சாக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது.

'திருக்குறள் வலியுறுத்தும் உயிர்ச்சூழலும் இன்றைய உலகச்சூழலும்', 'கடவுளையும் சடங்குகளையும் வள்ளுவம் புறக்கணிக்கிறது', 'தமிழ்த் துறவிகளும் வள்ளுவர் கூறும் தவமும்', 'ஆரிய எதிர்ப்புக்கு முன்னுரை–திருக்குறளின் பாயிரம்', 'செல்வமும் குடிமையும்', 'ஊழும் கூழும் – பகுத்தறிவுப் பார்வை' போன்ற தலைப்புகளில் இவரின் கட்டுரைகள் திருக்குறள் ஆய்வுத் தொகுப்புகளில் வெளிவந்துள்ளன. உலக/இந்திய மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அளித்தவர். பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும், சமூக இதழ்களிலும், இணையத்திலும் பரவலாக எழுதி வருபவர்.

"An ideal society should be mobile, should be full of channels for conveying a change taking place in one part to other parts.

In an ideal society there should be many interests consciously communicated and shared. There should be varied and free points of contact with other modes of association. In other words, there should be social endosmosis.

This is fraternity, which is only another name for democracy. Democracy is not merely a form of Government. It is primarily a mode of associated living, of conjoint communicated experience.

It is essentially an attitude of respect and reverence towards fellowmen.

(Annihilation of Caste
Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches:Vol.1 – 2, XIV)

Prof. Dr. **B.R. AMBEDKAR**, *M.A., M.Sc., Ph.D., D.Sc.*
Hon'ble Minister (1st Minister) of Law and Justice, Union of India (1947-51).
Minister of Labour in Viceroy's Executive Council (1942-46).
Chairman of the Constitution Drafting Committee -
Constituent Assembly of India (1946-50).
Member of Parliament - Rajya Sabha for Bombay State (1952-56).

Notes :

Notes :

Notes :

Notes :

Notes :

Notes :

Ever Vibrant Revolutionary (EVR) Periyar & Ever Remembered Revolutionary Bhagat Singh

Prof. **M. Naganathan,** (former) Vice-Chairman, State Planning Commission, Tamil NaduTechnology

Periyar had taken a strong stand that unless the Varnashrama Caste System is abolished, there will be no equality in the society. Bhagat Singh too, took the same stand during the freedom struggle. This essay discusses their shared ideologies and convictions and talks about their guiding principles for an equitable social and economic order.

The Myth of Rama Setu & Truth of the Sethu Canal

Prof. **Kannabiran Ravishankar**

This paper enquires into the original narration of the Valmiki Ramayana - Yuddha Kanda (Sarga: 22, Slokas: 51-83) - that talks about the Bridge construction process of the so-called Rama Setu. It documents various inconsistencies of the Mythical Bridge from the slokas themselves. It also clears the air on whether Valmiki was a Tribal or a Brahmin? It also puts the current day Rameswaram shrine in a historical perspective. In addition, this paper also outlines many details of the Sethusamudram Shipping Canal Project (SSCP) that has been currently stalled due to various complexities arising out of the Rama Setu myth.

கற்றலும் கற்பித்தலும் – சங்ககாலம் முதல் சோழர்காலம் வரை

எழுத்தாளர் **மு. சங்கையா**

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம், பல நூற்றாண்டுகளாக எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தியது என்பதையும், ஆரியர்களின் அதிகாரமும், செல்வாக்கும், வர்ணாசிரமக் கோட்பாடும் அனைவருக்கும் கல்வி என்பதை மறுத்ததால், தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் க ல்விக்கான பல பக்கங்கள் காணாமலே போய் விட்டன என்ற சோகமான வரலாற்றையும் இக்கட்டுரை விரித்துரைக்கிறது.

வைக்கம் போராட்டம்: சமூகநீதிக்கான வரலாற்றுத் திருப்புமுனை

முனைவர் **தேமொழி**

கேரளாவின் சனாதன ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்டோரின் போராட்டமாகத் தொடங்கிய வைக்கம் போராட்டம், இந்திய அளவில் கவனத்தை ஈர்த்த ஓர் உரிமைப் போராட்டமாக வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளதையும், பின்னாளில் அண்ணல் அம்பேத்கர் முன்னெடுத்த, நாசிக் நகரத்துக் காலாராம் கோயில் நுழைவுப் போராட்டமும் வைக்கம் போராட்டம் தந்த தாக்கமே என்பதையும் இக்கட்டுரை விவரிக்கிறது.

உயர் கல்வியும் திராவிட இயக்கமும்

முனைவர் **வா. நேரு**

தமிழ்நாட்டில் இன்று பட்டதாரிகள் இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்கு உயர்கல் வி விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இது மிக எளிதாகக் கிடைத்து விடவில்லை. இன்னும் இந்திய ஒன்றியத்தின் பல மாநிலங்களில் உயர்கல்வி எட்டாக்கனியாகவே இருக்கும் போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? என்ற கேள்விக்கு விடை தேடி, அதற்கான மூல முழுமுதற் காரணம்: திராவிட இயக்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் யாவருக்காகவும் போராடிப் பரவலாக்கிய கல்விக் கொள்கையே என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

PERIYAR MANIAMMAI
INSTITUTE OF SCIENCE & TECHNOLOGY
(Deemed to be University)
Established Under Sec. 3 of UGC Act, 1956 • NAAC Accredited
think • innovate • transform
Periyar Nagar, Vallam, Thanjavur - 613 403. Tamil Nadu, India.

dravidapozhil.pmu.edu